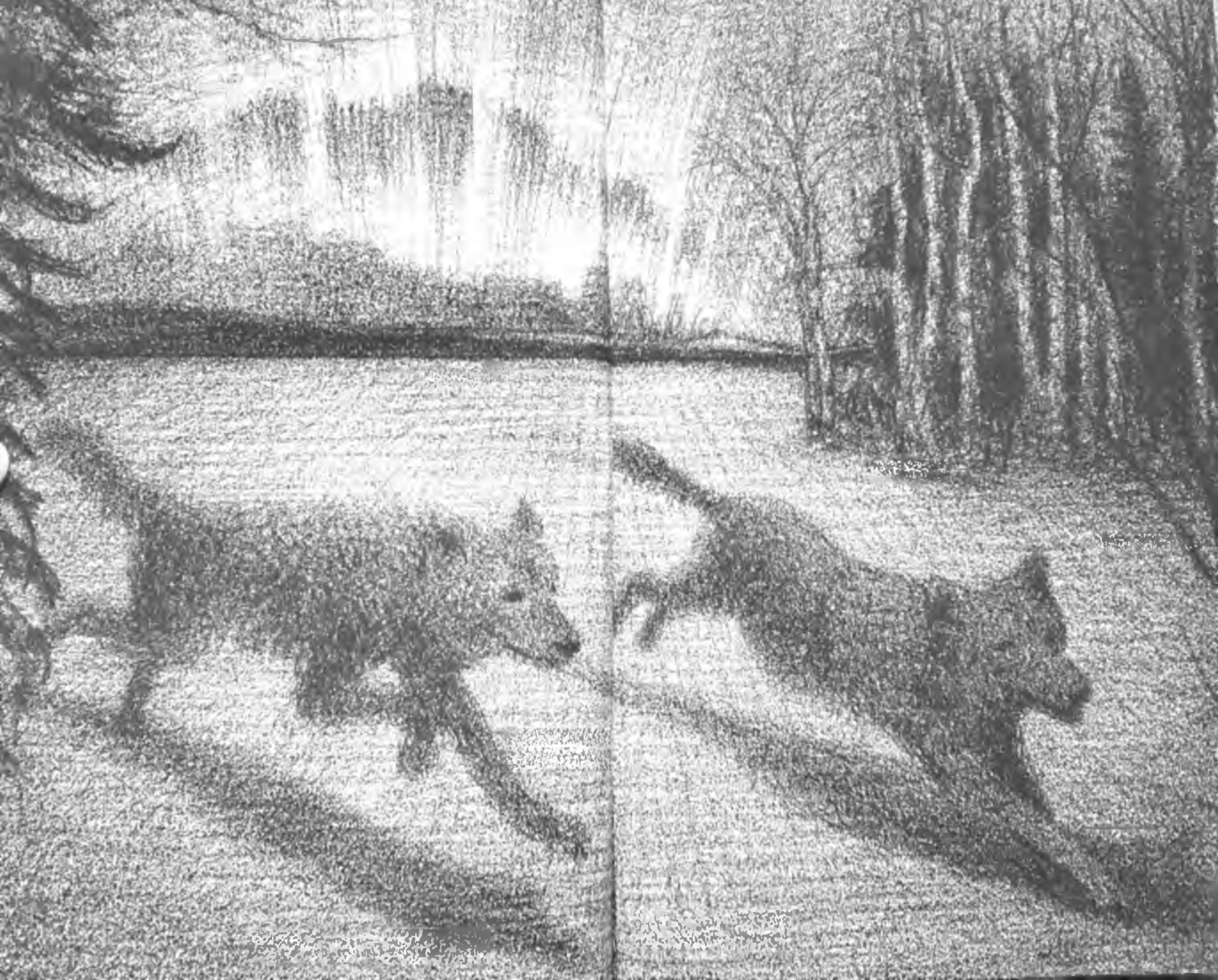

Hugo Cabret ve Buluşu'yla anlatıda yeni bir çığır açan Brian Selznick, okurlarını bir kez daha göze, akla ve kalbe hitap eden bir yolculuğa sürüklüyor.
Ben ve Rose, farklı zamanlarda aynı hayalin peşine düşmüş iki çocuktu. İkisi de hayatlarını değiştirmek istiyordu. Ben hiç tanımadığı babasını özlerken, Rose'un kalbi ise gazete ve dergilerden kestiği resimlerini bir albümde topladığı gizemli bir aktrisin sevgisiyle doluydu. Günlerden bir gün, bu iki çocuk, aradıklarını bulabilmek için çaresiz ve yalnız yola koyuldu.
Elli yıl arayla yaşanan ve biri sözlerle, diğeri resimlerle anlatılan bu iki hikâye benzersiz bir simetriyle birbirine bağlanıyor. *Kutup Yıldızı*, son derece hayalperest ve yetenekli bir yazarın kaleminden, zengin, karmaşık, etkileyici ve benzeri şimdiye dek yazılmamış bir hikâye.
SELZNICK
KUTUP YILDIZI
CALDECOTT ONUR ÖDÜLLÜ
HUGO CABRET ve BULUŞU'NUN YARATICISI
BRIAN SELZNICK
KUTUP YILDIZI
GERÇEK BİR HİKÂYE YOLUNU HER ZAMAN BULUR

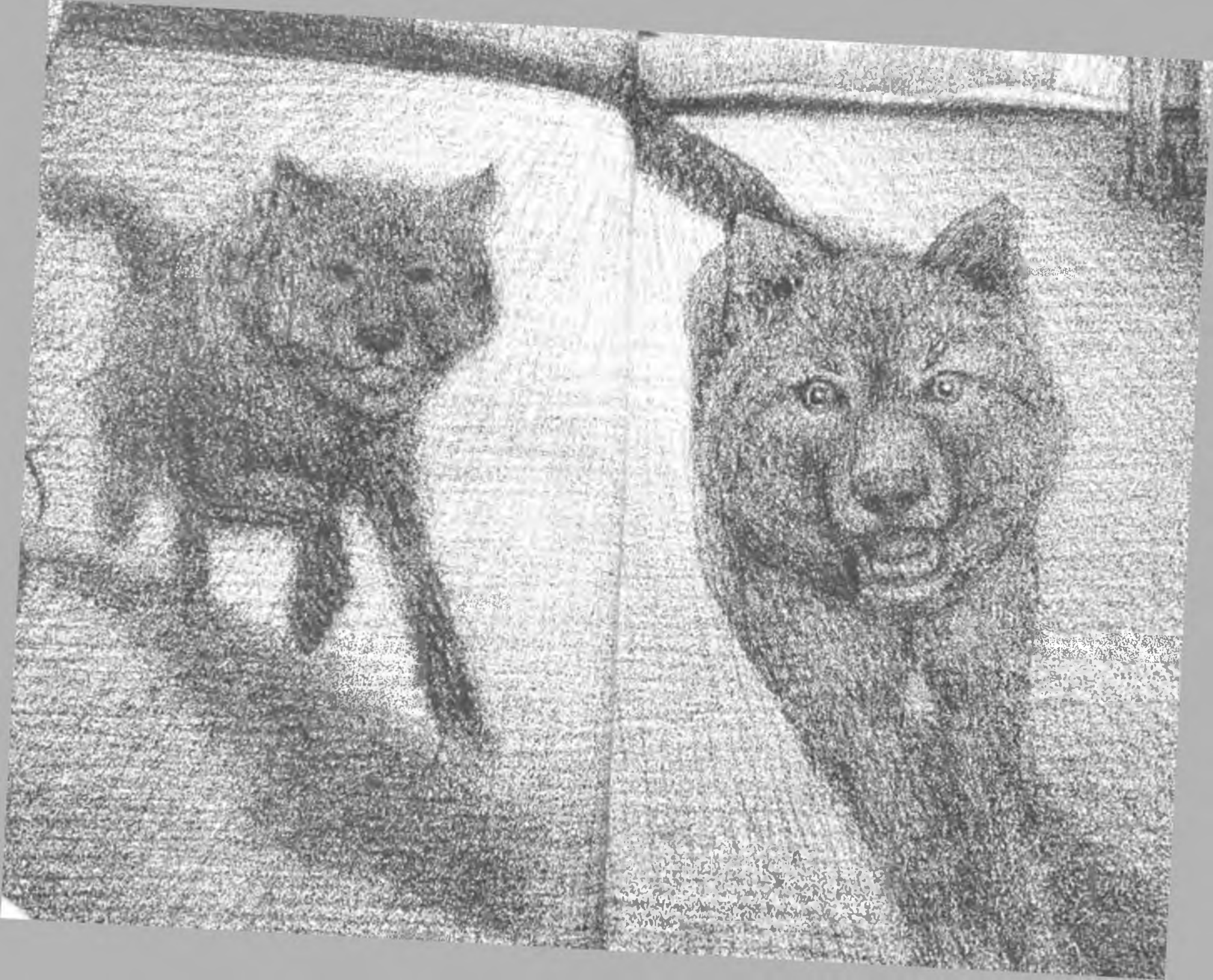
BRIAN SELZNICK

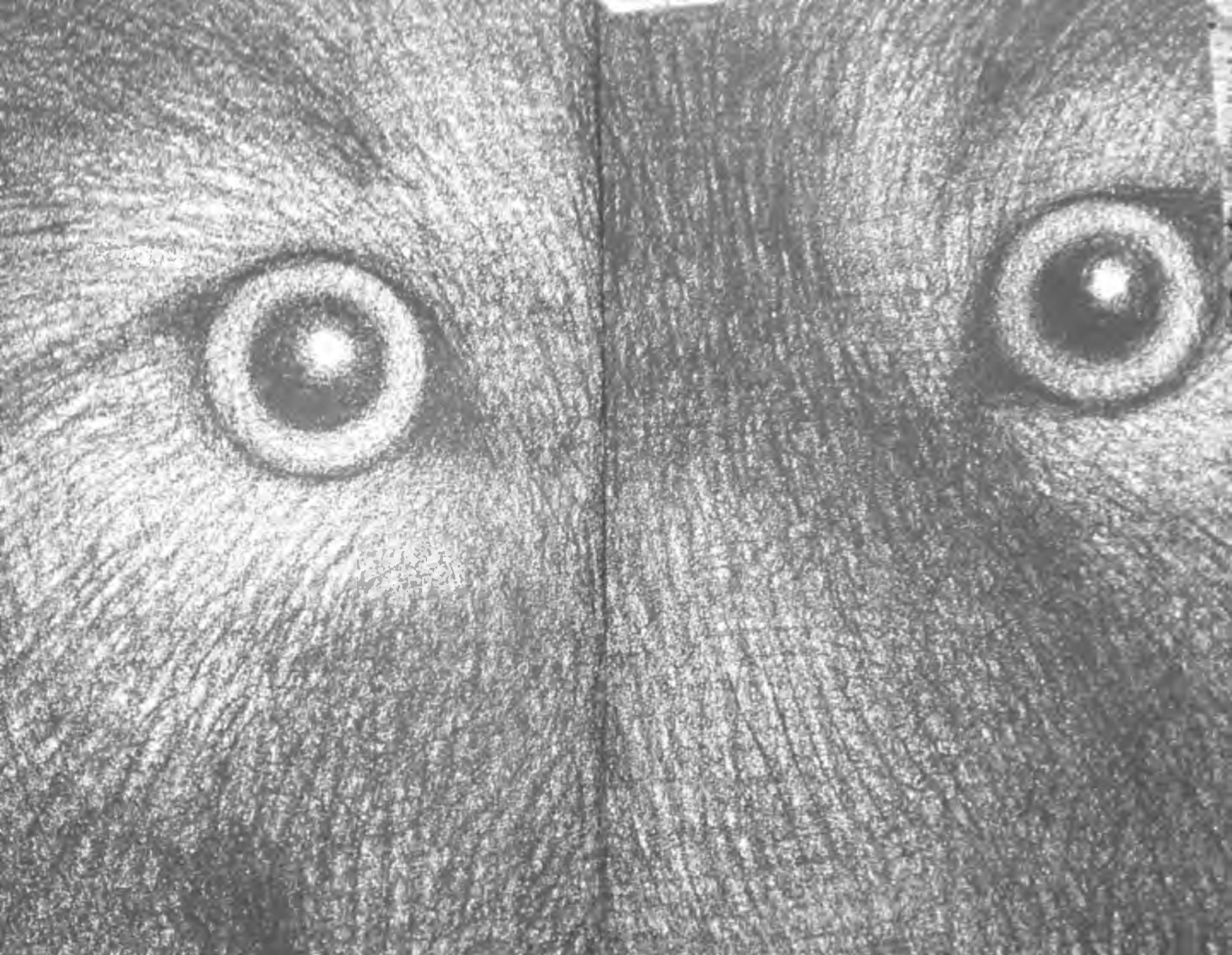
KUTUP YILDIZI

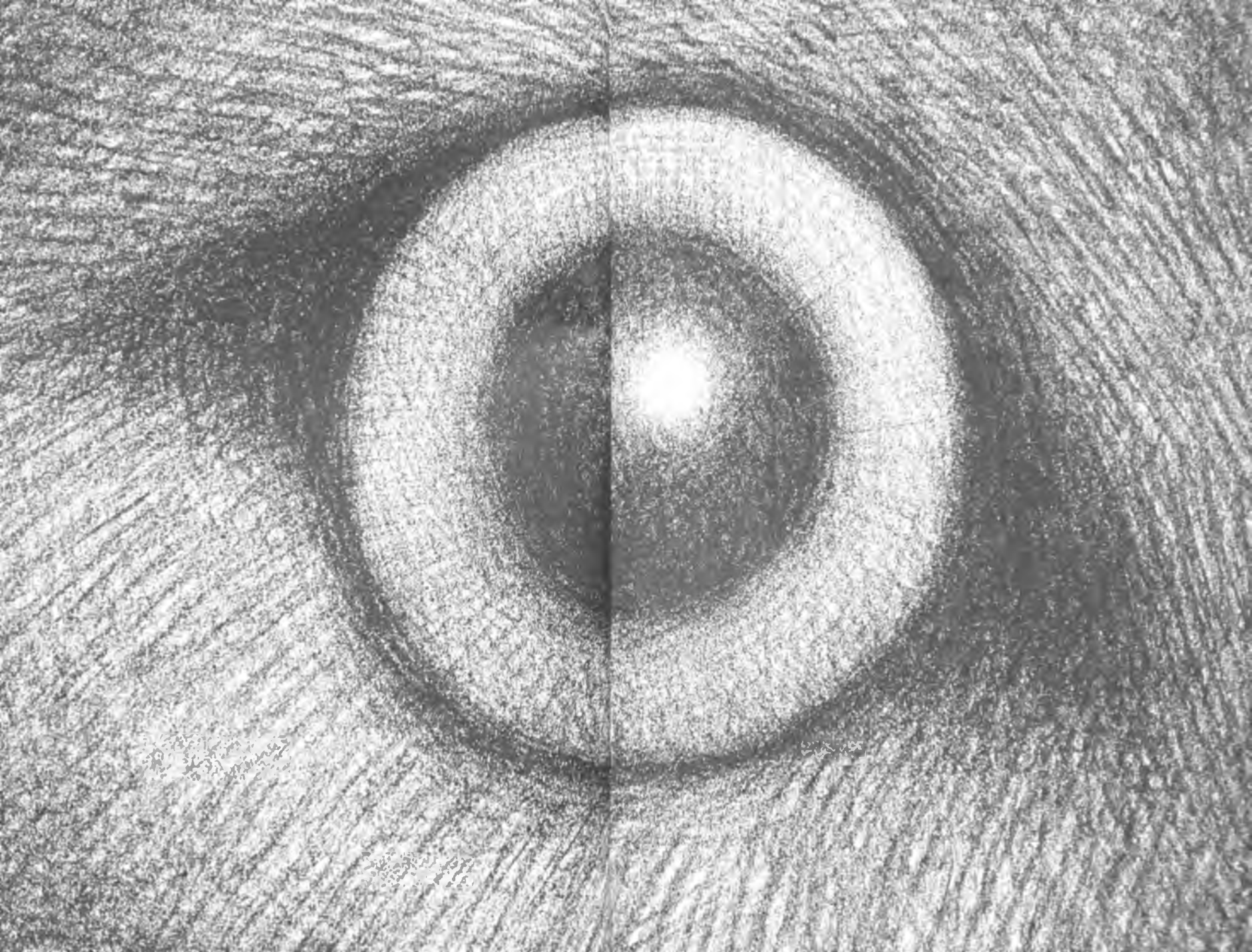
Sözcükler ve çizimlerle bir roman

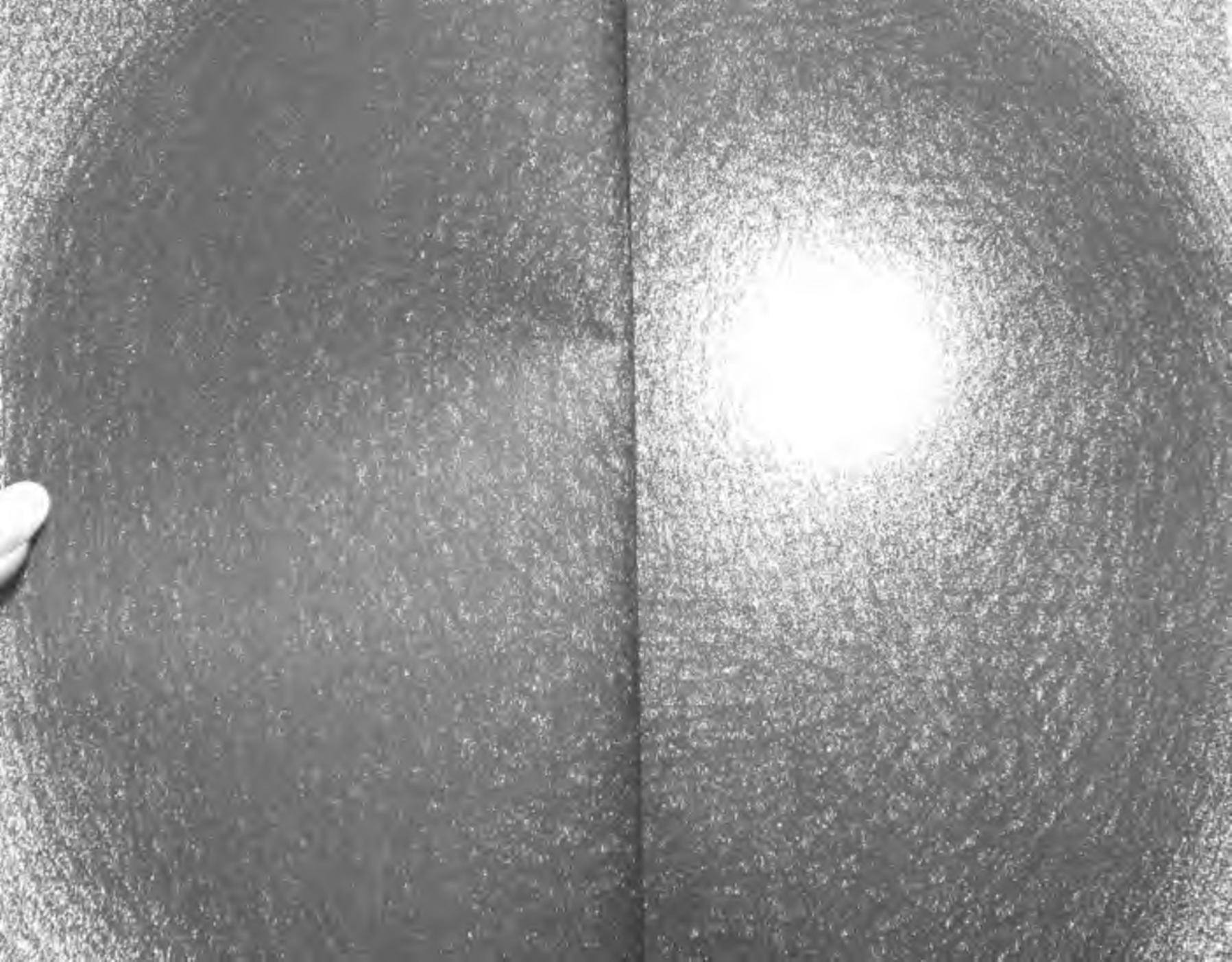
ARTEMİS YAYINLARI İSTANBUL

GUNFLINT GÖLÜ, MINNESOTA

HAZİRAN 1977

BİRİNCİ BÖLÜM

Ben Wilson aldığı darbeyle birden gözlerini açtı. Kurtlar yine peşindeydi ve kalbi hızla çarpıyordu. Karanlık odada doğrulup acıyan kolunu ovuşturdu. Ne olduğunu anlayınca kuzeninin fırlattığı ayakkabıyı alıp yere attı.

"Canımı acıttın, Robby!"

Robby bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Ben.

"Ne? Ne? Beni duymuyor musun? Yoksa sağır mısın?"

Gunflint Gölü'ndeki herkes gibi, Robby de Ben'in bir kulağının doğuştan sağır olduğunu biliyordu ama yine de her seferinde Ben'e aynı soruyu sormanın komik olduğunu düşünüyordu.

Ben'e söylediği cümleyi tekrarladı. "Uykunda bağırmayı kes dedim!"

Ay ışığında, Robby'nin odanın köşesindeki av tüfeği parladı. Hemen yanında oltası, cep çakısı, yay ve okları, el yapımı mızrağı ve farklı büyüklükteki sapanları duruyordu. Robby bu tehlikeli şeyleri toplamak için epey zahmete katlanmış olmalıydı.

Ben, pencereyle çamaşır dolabı arasına sıkıştırılmış eski karyolada yatıyordu. Vantilatör bozuktu ve ikisi de üzerlerinde bir şey olmadığı hâlde kavurucu sıcakta ter içinde kalmışlardı. Battaniyelerini bir kenara fırlatmışlardı. Saçları da sıcaktan alınlarına yapışmıştı.

Ben'in elleri gördüğü rüyanın etkisiyle hâlâ titriyordu. Kazadan bu yana, rüyalarında hep ay ışığının aydınlattığı karda, kıpkırmızı dilleri dışarıda dörtnala koşan parlak beyaz dişli kurtlar görüyordu. Onu neden kovaladıklarını anlayamıyordu çünkü kurtları çok severdi. Hatta bir defasında annesiyle birlikte evlerinin verandasında bir tane görmüşlerdi. Bir masal kitabından çıkmışçasına güzel ve esrarengiz görünüyordu.

Dışarıda rüzgâr evi çevreleyen dev ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Robby'nin bütün gece açık bırakmakta ısrar ettiği radyosundan duyulan uğultulu sesler Ben'i pek rahatsız etmiyordu. Bir kulağının sağır olmasının avantajları da vardı. Mesela sağlam kulağını yastığa dayayıp hiçbir ses duymadan rahatça uyuyabiliyordu. Okulda da buna benzer şeyler yapardı. Öğretmenini ya da arkadaşlarını duymak istemediğinde sağlam kulağına elini yaslardı. Böylece sırasının altına sakladığı uzay hakkındaki kitapları okumak daha kolay olurdu.

"Keşke artık odamı seninle paylaşmak zorunda olmasam," dedi Robby tekrar uykuya dalmadan önce.

Ben sessizce onayladı.

O esnada kulağına tanıdık bir ses çalındı ve sağlam kulağını duvara dayayıp dinlemeye başladı.

"Öleli üç ay oluyor, Jenny. Satış işini halletmenin zamanı geldi artık."

Ben, teyzesi Jenny ve eniştesi Steve'in onun evinden bahsettiklerini hemen anladı.

"Elaine o evi çok severdi, Steve," diye karşı çıktı teyzesi. "Ayrıca bu evleri ve küçük misafir kulübesini büyükbabamız *inşa etti*. Ailemizin parçası olan bir şeyi satmak o kadar kolay değil. Şimdilik ona hiç dokunmasak olmaz mı?"

Teyzesinin bunları söylerken, Robby'nin ablası Janet'ın da sık sık yaptığı gibi, at kuyruğu saçlarıyla oynadığını gözünde canlandırabiliyordu. Aynı hareketi ciddi bir şeyler söyleyeceği zaman annesi de yapardı.

"Er ya da geç satmak zorunda kalacağız," dedi Steve eniştesi. "Sonsuza kadar öyle bomboş duracak değil ya. Ödememiz gereken faturalar ve şimdi bir de Ben var."

"Neredeyse tüm sezon avcılık ve balıkçılık için üç kulübeyi kiraya verdin. Ben de Gunflint Kulübesi'nde aşçılık yapacağım. Yeteri kadar kazanabiliriz."

"Evet ama bu para bize bütün yıl yetmez ki."

"Yaz daha yeni başlıyor, Steve. Bunları düşünmek için biraz erken değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Ben şimdiye dek yaşadığı evin kime ait olduğunu hiç düşünmemişti. Orası her zaman annesiyle onun eviydi. Ama şimdi sanki teyzesiyle eniştesinin evi gibiydi. Neden hâlâ Ben'in değildi? Çocuklar ev sahibi olamaz mıydı?

Martta yapılan cenaze töreninden sonra ne zaman isterse evine gidebileceğini düşünmüştü. Ne de olsa kuzeninin evinden sadece seksen üç adım uzaklıktaydı. Ancak zaman geçtikçe içeride karşılayacak bir annesi olmadan kapıdan içeri girmek onu daha çok korkutmaya başladı.

Gölde çok fazla ev yoktu. Onların eviyle teyzesinin evi birbirine en yakın iki evdi. Evinin kendine has sıcaklığını, küçük masaları, uyumsuz sandalyeleri, eski saatleri, annesinin özenle kesip buzdolabının kapağına yapıştırdığı güzel sözleri, en sevdiği tabloları, paslanmış çarkları, Ben'in gölün etrafında yaptıkları yürüyüşlerde topladığı ilginç şeyleri, plak koleksiyonlarını, taş şömineyi, Gunflint Araştırması'nda buldukları ödüllü Amerikan geyiği boynuzlarını ve elbette kitaplıklardan taşıp evde yığınlar halinde duran bütün kitaplarını özlemişti.

Ben, teyzesi ve eniştesinin evi satması durumunda bütün bu eşyalara ne olacağını, annesinin eşyalarını ne yapacaklarını ve orada kimin yaşayacağını merak etti.

Belki de eşyaların tamamını küçük misafir kulübesine taşıyabilirdi. Çocukken eğer misafirleri yoksa Robby ile bu küçük kulübede oyun oynarlardı. Kulübenin bir cadının şatosu ya da bir korsan gemisi olduğunu hayal edip gölden yalnızca bir kilometre uzaklıkta olmasına rağmen evden çok uzakta olduklarını zannederlerdi. Ben, bütün

bunlar sanki başka birinin yaşamına ait anılarmış gibi hissetti.

Teyzesi ve eniştesi arasındaki tartışma sona erdiğinde salondaki saat gece yarısını vurdu. Uykusu kaçan Ben yatağın altına gizlediği plastik kırmızı el fenerini ve ahşap kutuyu aldı.

Elindeki, bir ansiklopedi büyüklüğünde, parlak kahverengi renkte, pürüzsüz, tabanı yumuşak yeşil keçeyle kaplı bir kutuydu. Kasabadaki ressamlardan biri tarafından kapağına bir kurt figürü işlenmişti. Geçen yıl Noel'de annesi onu Ben'e hediye etmişti. Robby'nin odasına taşınırken yanında sadece bu kutuyu, el fenerini ve kıyafetleriyle dolu iki bavulu getirmişti.

El fenerini yakıp yerde duran pantolonunun cebinden bir anahtar çıkardı ve kutunun küçük pirinç kilidini açtı. İçindeki eşyaların hepsine tek tek dokundu. Karton parçalarla hepsini birbirinden ayırıp özel bölmeler oluşturmuştu.

Bu bölmelerde çeşit çeşit çubuklar, en son çıkan bebek dişi, yerden ıvır zıvır eşyalar topladığı için onunla dalga geçen arkadaşı Billy'le okulun arkasında buldukları bir oyun taşı, bir kuş kafatası ve Gunflint gölü civarında dolaşırken bulduğu stromatolit denen bir fosil vardı. Sağ alt köşedeki bölmede yamru yumru iki küçük gri taş vardı. Ben taşlardan birini alıp avucunun içinde döndürdü. Onları annesine gösterdiğinde ejekta denen bu taşların, yaşadıkları bölgenin tamamı gibi, iki milyar yıl önce Kanada'daki göle düşen bir meteor sonucu oluştuğunu söylemişti.

Annesinden öğrendiği bu bilgiden sonra yıldızlara ve uzaya ilgi duymaya başladı. Annesi de onu çalıştığı kütüphaneye götürüp gökyüzüyle ilgili bütün kitapları gösterdi. Annesinin büyük turuncu masasında, boyunu aşan kâğıt ve kitap yığınları arasında otururken Kutup Yıldızı'nı gösteren Büyük Ayı takım yıldızının bir şemasını buldu. Kutup Yıldızı, Küçük Ayı takım yıldızının ucundaki son yıldızdı ve kitap, seyyahların yüzyıllar boyunca kaybolduklarında yollarını bulabilmek için bu yıldızı kullandıklarından bahsediyordu. Annesi ona kitabı gösterirken, "Eğer bir gün yolunu kaybedersen, Kutup Yıldızı'nı bul. O sana rehberlik edip doğru yolu bulmanı sağlayacaktır," dedi.

Annesi gülümseyerek masasının yanı başındaki üzerinde tek bir cümle yazan panoyu işaret etti.

Ben panodaki cümleyi yüksek sesle okudu: "Aslında hepimiz bir çukurun ortasındayız. Fark yaratan tek şey bazıları çukura bakarken diğerlerinin yıldızlara bakıyor olması."

Annesi kütüphaneci olduğu için Ben her yerde kitaplardan alıntı cümleler görmeye alışmıştı. Birçoğunda anlatılmak isteneni tam olarak anlayamıyordu. Bunu hiç anlamamıştı.

Okuduğu cümleyi bir dakika düşündü ama hiçbir sonuca varamadı. Sonunda annesine sordu, "Bu cümle ne anlama geliyor?"

Annesi gülümseyerek "Bilmiyorum," dercesine omuz silkti.

Ben, bu cümlede anlatılanı annesinin kesinlikle bildiğinden emindi ama bazı şeyleri kendi kendine bulmasını istediği için böyle yapıyordu.

"Bu söz bir gökbilimciye mi ait?" diye sordu.

Annesi yine omuz silkti. Ben, cevabın çok kolay ve apaçık ortada olduğundan emindi. Sadece henüz görememişti.

Bir sonraki hafta boyunca Ben, annesinin onun için bulduğu, yıldızlarla ilgili bütün kitapları okudu ve sonra da odasını siyaha boyamasına izin vermesi için annesini ikna etti. Kasabanın en büyük mağazasından karanlıkta parlayan yıldızlar alıp odasının duvarlarını ve tavanını bunlarla kapladı. Büyük Ayı, Küçük Ayı ve Kutup Yıldızı nı yatağının tam tepesine gelecek şekilde tavana yapıştırdı. Annesi de kara gün için ayırdığı paradan Bene eski bir teleskop alarak onu şaşırtmıştı. Teleskobu pencerenin tam önüne yerleştirdi ve her gece yatmadan önce uzun uzun gökyüzünü incelemeye başladı.

Bir keresinde gökyüzünü izlerken Billy gelip odasındaki uzayla ilgili eşyaları inceledikten sonra, 'Şimdi anladım. Sen bir uzaylısın," demişti. Birlikte kahkahalarla gülmüşlerdi ama o günden sonra Ben, teleskoptan her bakışında aynı fikre kapıldı: *Ben bir uzaylıyım.*

Şekilsiz gri taşı ahşap kutudaki özel bolmesine geri koydu. Panodaki cümlenin anlamı ve annesinin o cümleden ne anlam çıkarmış olabileceği üzerine biraz daha kafa yordu. Ama kutudaki kuş kafatasını eline aldığında hepsi aklından uçup gitti. Kafatasını, annesiyle birlikte yürüyüş yaptıkları hafta sonlarından birinde Gunflint Gölü civarında bulmuştu. Parmaklarını pürüzsüz kafanın ve sivri gaganın üzerinde gezdirdi. Annesi kafatasının ne tür bir kuşa ait olduğunu bulmasını istemişti ve Ben de biraz araştırdıktan sonra İpekkuyruk kuşuna ait olduğunu öğrenmişti. Kuşlarla ilgili kütüphanedeki bütün kitapları okudu ve artık sadece kemiklerine bakarak yirmi üç farklı kuş türünü tespit edebiliyordu. Minnesota'nın kuşlarını anlatan bir kitapta Duluth Müzesi ve oradaki kuş iskeletleri koleksiyonundan bahsediliyordu. "Beni oraya götürür müsün anne?" diye sormuştu. "Yalnızca dört saat uzaklıkta." Annesi atkuyruğu saçıyla oynayıp bu konuyu düşüneceğini söylemişti. Ben müzedeki koleksiyonlar hakkında bir şeyler okudukça Duluth'a gitmeyi daha çok ister olmuştu. Bir gün annesi, "Bu yaz doğum gününde Duluth'a gitmeye ne dersin?" diye sorana dek aylarca oraya gidebilmek için yalvardı.

Evet!" diye bağırıp sevinç çığlıkları attı Ben.

"Şimdiden bu kadar heyecanlanma. Söz vermedim henüz. Yaz gelsin bakarız."

Ben, sanki Duluth'un hayalini yok etmeye çalışıyormuş gibi eliyle gözlerini ovuşturdu. Kuşun kafatasını kutuya geri koyarken okul çıkışlarında annesinin kütüphanesinde kuşlar ve uzay hakkında kitaplar okuyarak ve ödevlerini yaparak geçirdiği zamanları düşündü. Keşke kazanın olduğu gün hasta olup evde yatmak yerine kütüphanede olabilseydi. Ona mutlaka yardımı dokunurdu. Hiç değilse yolda biriken kar ve buzu görüp emniyet kemerini takmasını hatırlatırdı. Zamanda yolculuk yapıp o güne geri dönebilmeyi öyle çok isterdi ki.

Derin bir nefes alıp Duluth'a asla gidemeyeceğini düşünerek gözlerini kapattı. Teyzesi ve enişte, hele şimdi bir de onun bakımını üstlenmişken, böyle bir seyahati karşılayamazdı. Onları sevmesine rağmen yanlarındayken evinde gibi hissedemiyordu. Ama başka nerede yaşayabilirdi ki? İkinci bir ailesi yoktu. Büyükanne ve büyükbabası o çok küçükken ölmüşlerdi ve babası hakkında da hiçbir şey bilmiyordu. Annesinin ağzından onunla ilgili laf almaya çalıştığı bir gün, annesi birkaç kez atkuyruğu yaptığı saçlarıyla oynayıp en sonunda da tamamen açmıştı. Uzun siyah saçları omuzlarına döküldüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu daha önce hiç ağlarken görmediği için çok korkmuş ve bir daha babasını asla sormamıştı.

Hemen sonra annesi en sevdiği plağı koyup uzayda kaybolan Binbaşı Tom adında bir astronotu anlatan, "Uzay Garipliği" diye tuhaf bir şarkıyı defalarca dinlemişti. Gözlerini kapatıp avucunu hoparlore yaslayarak tamamında şarkının titreşimlerini hissetmeye çalışmıştı.

Ben, o gece başını yastığa koyup tavana yapıştırdığı parlak yıldızlara bakarken Binbaşı Tom un babası olduğunu hayal etti. Acaba babası Binbaşı Tom nasıl bir adamdı? Ben i tanıyor muydu? Ve acaba bir gün yeryüzüne döner miydi?

Gözlerini açıp el fenerinin kucağındaki kutuyu aydınlatan ışığına baktı. Annesi öldüğünden beri Binbaşı Tom hep aklındaydı. Onun bir uzay gemisiyle teyzesinin evinin arkasına indiğini ve kendisinin de herkes izlerken gemiye binip karanlık gökyüzünde gözden kaybolduğunu hayal etti. Bunun çocukça bir hayal olduğunu biliyordu ama gözünün önünden gitmiyordu işte.

Kutunun içinden, deniz kabuklarından yapılmış bir kaplumbağa çıkardı. Eline aldığında pürüzsüz ve serin yüzeyini hissetti. Küçükken annesi ona "Kaplumbağa!" diye seslenirdi çünkü Ben çok sessizdi. Ve üçüncü sınıfa geldiğinde ona bu kaplumbağayı hediye etti. Aynı gün okula giderlerken ona, "Kaplumbağacık, bir kaplumbağa gibi olmaman gerektiğini biliyorsun değil mi? Her zaman başını dik tutarak konuş ve cesur ol!" dedi

Ben'in yanağını okşayıp göz göze gelebilmeleri için eliyle çenesini yukarı kaldırdı. "Insanlar seninle konuşurken gözlerinin içine bakmaktan korkma olur mu?"

"Tamam," dedi Ben annesinin gözlerine bakarak.

"Şimdi oldu," dedi annesi.

Ben, kaplumbağayı avucunda sıkı sıkı tutarken kutuyu ve el fenerini yatağın altına geri koydu. Pencerenin sinekliğini açıp kafasını dışarı uzattı. Hava yoğun bir şekilde yüzüne çarptı. Ağaçların arasında ıpıssız duran evlerine baktı. Sağlam kulağının dibinde bir sinek vızıldadı. Kafasını hafif sağa çevirdiğinde Robby'nin radyosundan, yaklaşan fırtına haberini duydu.

Kafasını kaldırıp bulutların giderek kapladığı gökyüzüne baktı. Birkaç yıldız bulutların arasından halâ parlamaya devam ediyordu.

Annesi Kutup Yıldızı'nı bulabildiği sürece asla kaybolmayacağını söylediğinde ona inanmıştı. Ama şimdi annesi gittiğine göre bu artık doğru olamazdı.

Annesinin panosundaki cümle yeniden zihninde yankılandı.

Aslında hepimiz bir çukurun ortasındayız. Fark yaratan tek şey, bazıları çukura bakarken diğerlerinin yıldızlara bakıyor olması.

HOBOKEN, NEW JERSEY

EKİM 1927

*üstteki büyük yazı:
YILDIZLARI
* alt köşedeki varım
vazılar: ...duğunda
biz / gözlerimiz /
büyülen- / ...neye
ilk kez çıktığı
unutulmaz gün /
en ünlü yıldızlardan
biridir.

Bebekler Ne İster? / Annelerin Canlarıdır, Anneler! / Ekler: Sinema Yıldızları Dergisi, 1927 / Başlıksız Yıldızlar

TODAY'S
STARS

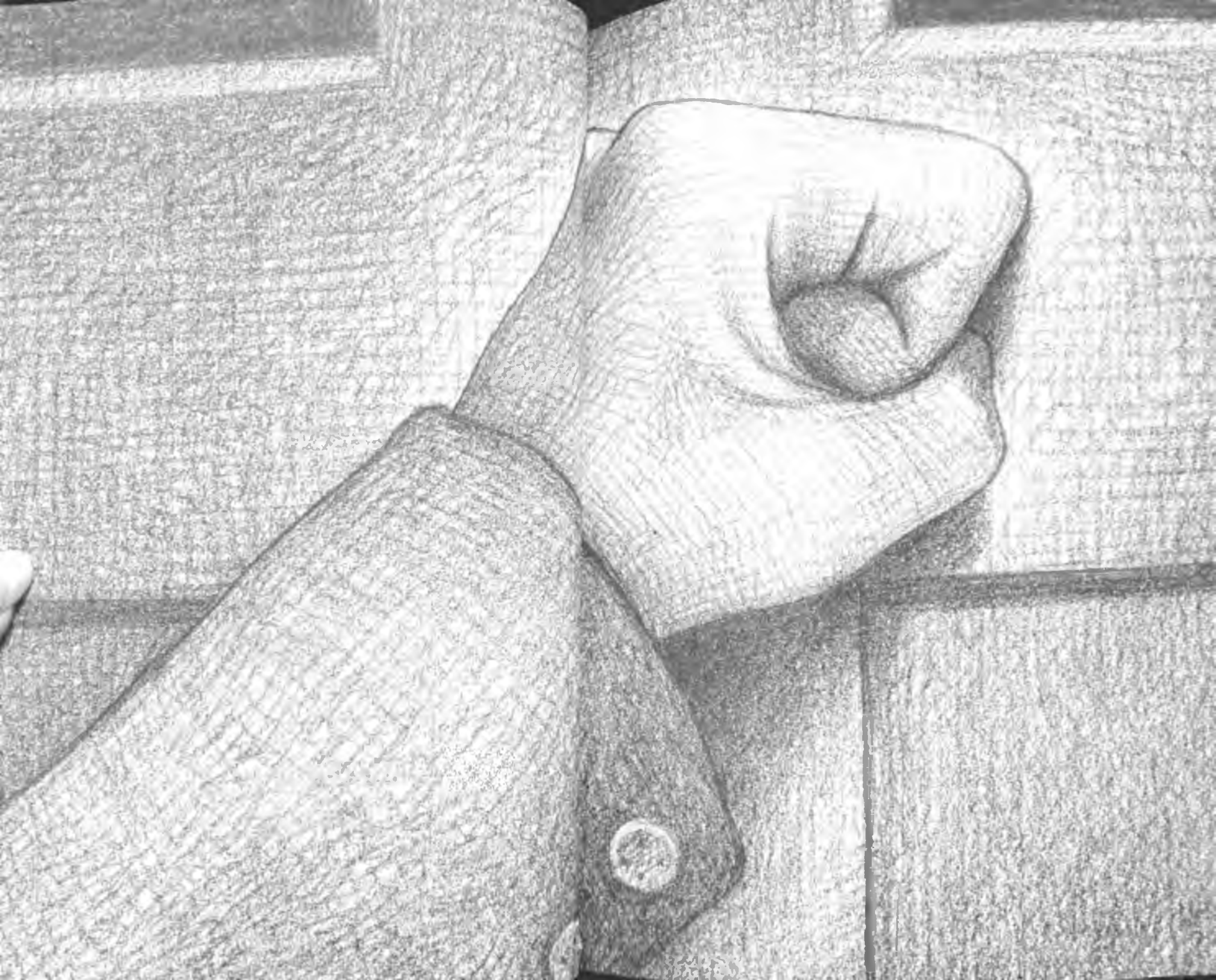

Help
CASTORIA
TODAY'S STARS

İşitme Engelliler İçin

Ben o kadar uzun süre Robby'nin odasındaki pencere pervazına yaslanıp gökyüzünü seyretmişti ki göğsüne pervazın izi çıkmıştı. Bulutların hareketlerini izledi. Geceleri gökyüzünde kutup ışıklarını (aurora borealis) görebildikleri zamanları düşündü. Saat kaç olursa olsun herkes gölün etrafında toplanıp bu ilginç ışık titreşimini seyrederdi. İki yaz önce sigarayı bırakmış olmasına rağmen kutup ışıklarını izlerken annesinin sigarasından tüten dumanları çok net hatırlıyordu. Kollarını bağlamıştı ve sigarasının dumanını dudağının kenarından üflüyordu. Hava soğukken Ben de kollarını bağlayıp tıpkı onun sigarasıyla yaptığı gibi sıcak nefesini dudağının kenarından buz gibi havaya üfleyip buhar yaparak annesini güldürürdü. Ve sonra annesi ceketini açıp Ben'i de içine alırdı ve birlikte saatlerce gökyüzündeki muhteşem renkleri seyrederlerdi.

Aniden parlayan bir ışık hüzmesi Ben'in hayallerini böldü. Gözlerini dört açıp Robby'nin penceresinden bulutların arasından ışıklar saçarak kayan yıldızı izledi. Annesiyle ilgili asla gerçekleşmeyeceğini bildiği bir dilek tuttu. Avucunda garip bir acı hissedene kadar deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağayı ne kadar sıkı tuttuğunun farkına varmamıştı. Neredeyse ağlayacaktı ama Robby'yi tekrar uyandırmak istemediği için kendisini tuttu.

İşte o an Ben çok garip bir şey fark etti. Seksen üç adım uzaklıktaki evlerinin karanlığı bir ışıkla bölündü. Annesinin odasındaki perdelerin arkasından içeride yanan sarı ışık parlıyordu.

Ben gözlerine inanamayarak baktı.

Başı dönerken kaplumbağayı kutuya koyup kutuyu kilitledi ve yatağın altına koydu. Üzerine eski bir tişört geçirip spor ayakkabılarını giyerken kalbi hızla çarpıyordu. Ayakkabılarını bağlamamıştı bile.

Kırmızı el fenerini kapıp teyzesinin evinden sessizce dışarı süzüldü.

* Yardım edin

İskelede kıyıya vuran dalgalar tekneleri sallıyordu Gecenin sessizliğinde bir dalgıç kuşunun sesi duyuldu ve Gunflint Gölü'ndeki taşlar karanlıkta kısa bir an ışıldadı Orman geceleri hep ürkütücü olurdu ve Ben'in el feneri de ortalığı yeteri kadar aydınlatmıyordu. Annesinin penceresindeki ışık onu çağırıyordu ve Ben gözünü kırpmadan karanlığın içinden eve doğru yürümeye devam etti. Altlarından geçtiği dallar birden hışırdayınca koşmaya başladı.

Evlerinin kapısı, tıpkı gölün etrafındaki diğer evler gibi kilitli olmazdı. Ben arka kapıdan sessizce mutfağa girdi. El fenerini içeri tutup etrafa göz gezdirdi. Cenazeden kalan yiyecekler ve çiçekler ortadan kaldırılmıştı ama baykuş şeklindeki kurabiye kavanozu her zamanki gibi kapağı açık hâlde tezgâhın üzerinde duruyordu. Ivır zıvır çekmecesi tam kapanmamıştı. Buzdolabının üzerindeki annesinin çok sevdiği sözler hâlâ duruyordu. Ben, eski hayatına dair bir müzede dolaşıyormuş gibiydi.

Yakınlarda bir yerden müzik sesi duyuluyordu. Daha iyi duyabilmek için kafasını çevirdiğinde omurgasına doğru buz gibi bir ürperti yayıldı.

"Bu Binbaşı Tom'dan Yer Kontrol'e;
Kapıdan adımımı atıyorum,
Ve en muhteşem şekilde süzülüyorum.
Ve yıldızlar bugün çok farklı görünüyor
Burada bir teneke kutu içinde mi oturuyorum
Dünyadan çok yukarılarda. . . ."

Ben ayak sesleri duydu. Duyan kulağını sesin geldiğini düşündüğü yöne doğru çevirdi ve annesinin odasının yakınlarından bir yerden geldiğini tahmin etti.

Annesinin küçükken ona okuduğu bazı masallardan etkilenip geceleri uyuyamadığı olmuşsa da hayaletlere asla inanmazdı. Koridordan annesinin odasına doğru kalp atışlarını kafasının içinde duyarak parmak uçlarında ses çıkarmadan yürüdü. Yaklaştıkça başlangıçta zayıf olan sigara kokusu giderek artmaya başladı.

Ben bir ara durakladı. Korkudan neredeyse düşüp bayılacaktı. *"Bir kaplumbağa gibi olmamalısın."*

Kapıya iyice yaklaştı. El fenerini kapatıp arka cebine koydu. Kapı aralıktı ve çerçevelenmiş Van Gogh resmini görebiliyordu. Siyah bir ağaç ve girdap gibi dönen altın sarısı yıldızlarla kaplı gökyüzünün resmedildiği bir tabloydu. Odada bir gölge hareket etti.

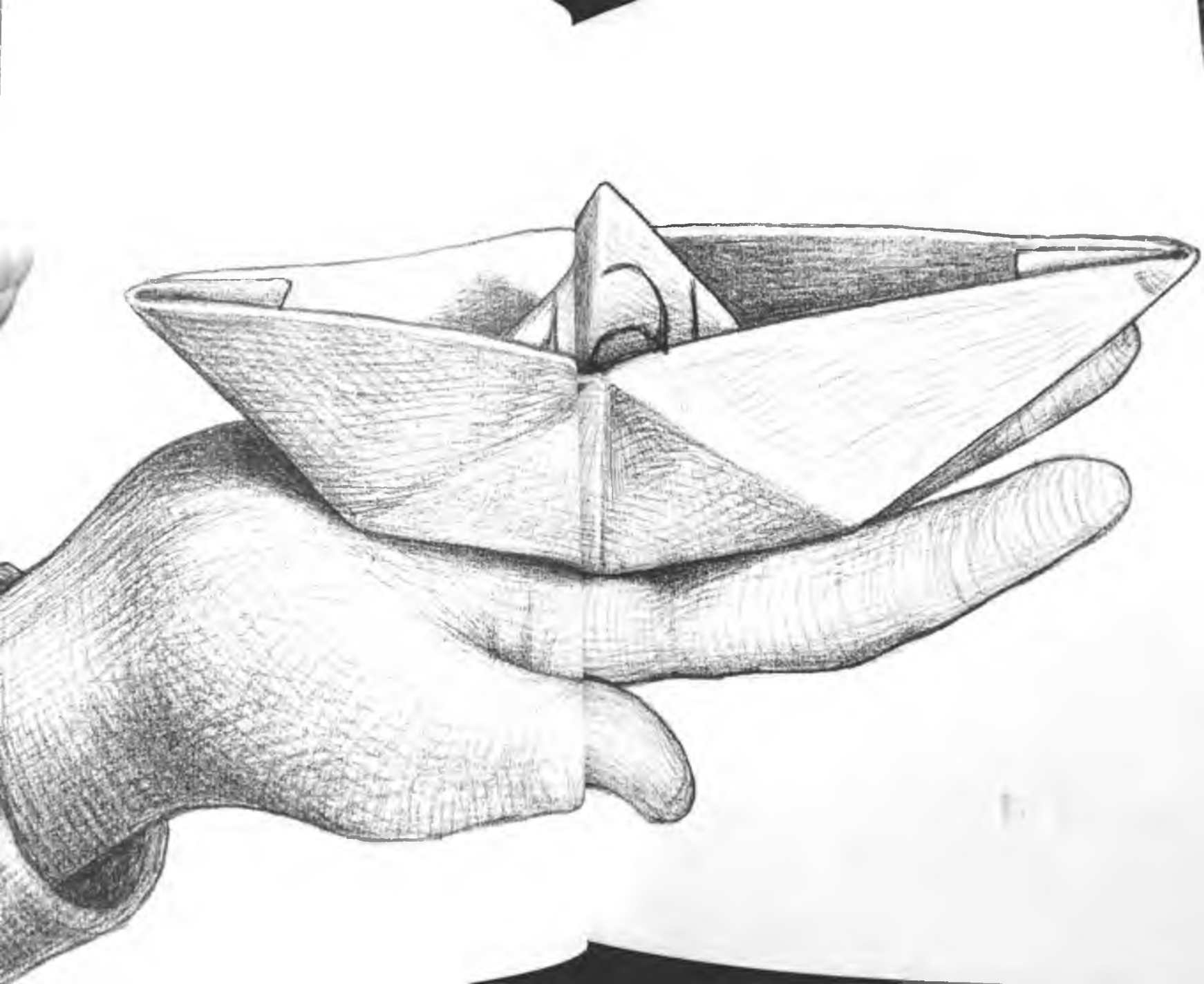
Ben, kayan yıldızı ve gerçekleşmesi imkânsız dileğini düşündü. Elleri titreyerek kapıyı yavaşça itti.

Odanın ortasında, üzerinde en sevdiği etekle arkası kapıya dönük dans ediyordu. Sol elinde özensiz bir şekilde sigarasını tutuyordu. Ben dizlerinin titrediğini hissetti ve ayakta durmaya çalışırken kapı aniden gıcırdayarak ardına kadar açıldı.

Annesi korkuyla arkasına döndü.

Ben'in soluğu kesilmişti.

Ama karşısında duran annesi değildi ki!

Kuzeni Janet'ti. Annesinin kıyafetlerini giymiş onun sigarasını içiyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye çığlık attı Janet. Gözleri şaşkınlık ve utançtan kocaman olmuştu.

"*Sen* burada ne arıyorsun?" diye cevapladı sorusunu Ben. "Burası senin evin değil! Onlar da senin eşyaların değil!"

Bir saniyeliğine bile olsa onun annesi olduğunu düşünebilmiş olması ne kadar aptalcaydı. Janet görmeden hızlıca gözyaşlarını sildi.

Janet'in yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. "Işığı yakmamam gerektiğini biliyordum. Benji, ben..."

"Sen sigara mı içiyorsun?"

Janet sanki orada olduğunun o an farkına varmış gibi elindeki sigaraya baktı ve hemen küllük yerine kullandığı bardağın içinde onu söndürdü. "Hayır! Yani... evet, deli. Yani bazen demek istedim. Aslında... Offf, sakın annemlere söyleme tamam mı? Beni öldürürler!"

"Peki neden buradasın? Hiçbir şey anlamıyorum. Üzerindekiler annemin *kıyafetleri*."

"Benji, özür dilerim. Çok üzgünüm. Bunun benim sırrım olarak kalması gerekiyordu." Janet yatağın ustüne oturdu ve yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başladı.

Ben ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Onun için üzülmüştü çünkü Janet her zaman Ben'e karşı çok nazik davranırdı. Cenazeden sonra annesinin dolabında saklanırken onu Janet bulmuştu. Birilerine söylemek ya da Robby gibi onunla dalga geçmek yerine dolabın içine girip yanına oturmuştu. İkisi birlikte ağlayıp hıçbır şey konuşmadan sessizce birbirlerine sarılmışlardı.

Janet kafasını kaldırıp Ben e baktı. Atkuyruğu saçlarıyla oynayıp derin bir nefes aldı. "Benji, bu odanın annene ait olduğunu biliyorum. Ben sadece..." Sustu ve boynundaki gümüş madalyonu çıkarıp mücevher kutusuna yerleştirdi. Ben o kolyeyi daha önce hiç görmemişti ama sonra annesinin zaten pek mücevher takmadığını hatırladı.

Janet yatağın üstünde duran teneke kutuyu Ben e uzattı.

"Bunu buldum. İhtiyacın olabilir diye düşündüm."

Teneke kutunun içi para doluydu. Annesinin kara gün paralarından olmalıydı. Kutuyu Janet'e geri verdi.

"Bu para çok fazla, Ben. Saklasan iyi edersin."

Ben, başını *hayır* der gibi salladı ve kutuyu Janet a doğru itti. Janet kutuyu yatağın üstüne bırakıp kendi kıyafet-

lerini aldı. "Ben... ben gidip üstümü değiştireyim," dedi tedirgin ses tonuyla.

Janet çıktıktan sonra Ben şaşkın şaşkın etrafına baktı. Her şey hatırladığı gibiydi. Annesinin kâğıtlarla dolu masası, hâlâ annesinin vücudunun şeklini koruyan yatağı ve komodinin üstündeki kütüphaneye ait kitaplar bıraktığı gibi duruyordu. Kitapları kütüphaneye geri götürmesi gerektiğini düşündü. Annesi evinde gecikmiş kitaplar olduğunu bilse çok üzülürdü.

"Benji?"

Ben yerinden sıçradı.

"İyi misin?" diye sordu üzerinde kendisine ait yırtık bir kot pantolon ve açık yeşil bir tişörtle kapıda dikilen Janet.

Ben dalgınlıkla başını salladı.

Janet saçlarını salıp kulaklarının arkasına soktu. Sigaraları çamaşır dolabının orta çekmecesine koyup kıyafetleri de dolaptaki yerlerine astı. Parayla dolu teneke kutunun kapağını kapatıp dolaptaki en üst rafa koydu.

"Hadi," dedi Janet, "eve gidelim."

"Ben *evimdeyim*."

"Biliyorum, özür dilerim. Bize gidelim demek istedim."

"Hayır."

"Ne?"

"Burada kalıyorum."

Janet üzgün görünüyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ben olduğu yerde hareketsiz dikildi.

"Ben, beni korkutuyorsun. Sence de..."

"Annenlere hiçbir şey anlatmayacağım."

"Ne?"

"Annenlere sigara içtiğini söylemeyeceğim. Yalnızca biraz daha kalmama izin ver. Daha sonra geleceğim."

"Söz mü?"

Ben kafasını salladı.

"Beni gammazlamayacaksın değil mi?"

"Hayır."

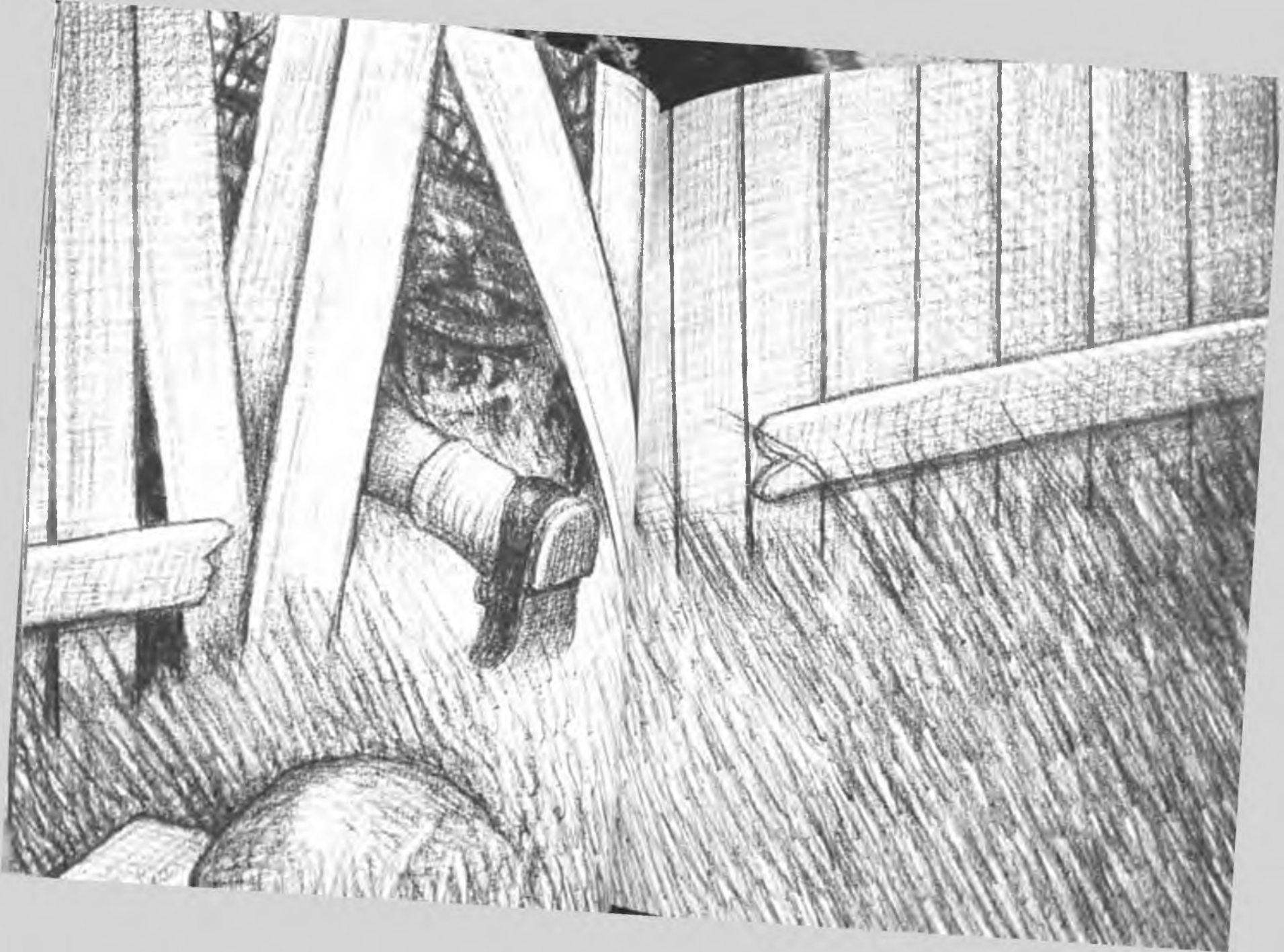
Janet gömleğini düzeltti. "Sana bir iyilik borcum var. Ne istersen söylemen yeterli."

Uzun bir sessizlikten sonra Janet, "Onu hepimiz özlüyoruz, biliyorsun değil mi?" dedi.

Ben tekrar kafasını salladı.

"Çok uzun kalma olur mu? Fırtına çıkmak üzere."

Ben, annesinin mücevher kutusunu açıp Janet'in az önce boynundan çıkarıp koyduğu gümüş madalyonu aldı. Annesinin ismi Elaine Wilson'dı ve madalyonun ön yüzüne *EW* harfleri kazınmıştı. Çok hoş görünüyordu Annesinin onu nereden bulduğu ya da neden hiç takmadığı hakkında da bir fikri yoktu. Madalyonu açmayı denedi ama çok sıkı kapatılmıştı. Çamaşır dolabının küçük aynasından kendine baktı ve içinde ne olduğunu görememiş olsa da madalyonu boynuna taktı. Göğsünün üzerinde çok hoş durmuştu

Janet dolabın kapağını açık bırakmıştı. Ben yavaşça dolabın içine girerken annesinin kıyafetlerindeki tanıdık kokuyu içine çekti. Küçükken de, annesinin elbiselerinin arkasına saklanıp rahatsız bir şekilde ayakkabılarının üzerine tünediği bu dolaba saklanmayı severdi. Annesi yatmaya hazırlanırken, "Keşke Ben burada olsaydı da birlikte yatsaydık," ya da "Bu harika kitabı okurken Ben'in yanımda olmaması ne kadar kötü," derdi. Ben de dolabın içinde nefesini tutup gülmemeye çalışırdı. Bazen de sadece, "Ben, burada mısın?" diye seslenirdi ve Ben de, "Hayır!" diye cevap verirdi. Son anda mutlaka "Terliklerim nerede acaba?" gibi bir soru sorup dolabın kapağını açardı. Her seferinde Ben'i dolabın içinde saklanırken bulduğunda şaşırmış gibi yapardı. Bu oyunu oynamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ben başını dizlerine yasladı. Duyan kulağını parmağıyla kapatıp dışarıdan gelen rüzgârı ve çatıya, camlara vuran yağmurun sesini engelledi.

En üst rafta duran teneke kutu aklına geldi. Dolaptan dışarı çıkıp bir sandalye çekti ve kutuyu raftan indirdi. Kutunun içinde birkaç yüz dolar kadar para vardı Annesinin bu kadar çok parayı biriktirmiş olmasına inanamadı. Odasında sakladığı başka sırlar da var mıydı acaba? Ya teyzesiyle enişteşi, Ben paraları bulmadan evi satmış olsaydı?

Kutuyu yerine geri koyup annesinin katlanmış kazaklarından birine sarıldı. Tuhaf ve saçmaydı ama kendisine engel olamadı. Sandalyeden aşağı inip çamaşır dolabının ve komodinin çekmecelerini karıştırdı. Sonu gelmeyen faturalar, okunaksız vergi evrakları ve dergilerden kesilmiş makaleler buldu. Kütüphaneye ait dosyalar ve ne olduklarını anlayamadığı tonlarca belge vardı. Ve sonra sağ alt köşede bir zarf gözüne çarptı. Çekmeceden çıkarıp arkasına baktı ama bir adres ya da pul yoktu. Dikkatlice açtı.

İçinde kâğıda sarılmış bir şey vardı.

Kâğıdın ağzı kapatılmamıştı ve Ben kolaylıkla içindekini çekip çıkardı. Zamanla kırışmış yumuşak, mavi kapaklı bir kitap çıktı. Kapağında kalın siyah harflerle **KUTUP YILDIZI** yazıyordu.

Kitabın sayfalarını çevirip bir göz attı. Müzeler tarihi hakkındaydı. Arkasında *Amerikan Doğal Tarih Müzesi, New York, New York Yayınevi tarafından yayınlanmıştır* yazıyordu.

Acaba annesi bu kitabı ona mı hediye edecekti? Sürpriz yapmak için mi saklamıştı?

Ben kitabın ilk sayfasını açtı. Sayfanın kenarlarına muhtemelen bir çocuk tarafından minik çiçek ve yaprak resimleri karalanmıştı. Ortasında da bir yetişkinin el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Dannyye
Sevgiler, A

Ben, Danny ve A'nın kim olduklarını merak etti. El yazısı, sanki yüz yıl önce yazılmış gibi eski tip bir yazıydı. Belki de annesi bu kitabı kasabadaki ikinci el kitaplar satan kitabevinden almıştı. Ya da birisi kütüphaneye bağışlamıştı. Her iki durumda da kitap şu an Ben'e aitti.

Yatağın ucunda oturan Ben kitabı nazikçe tuttu. Kazadan bu yana hiçbir şey okumamıştı ama *Kutup Yıldızı*'nın sayfalarını çevirip okumaya başladı.

1869 yılında New York'ta, Boston, Philadelphia, Chicago, Washington ve Avrupa'nın diğer başkentlerinin aksine ne bir sanat ne de bir tarih müzesi vardı. Genç Theodore Roosevelt evinin arka tarafına küçük bir müze inşa etti ve aynı yıl babası da Amerikan Doğal Tarih Müzesi ni açmak için girişimde bulundu.

Burada biraz ara verip kendimize şu soruyu soralım, müze tam olarak nedir? Evinizin arka tarafında biriktirdiğiniz meşe palamutları ve yapraklar mıdır? Ya da yeryüzünde ender bulunan eşsiz güzellikteki nesneleri koymak için inşa edilmiş binlerce dolara mal olmuş dev bir bina mıdır?

"İkisi de!" dedi Ben yüksek sesle.

Tabii ki cevap ikisi de. Müze, muhteşem bir hikâyeyi anlatan nesnelerin özenle sergilendiği bir koleksiyondur.

Dünyanın birçok yerindeki dev müzelerde sergilenen bitip tükenmek bilmeyen deniz kabuklarını, taşları, kemikleri ve cevherleri düşünün. Bu nesneler öylesine bir yerlerden çıkıp gelmedi. Genç Teddy Roosevelt gibi birileri bunları toplayıp kataloglad ve müzeler oluşturdu.

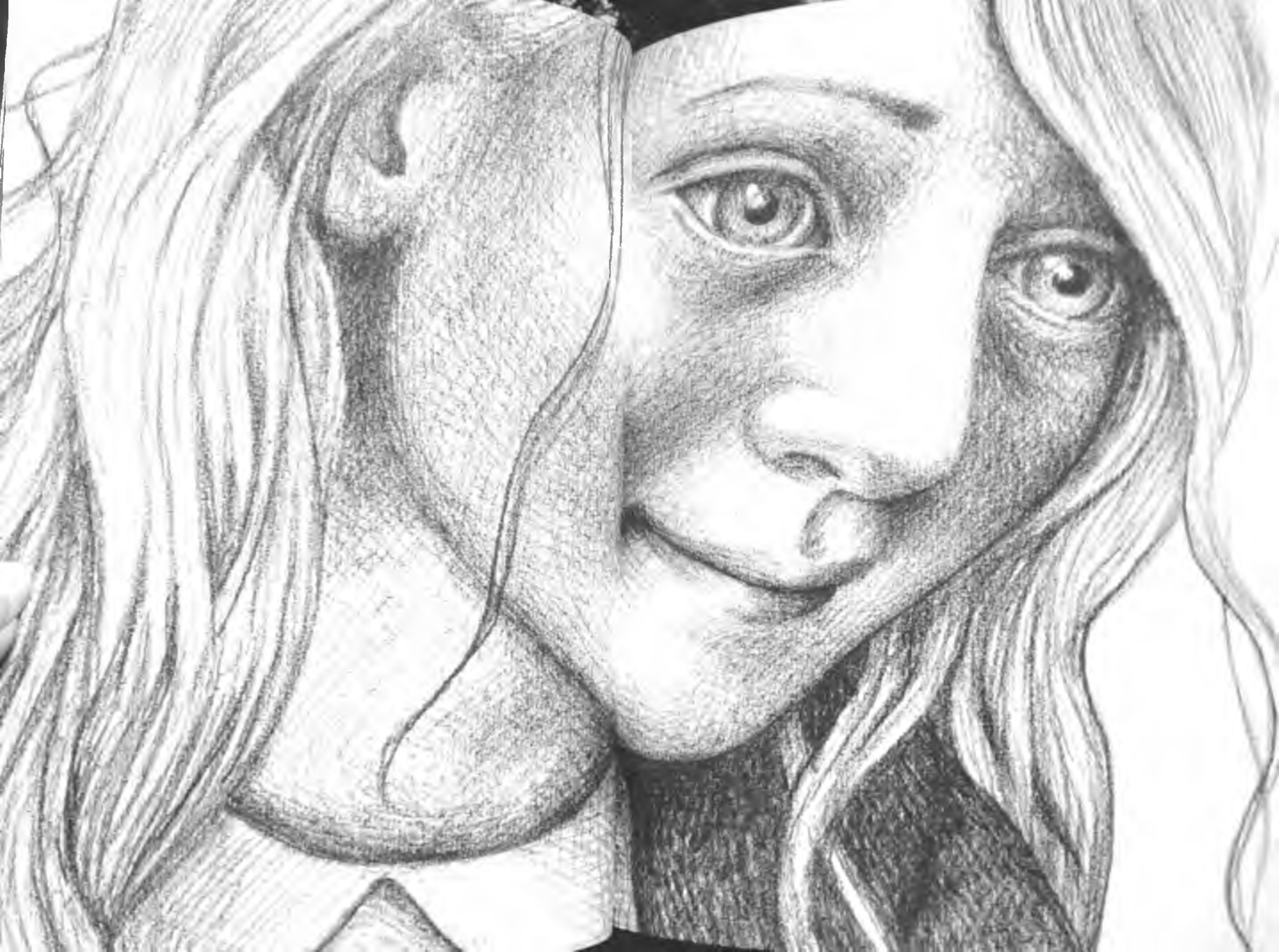
Ben kitabı okurken yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu.

Müzede nelerin sergileneceğine koleksiyoner karar verdiğinden, işi oldukça önemlidir. Daha sonra seçtiği nesneleri nasıl sergileyeceğine karar verir. Aslında kendi evinin mahremiyetinde bir şeyler biriktiren herkes bir koleksiyoner olarak düşünülebilir. Çünkü biriktirdiklerini nasıl sergileyeceğine, hangi resmi nereye asacağına ve kitaplarını hangi düzende koyacağına karar vermek kişiyi bir müze koleksiyoneriyle aynı kefeye koyar.

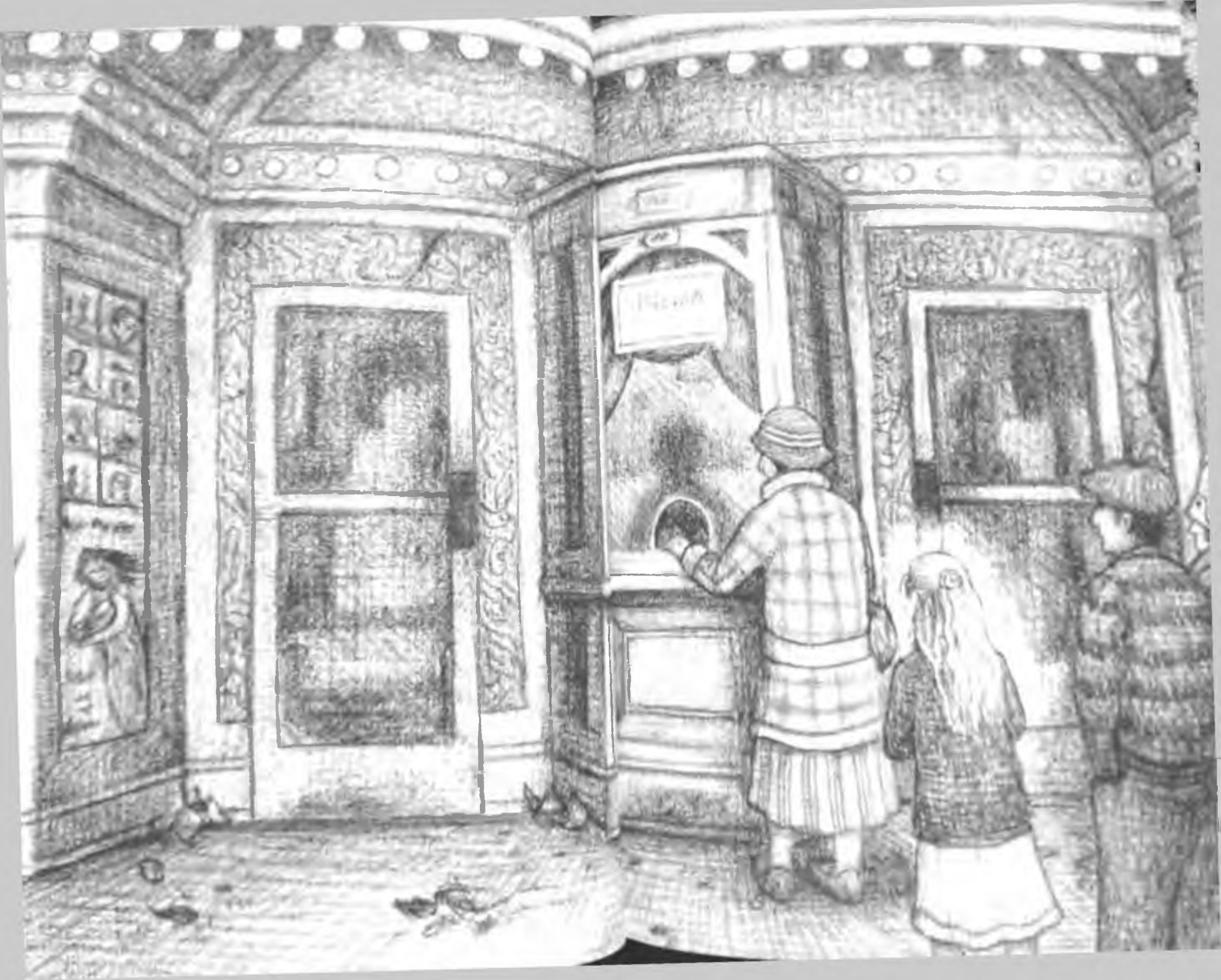
Ben, kendisinin de bir koleksiyoner olup olmadığını merak etti. Her zaman *neden* sürekli bir şeyler biriktirdiğini düşünürdü. Sanırım sadece çok hoşuna gittiği için biriktiriyordu. Ahşap kutunun belki de bir *müze* kutusu olabileceğini düşündü. Belki de bu kutu, Gunflint Gölü Müzesi'nin temellerini oluşturacaktı.

* Ialeme sanrı.
Lillian Mayhem, yeni modu
MORGAN SAATLERİ ile kullanıyor.

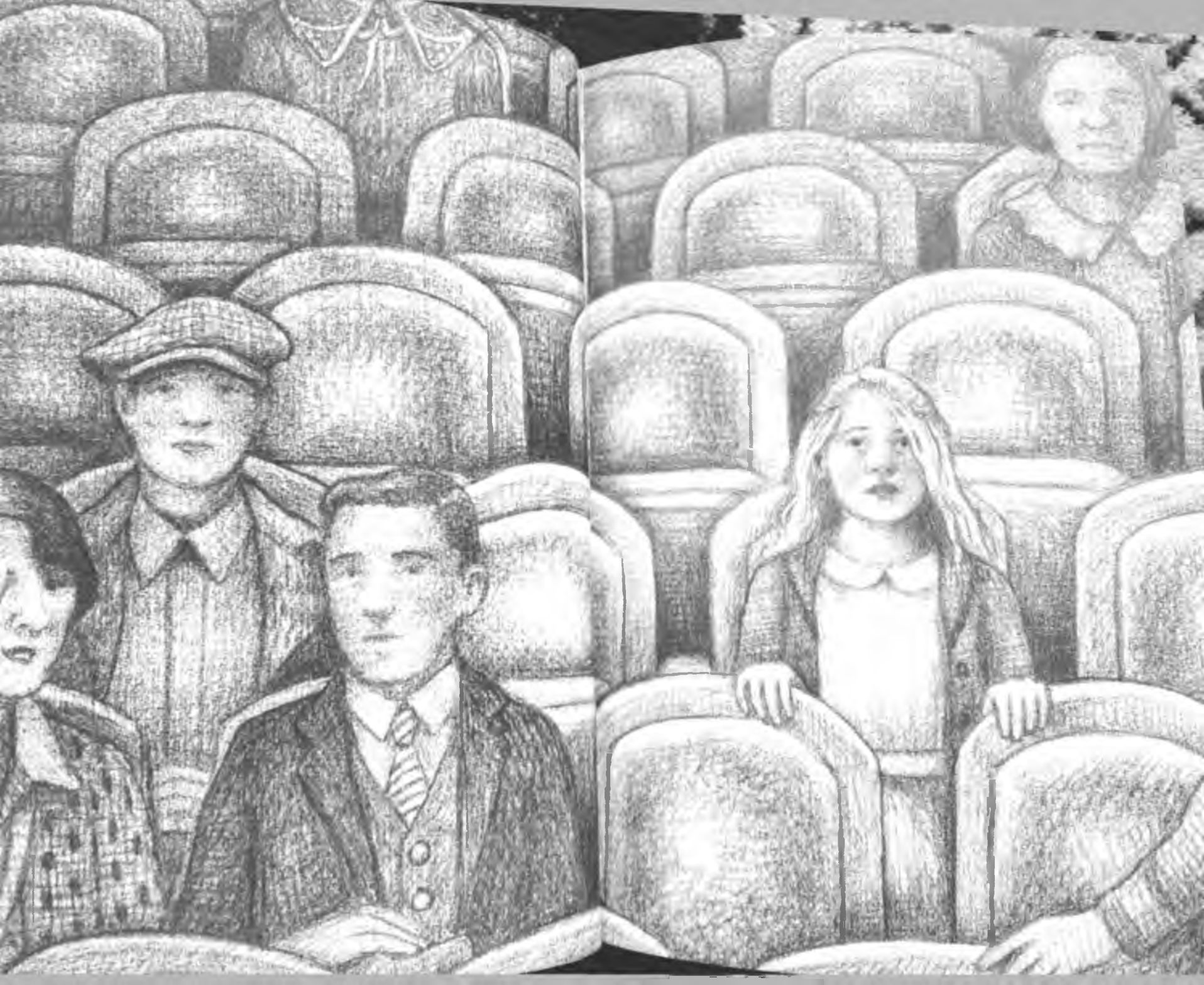
Birden korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. Ben elindeki madalyonu ovuşturup birkaç sayfa daha çevirdi

Yüzyıllar önceki bu koleksiyonlar, Gizemli Çekmeceler denen özel bölmelerde muhafaza ediliyordu. Çekmeceler gösterişli oymalarla süslenmişti. Minicik kapakları, gözleri ve çok sayıda şaşırtıcı nesneyle dolu gizli boşlukları vardı. İnsan burada çok kıymetli taşlardan at boynuzlarına, incelikle işlenmiş fildişi eşyalara ve bütün zehirleri yok edebilen sihirli kadehlere kadar her şeyi bulabilirdi. Bu koleksiyonlarda tabiat harikalarıyla yan yana birçok görkemli sanat eseri de yer alıyordu. Bazı koleksiyonlar içinde bulundukları çekmecenin sınırlarını aşıp bütün bir odayı kaplayabiliyordu. Müzeyi dolaşanlar bu odalardan herhangi birine girdiğinde içerideki nesnelerin anlattığı hikâyelerden tıpkı bir kitap okur gibi yeryüzündeki mucizelere tanık olabiliyordu. (Bkz. Şekil 26).

Şekil 26 yukarıda tarif edilen odanın eski bir çizimiydi. Neredeyse odanın tamamı, annesinin kütüphanesinde olduğu gibi raflarla kaplıydı. Tabii burada raflar çok daha göz alıcıydı ve daha fazla merak uyandırıyordu. Odanın içi, bir kısmı tavandan aşağı sarkan garip nesnelerle doluydu. Süslü püslü cam kavanozlar, deniz kabukları ve kemikler, dizi dizi kuşlar, esrarengiz deniz canlıları, insan kafatasları ve timsahlar, tuhaf şekilli heykeller ve Ben'in ne olduğunu anlayamadığı daha pek çok şey vardı.

Odanın ortasında tepesinde deniz kabukları ve mercandan yapılmış bir taç olan incelikle işlenmiş bir çekmece vardı. Ben çekmeceyi hayretle inceledi.

Müzede dolaşanların, önlerinde sergilenen her şeye bir çeşit merakla ve huşu içinde bakmaları beklenirdi. Eğer ömrünüzde bir kez olsun bir dinozor iskeletinin altında durduysanız ya da dev bir elmasa kocaman gözlerle baktıysanız, ya da çatlak kaldırım taşlarının arasından yapayalnız gökyüzüne uzanmış parlak kırmızı bir çiçeğe rastladıysanız bu merak hissini bilirsiniz.

ARTHAUS PRESENTS

DAUGHTER of The STORM

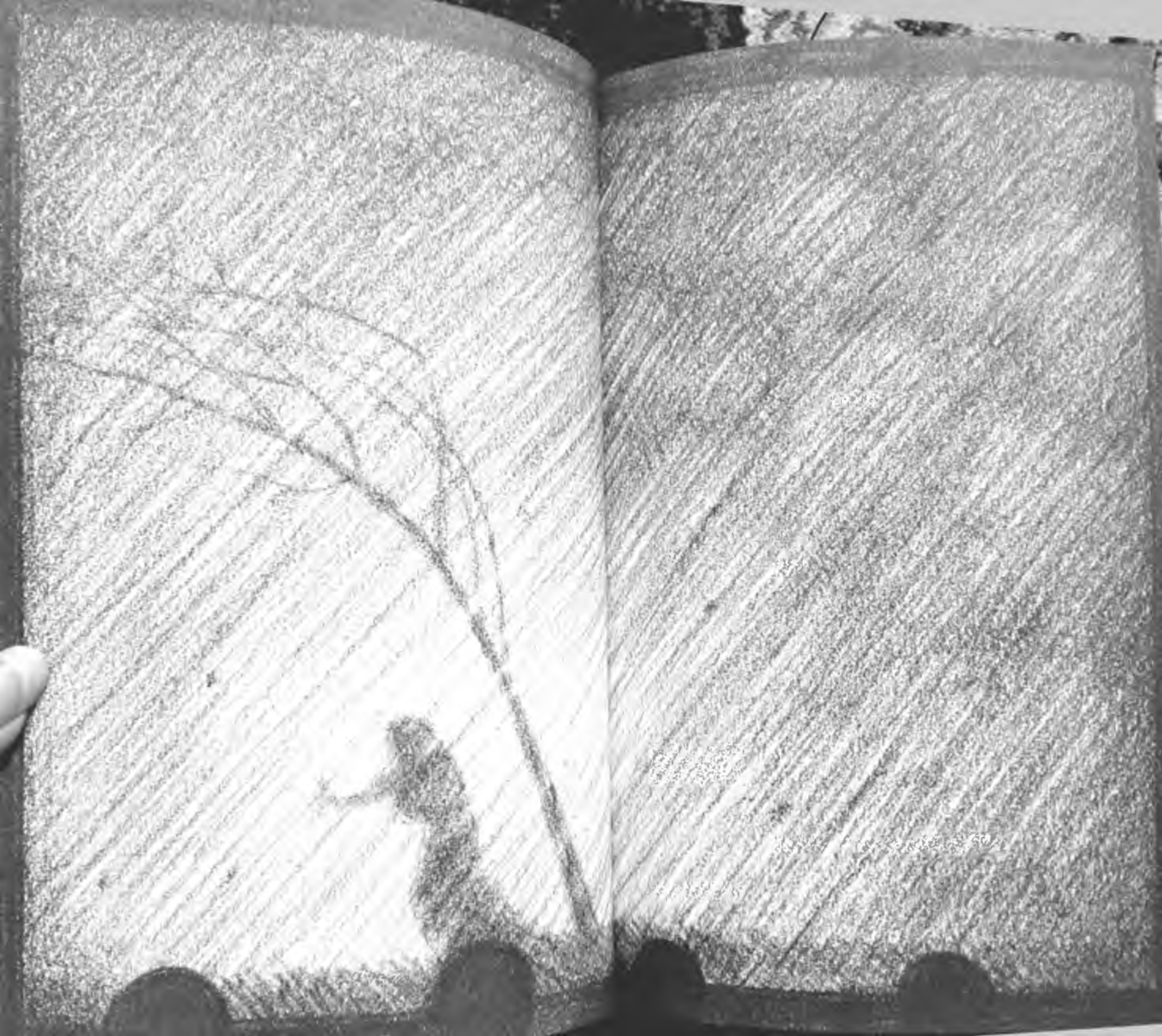
Courtesy of Lillian Mayhew

"Hayır, olamaz! Fırtına başladı!"

Yeni bir gök gürültüsüyle parlak bir şimşek çaktı ve düşen bir yıldırımın sesi duyuldu.

Elektrikler kesildi.

Ben, teyzesinin evine geri dönmek istedi. Kitabı pantolonunun arkasına sıkıştırıp el fenerini yakarak mutfağa geçti.

Evde hiç şemsiye bulamadı, bu yüzden holdeki dolaptan annesinin kışlık paltolarından birini alıp yağmurdan korunmak için kafasına tuttu. Hâlâ şimşek çakıyordu ve fotoğraf makinelerinin flaş ışıkları gibi kısa bir an odanın içini aydınlatıyordu. Yeni bir gök gürültüsü evi sarsınca Ben, fırtınanın geçmesini evde beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Seksen üç adımlık mesafe, böyle bir havada çok uzak olabilirdi.

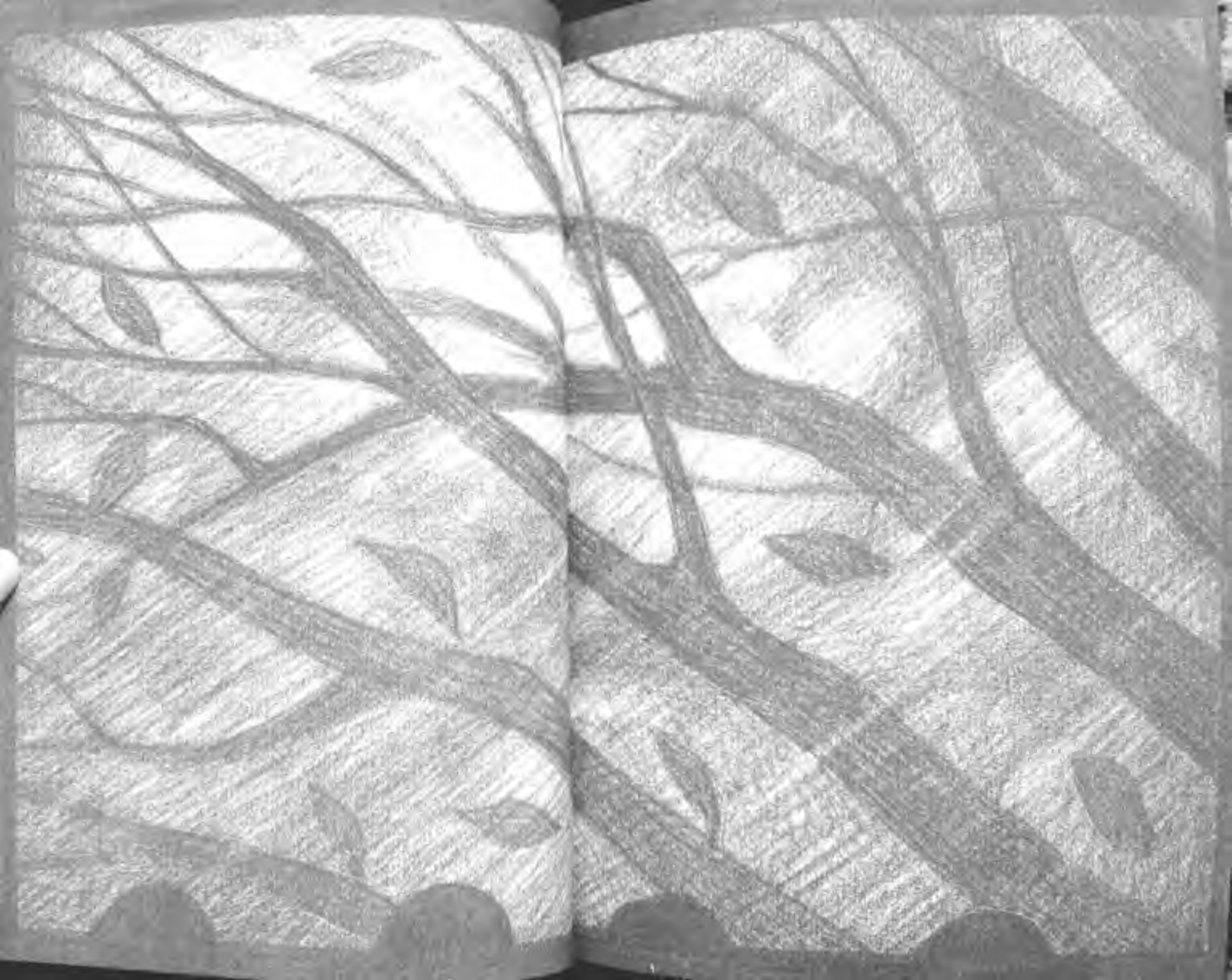
Paltoyu yerine koyup odasına döndü. Annesinin şeklini almış olan yatağa kıvrılıp yattı. El fenerini yukarı ışık verecek şekilde omzuna yaslayıp kitabı ışığın hemen üzerine tuttu. Tekrar okumaya başlamak üzereyken kitabın içinden göğsüne eski bir kitap ayracı düştü.

Ben yatakta doğrulup ayracı inceledi. Kenarları aşınmıştı ve üzerinde vitrinde üst üste yığılı kitapların olduğu ve kenardaki kutulardan ve raflardan kitapların döküldüğü siyah-beyaz bir resim vardı. Kapının önünde siyah bir kedi kaygısızca yatıyordu ve tentenin üzerinde KINCAID KİTABEVİ yazısı okunuyordu. Ayracın altında kitabevinin adresi ve telefon numarası vardı.

Ben ayracın arkasını çevirdi. Siyah mürekkeple şöyle yazıyordu:

Şubat 1965. Elaine - Kalbim seninle. Telefonunu ya da mektubunu bekliyor olacağım. Sevgiler, Danny.

Notun altında bir telefon numarası ve New York'ta bir adres vardı.

"Where can we find shelter from the storm?"

"Fırtınadan kaçmak için nereye sığınabiliriz?"

Ben'in bildiği kadarıyla annesinin hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Yaşadıkları mahallede ve kasabada arkadaşları vardı ve bazen eve geç gelir, Ben'e nereye gittiğini söylemezdi. Ama hiçbir zaman eve bir adamla gelmemişti, bu yüzden de Ben, ona asla nereye gittiğini sormazdı. Yalnızca Binbaşı Tom vardı ama onun bir hayalden ibaret olduğunu biliyordu. Ayracın üzerindeki tarihe baktı ve doğduğu yıla ait olduğunu gördü.

Kafasında yavaş yavaş bir şeyler şekillenmeye başlamıştı. Eğer annesi onun doğduğu yıl Danny adında bir adamla tanıştıysa ve adam, ona altında "Sevgiler, Danny," yazan bir not yazdıysa bu adam annesinin erkek arkadaşı olabilir miydi? Ve eğer erkek arkadaşı idiyse bir şekilde acaba Ben'in babası olabilir miydi? Bir an Ben'e hepsi mümkünmüş gibi göründü. Sabah teyzesine konuyla ilgili bir şeyler bilip bilmediğini soracaktı.

Ayracın üzerindeki adrese tekrar baktı. Babasının New York'ta yaşıyor olabileceğini düşününce sersemledi. Ve sonra annesinin kara gün kutusundaki parayı düşündü.

Hayal gücü onu teslim alınca alnını ovuşturdu. Annesi belki de Duluth'a küçük bir geziden daha fazlasını planlıyordu. Acaba onu New York'a götürüp babasıyla mı tanıştıracaktı?

Ben derin bir nefes alıp verdi. Annesi neler düşünüyordu? Danny annesinin eski erkek arkadaşı bile olsa Ben'in babası olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Boynunda takılı zinciri çekip dalgınlıkla ucunda takılı madalyonu ovuştururken birden madalyonun kapağı açıldı.

İçinde annesinin küçük bir fotoğrafı olduğunu sandı ama onun yerine bir *adamın* minik, siyah-beyaz bir fotoğrafı çıktı. Bıyıklı, favorileri ve Ben'inkine benzer iri, siyah gözleri olan bir adamdı. Fotoğraf madalyonun içinde hafifçe yerinden oynadı. Ben de onu tamamen çıkarıp arkasına baktı. Tek bir kelime yazılıydı: *Daniel.*

Fotoğraf neredeyse Ben'in elinden düşecekti.

Yeniden düz çevirip madalyonun içine koydu. Daniel'ın gözlerinin içine baktı. Şimdi neden bu kadar çok benzediklerini anlamıştı. Baktığı gözler Ben'in gözleriydi.

İşte bu bir kanıttı!

Babası, sonsuza dek yıldızların arasında kaybolmuş Binbaşı Tom değildi. Daniel'dı ve New York'ta yaşıyordu.

Ayracın üzerindeki telefon numarasına baktı. Yapması gereken tek şey aramaktı.

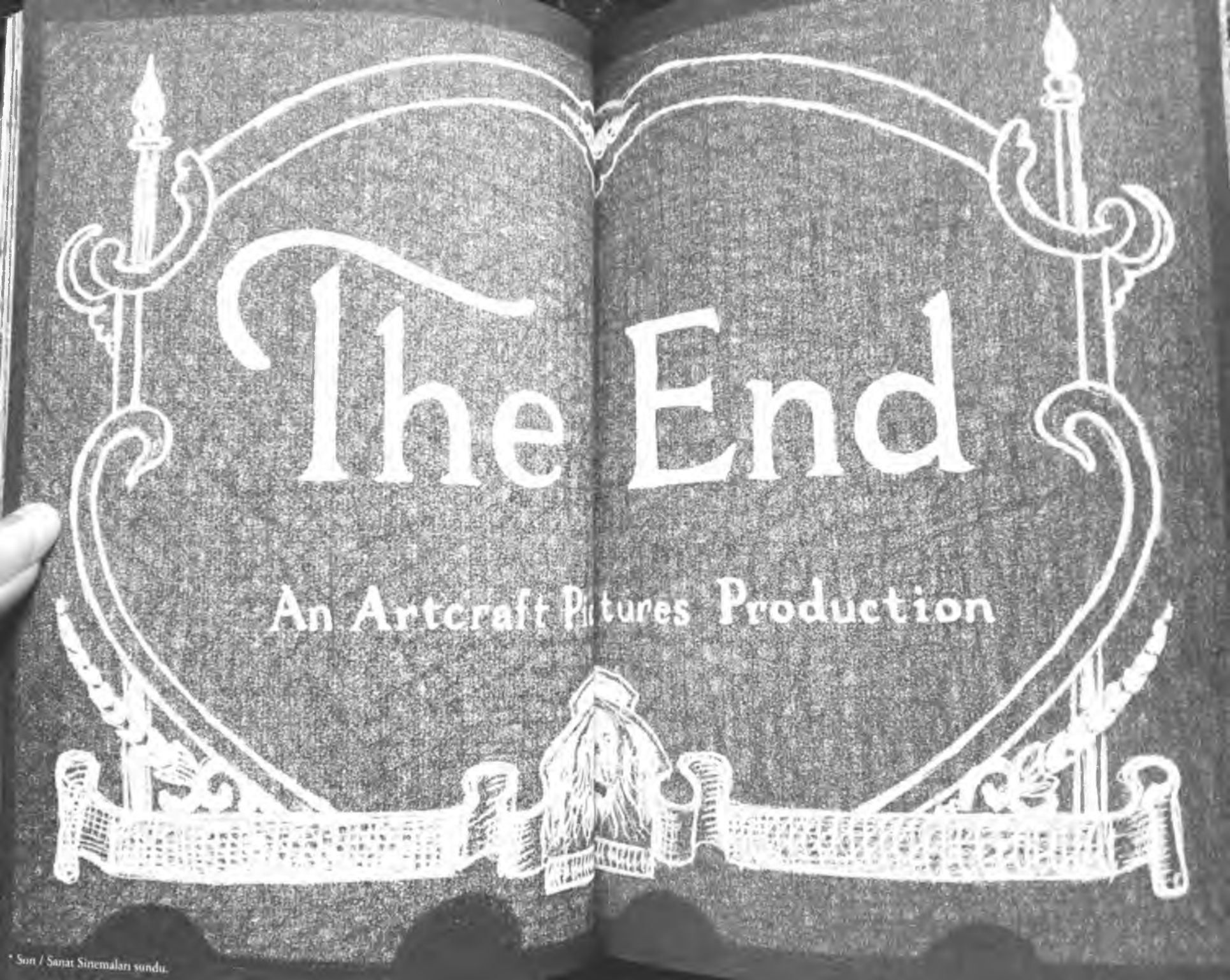
Komodinin üzerinde duran mavi telefona doğru ilerledi. Telefon numarasını defalarca okudu.

Dışarıda fırtına giderek hızını artırmıştı. Ben hâlâ titreyerek ahizeyi kaldırdı ve duyan kulağına yaklaştırdı.

Duraksadı ama sonunda numarayı tuşladı.

Ayracı kitabın sayfalarından birinin arasına geri koydu.

Telefon çalıyordu.

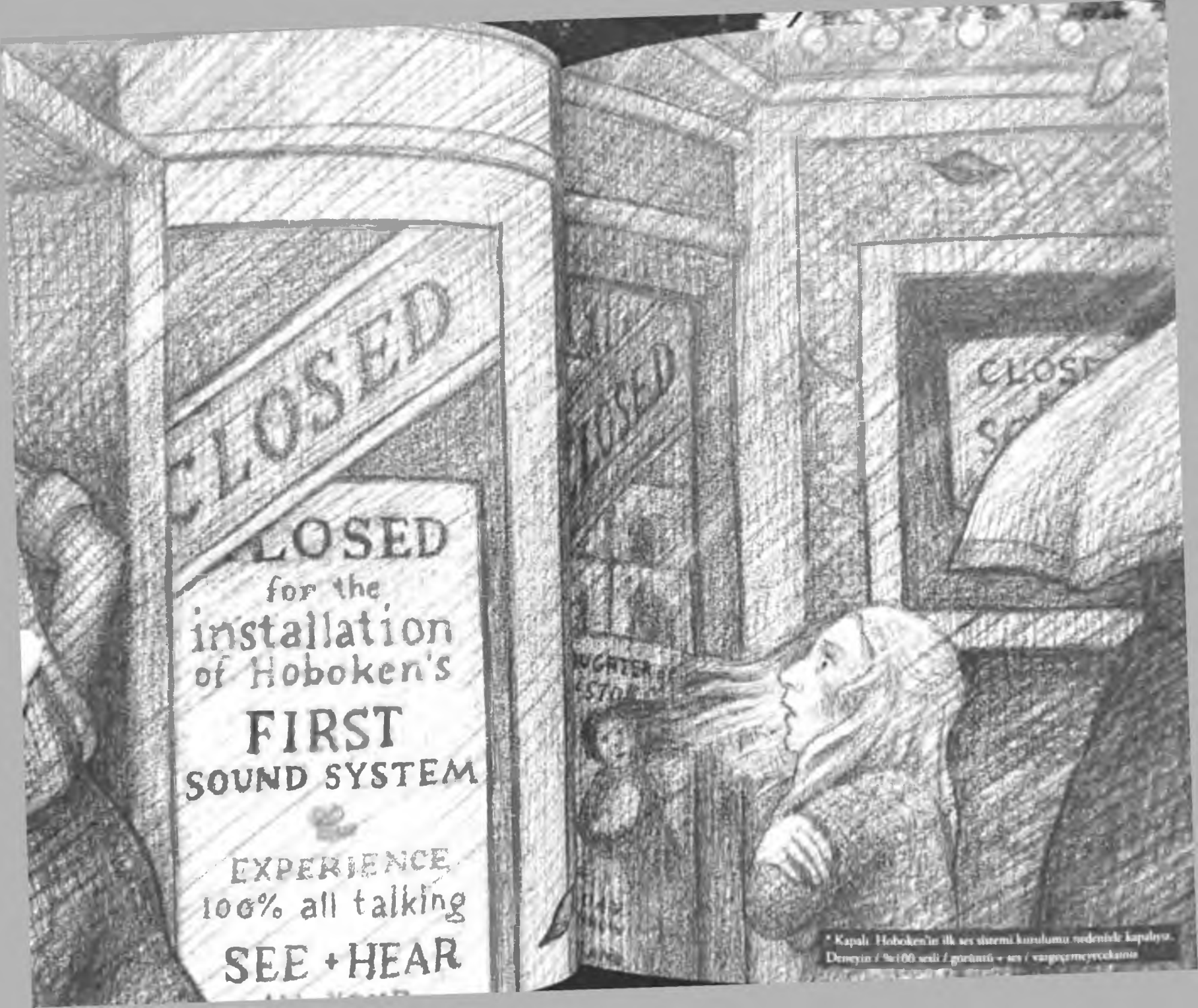
* Son / Sanat Sinemaları sundu.

* Tadilat nedeniyle kapalıyız.

* Ses, yeni, "Talkie"
Dünya Elektrik Malzemeleri
Filmleri dinleyebilecekseniz...

CLOSED
LOSED
for the
installation
of Hoboken's
FIRST
SOUND SYSTEM
EXPERIENCE
100% all talking
SEE + HEAR
CLOSED
CLOSE
* Kapalı: Hoboken'in ilk ses sistemi kurulumu nedeniyle kapalıyız.
Deneyin ! %100 sesli ! görüntü + ses ! vazgeçemeyeceksiniz

EXPERIENCE

100% all talking

SEE + HEAR

ALL YOUR

FAVORITE

* Deneyin / %100 sesli / görüntü + ses / vazgeçemeyeceksiniz

Ben gözlerini açtığında tavana bakar hâlde yerde yatıyordu.

Burnuna yanık kokusu gibi kötü bir koku geldi. Neyse ki, yağmur durmuştu ve etrafta sessizlik ve huzur hâkimdi. Artık teyzesinin evine dönebilirdi.

Ayağa kalkmak istedi ama çok yorgundu. Yatak, komodin ve çamaşır dolabı, sanki teleskobun ters tarafından bakıyormuş gibi çok uzakta görünüyordu.

Biraz ötede mavi telefonu gördü. Yerinden çıkmış duvarda sallanıyordu ve çıkan dumanlara bakılırsa yanıyor gibiydi.

Pencereye döndüğünde inanılması imkânsız bir şey gördü. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur hızla cama vuruyordu. Gök gürlemiyordu ama şimşek çaktığını görebiliyordu.

Ne tuhaf, diye düşündü. Fırtına durmamıştı. Ne kadar sessiz bir yağmurdu bu böyle. Hiç bu kadar sessiz yağmazdı. Bütün seslere ne olmuştu?

Ben yardım istemek için bağırmaya çalıştı ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. Etrafına bakındı Annesinin odası buz gibi ve bembeyaz olmuştu. Odayı aydınlatan ampul tavanda sallanıyordu. Etrafında makineler ve tüpler vardı. Burası annesinin odası değildi.

Bembeyaz giyinmiş bir kadın girdi odaya. Kafasında küçük beyaz bir kep vardı ve boynunda bir stetoskop asılıydı. Önlüğüne, üzerinde LINDA yazan bir isim etiketi takılıydı. Bakışları çok hoş ve yumuşacıktı.

Hemşire mi? Hemşireye neden ihtiyaç duymuştu ki? Hastanede miydi? Buraya nasıl gelmişti?

Gözlerini ayırmadan Linda'nın hareket eden ağzına baktı ama hiçbir şey söylemiyordu. Neden konuşmuyordu acaba?

Banyoya gitmek için kalkmaya çalıştı ama Linda ona engel oldu. Ağzı yine sessizce hareket ediyordu. "Şşşttt!" der gibi parmağını dudaklarına koydu. Ona sesli konuşması ve burada ne işi olduğunu anlatması için haykırmak istedi ama çok yorgundu ve kafası çok acıyordu. Linda nın kafasını yastığa geri yaslamasına izin verip gözlerini kapattı. Bağırmış olmalıydı çünkü bir hemşire daha gelip ona ilaç verdi. Linda parmaklarını Ben'in duyan kulağına yaklaştırıp şıklatıyormuş gibi bir hareket yaptı. Neden hiç ses gelmiyordu? Linda bir kâğıt çıkarıp bir şeyler yazdı.

Ben'in göz kapakları öyle ağırlaştı ki sonunda kapanmalarına izin verdi. Belki sadece rüya görüyordu.

Ti-yzesi Jenny geldiğinde, gözlerini kapamasının üzerinden günler mi geçmişti yoksa henüz birkaç dakika mı olmuştu bilmiyordu. Teyzesinin gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Ben'in yatağının üstüne oturup saçlarını okşadı. Annesinin yaptığı gibi parmaklarını yanağında gezdirirken, Ben, ellerinde hastaneye gelmeden önce pişirdiği yemeğin kokusunu alabiliyordu. Teyzesinin dudaklarının hareketini izledi. Birbiriyle konuşan hemşirelere baktı. Kafasının içi yapraklarla doluymuş gibi hissetti. Hiçbir şey duyamadığını söylemek için ağzını açtı ama ses çıkmadı.

Hemşire, Jenny teyzesine bir parça kâğıt ve bir kalem uzattı. Teyzesi de kağıda bir şeyler yazıp Ben e uzattı.

"*Duyamadığını biliyorum. Konuşmaya çalışma. Sadece hareket etmeden yat.*"

Ben'in kafası zonkladı. Ne düşündüğünü nereden biliyordu?

"*Bir kaza geçirdin ama iyi olacaksın. Üzerine yıldırım düşmüş.*"

Jenny teyze cümleye bir kelime daha ekleyip düzeltti.

"*Evinizin uzerine yıldırım düşmüş. Yıldırım kablolarda ilerleyip telefona ulaşmış ve bu sırada telefon kulağındaymış.*"

Ben duyan kulağını ovuşturdu. Daha doğrusu eskiden duyan kulağını. Yıldırım mı düşmüştü? Eve neden gitmişti ki?

Telefonla ne yapıyordu acaba? Hatırlamaya çalıştı ama görebildiği tek şey gümüş bir madalyondu. İçgüdüsel olarak eli boynuna gitti ama madalyon yoktu.

"*Janet seni bu sabah annenin odasında buldu. Çok üzgünüm, Ben. Çok fazla şey yaşadın.*"

Ben bir şey söylemek için doğruldu ama teyzesi onu geri yatırıp gözlerinin önüne düşen saçları eliyle çekti. Burnunu çekip yazmaya devam etti.

"*Doktorların birkaç test daha yapması gerekiyor. Yarın seni Duluth Çocuk Hastanesi'ne sevk edecekler.*"

Duluth mu? Ben Duluth'a mı gidecekti? Bir zamanlar oraya gitmeyi çok istemiyor muydu? Teyzesine bakınca gözünün önünde uçuşan sarı bir perde canlandı. Sonra deniz kabuklarından bir kaplumbağa ve eski mavi bir kitap belirdi. En sonunda bütün görüntüler bulanıklaştı.

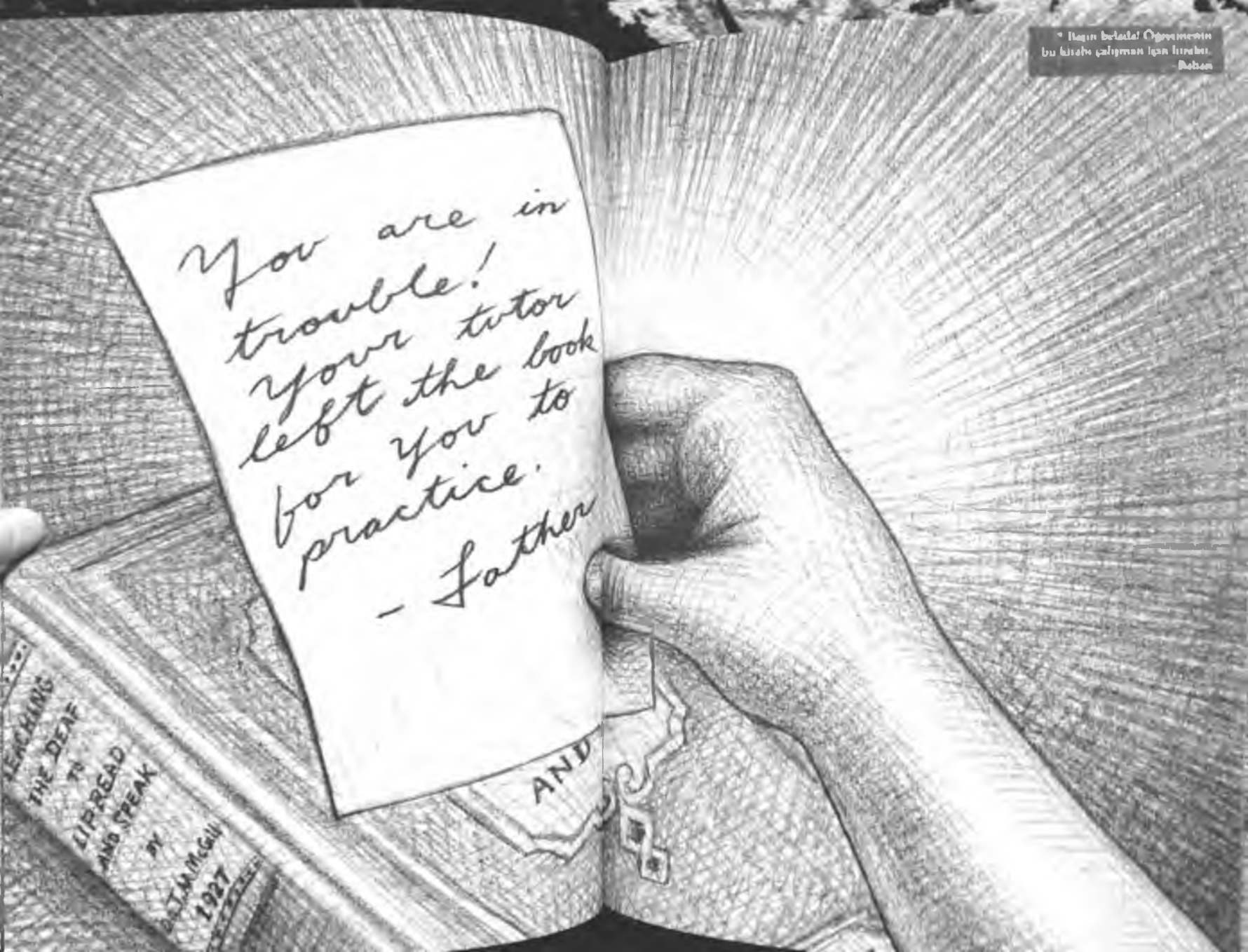
Ben'in kafası ve vücudu o kadar ağrıyordu ki yeniden gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Acıdan bağırmış olmalıydı çünkü hemşireler daha fazla ilaç getirip damarlarına enjekte ettiler. Acı yavaş yavaş yok olup yerini huzura bıraktı.

LILLIAN'S
MATHEW

* İşitme Engelliler İçin Dudak Okuma ve Konuşma Eğitimi, DR. T.M. Mc Gill

You are in trouble! Your tutor left the book for you to practice.
- Father
TEACHING THE DEAF TO LIPREAD AND SPEAK
1927

TEACHING
THE DEAF
TO
LIP
AND
Dr. T. M. McGill

TEACHING THE DEAF TO LIP-READ AND SPEAK

INTRODUCTION

In this volume we will discuss how best to teach the deaf child to communicate. We must remember that spoken language brings a child more closely into contact with the world. A deaf person who cannot lip-read or speak has only one means of communication with the world—pencil and pad. The more speech a deaf child has, the larger his circle of friends.

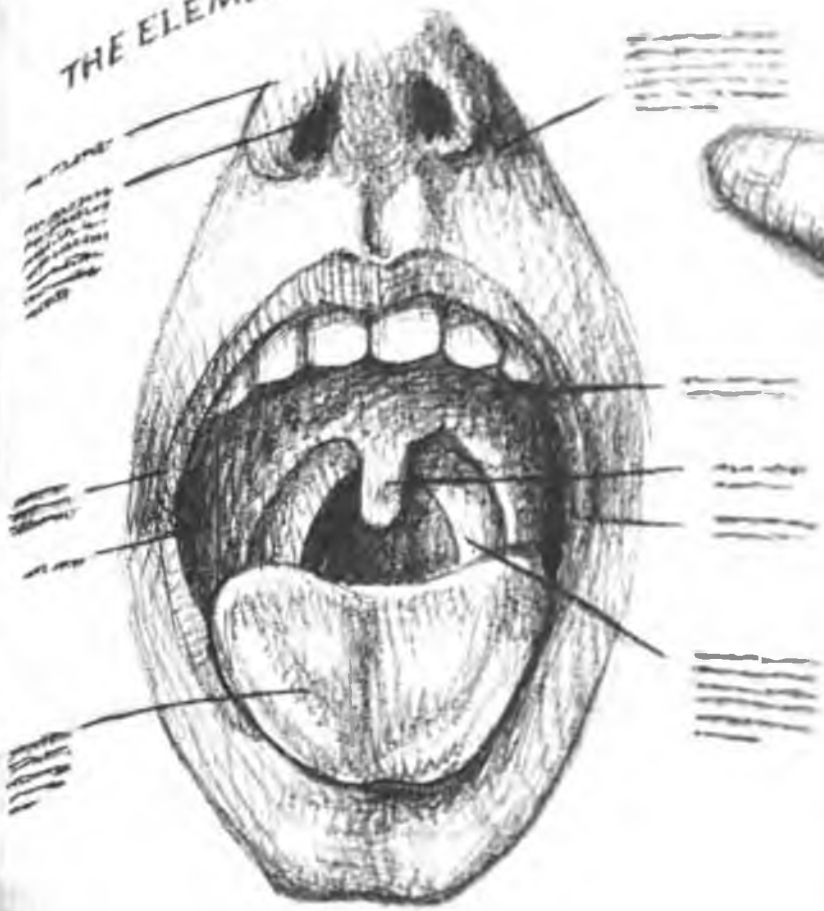
In the uneducated deaf-mute we see the mind confined within a prison. He knows nothing of the touching power of the human voice. But with much work the deaf can be helped to communicate with the hearing world. Even Miss Helen Keller said her own education in speech and lip-reading brought her from isolation to "friendship, companionship [and] knowledge."

So let us begin our work.

* İŞİTME ENGELLİLER İÇİN DUDAK OKUMA VE KONUŞMA EĞİTİMİ / GİRİŞ
Bu bölümde işitme engelli bir çocukla iletişim kurabilmenin en iyi ve en kolay yollarından söz edeceğiz. Konuşarak iletişim kurmanın, çocuğun dünyayla daha sağlam bağlar kurmasını sağladığını unutmamalıyız. Dudak okuyamayan ya da konuşamayan bir işitme engellinin tek iletişim aracı bir parça kâğıt ve bir kalemdir. Arkadaş çevresinin genişliği ne kadar konuşabildiğiyle doğru orantılıdır.
Hiçbir eğitime tabi tutulmamış bir işitme engellinin zihni, bir hücreye hapsolmuş gibidir. İnsan sesinin inanılmaz gücü hakkında en ufak bir fikri yoktur. Ancak sıkı bir çalışmayla işitebilen insanlarla iletişim kurması sağlanabilir. Bayan Helen Keller bile aldığı dudak okuma ve konuşma eğitiminin onu yalnızlıktan kurtarıp arkadaş kazandırdığını ve daha fazla bilgi edinmesini sağladığını söylüyor.
Öyleyse eğitimimize başlayabiliriz.

CHAPTER ONE

THE ELEMENTS CLASSIFIED

MOUTH CAVITY

* Birinci Bölüm
Konuşma Öğeleri (A

NG THE DEAF
AD AND SPEA
GL

Ben rüzgârı, teknelerin suda sallanırken çıkardıkları sesleri, kuşların cıvıldaşmalarını, karda yürürken çıkan ayak seslerini ve uzaktan gelen insan seslerini duydu Yaşamından bazı sahneler su yüzüne çıkıp tekrar derinlere gömüldü. Kafasını suyun üzerinde tutmaya çabaladı.

"Ve en olağan dışı şekilde süzülüyorum. Ve yıldızlar bugün çok farklı görünüyor."

Ben süslü püslü raflar ve acayip nesnelerle dolu bir odadaydı. Teddy Roosevelt yukarıdan ona el sallıyordu. Annesinin onu bekleyen yatağına kıvrıldı. Havada bir kitap ayracı süzülüp göğsüne kondu.

Kapının altından çıkan sigara dumanının kokusunu aldı. Yatağı havalanıp uzaya sürüklenirken bir inleme sesi duyuldu. Binbaşı Tom ona el sallıyordu ve artık Kutup Yıldızı nın etrafında dönen bir uzaylıydı.

"Burada bir teneke kutu içinde oturuyorum dünyadan çok yukarılarda."

Ve oradan milyonlarca mil aşağıda bir kurt gördü.

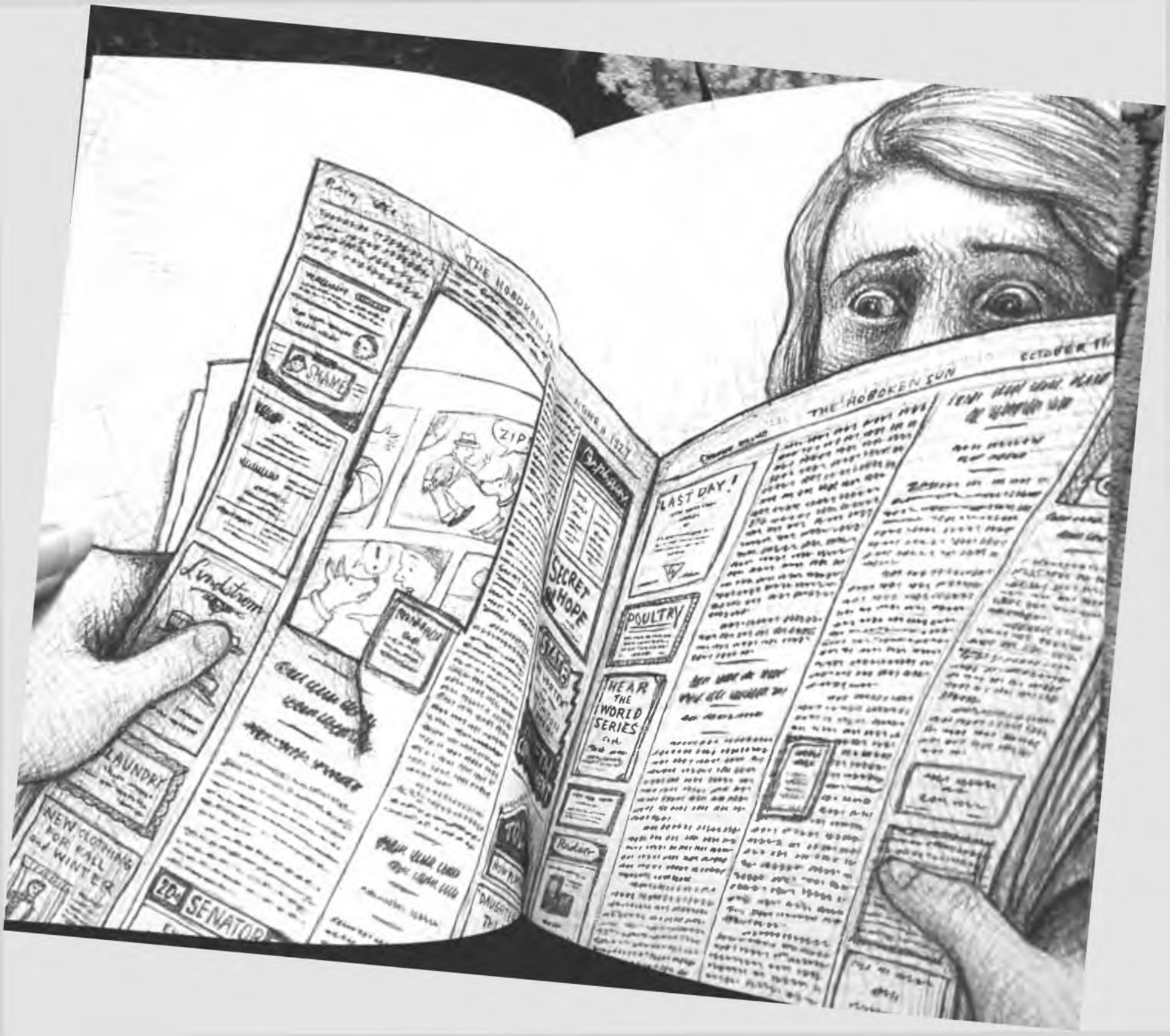
Çok güzeldi.

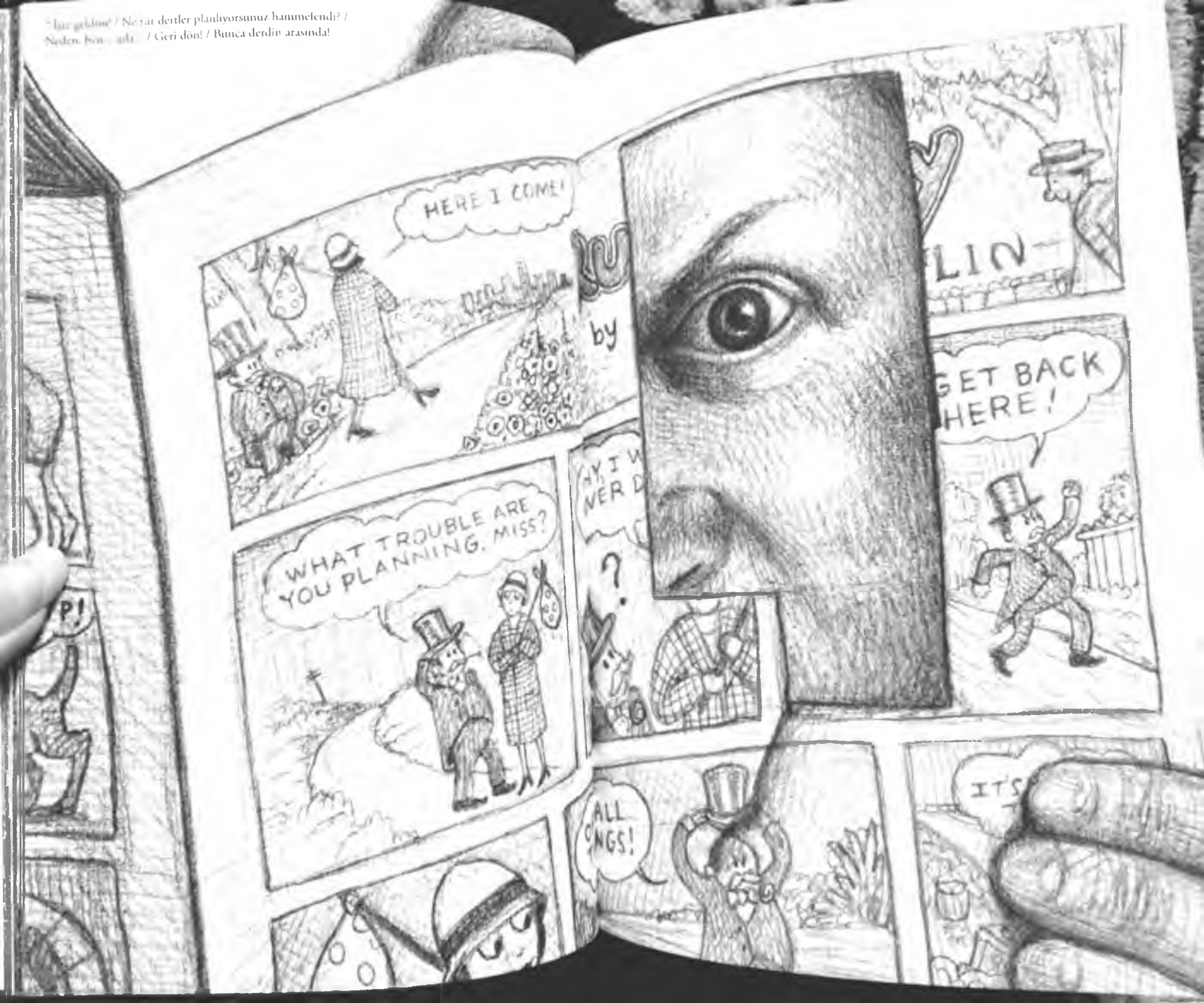
Bir o kadar da tehlikeli.

New York sokaklarında koşuyordu.

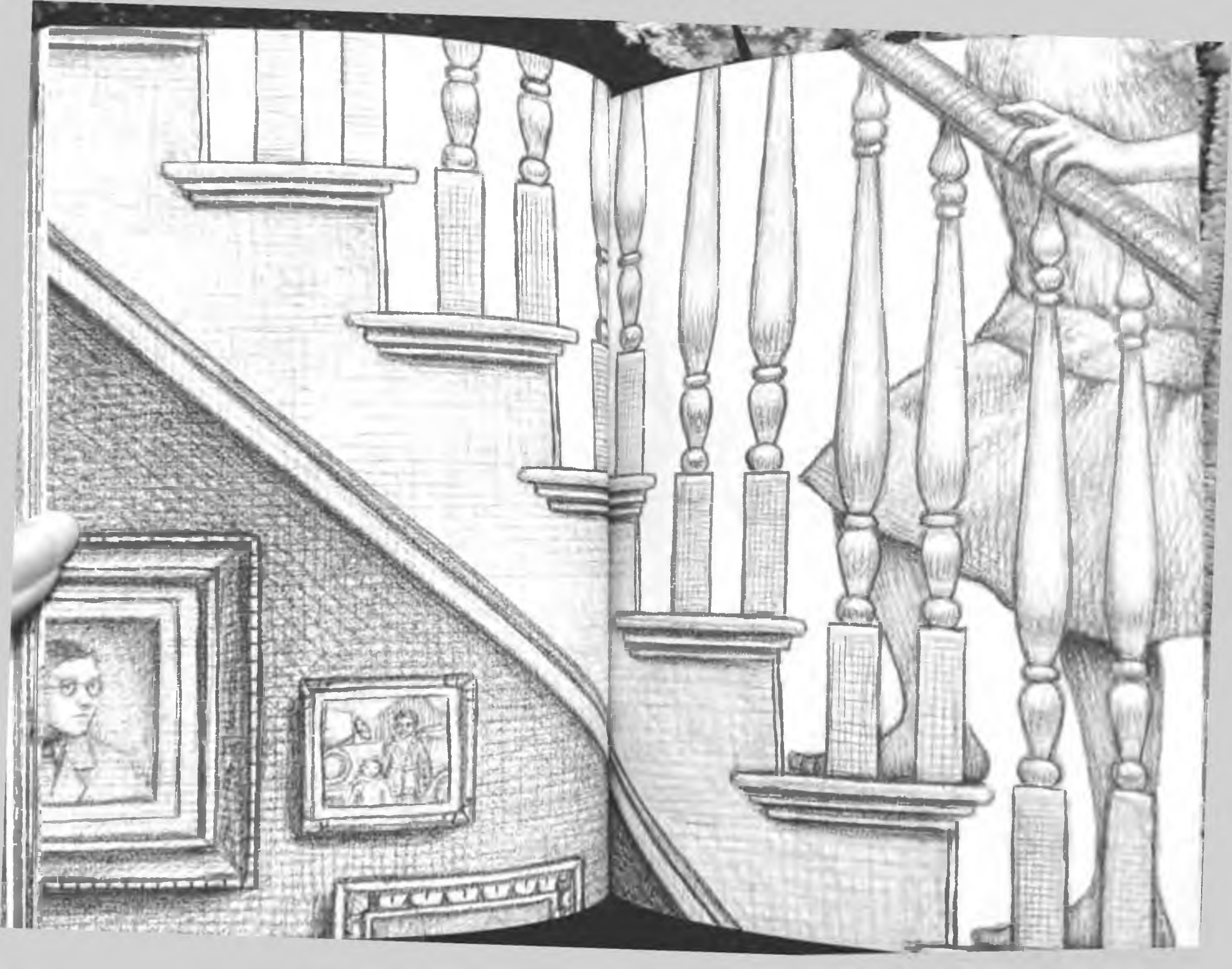

THE HOBOKEN SUN

THE HOBOKEN SUN
SHAME
ZIP
Lindstrom
LAUNDRY
NEW CLOTHING FOR FALL AND WINTER
20¢ SENATOR
SECRET HOPE
POULTRY
HEAR THE WORLD SERIES
Radiator
LAST DAY!
THE HOBOKEN SUN

HERE I COME!
by
WHAT TROUBLE ARE YOU PLANNING, MISS?
GET BACK HERE!
ALL

MAYHEW TO STAR ON NY STAGE
FAMOUS STAR WILL SHINE ANEW

SCRAPBOOK
LILLIAN MAYHEW

* Mayhew parlıyor / Bayan Mayhew konuşmaya başlıyor / Bilet / Lillian Mayhew Antigone rolünde / Lillian Mayhew oyunlarda

MAYHEW GLOWS

MISS MAYHEW TELLS US ALL

TICKET

LILLIAN MAYHEW AS ANTIGONE

LLIAN MAYHEW S NGAGED

LILLIAN MAYHEW MARRIES DOCTOR

Rings

LILLIAN MAYHEW The DOOMED

Lillian Mayhew

STARRING IN LOVE NOTES

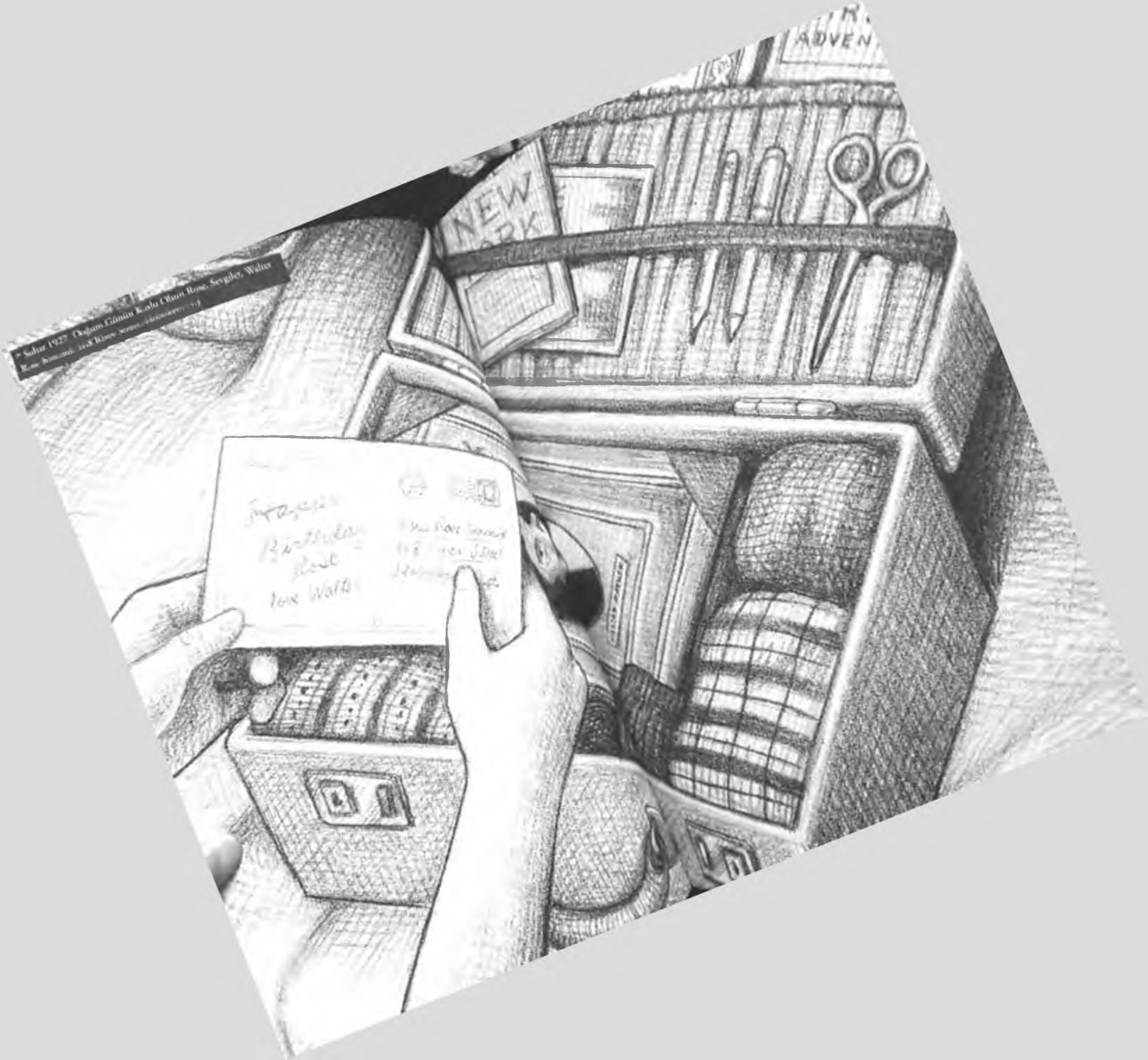
* Lillian Mayhew bir doktorla evlendi / Yüzükler / Mahkûm / Aşk Notaları

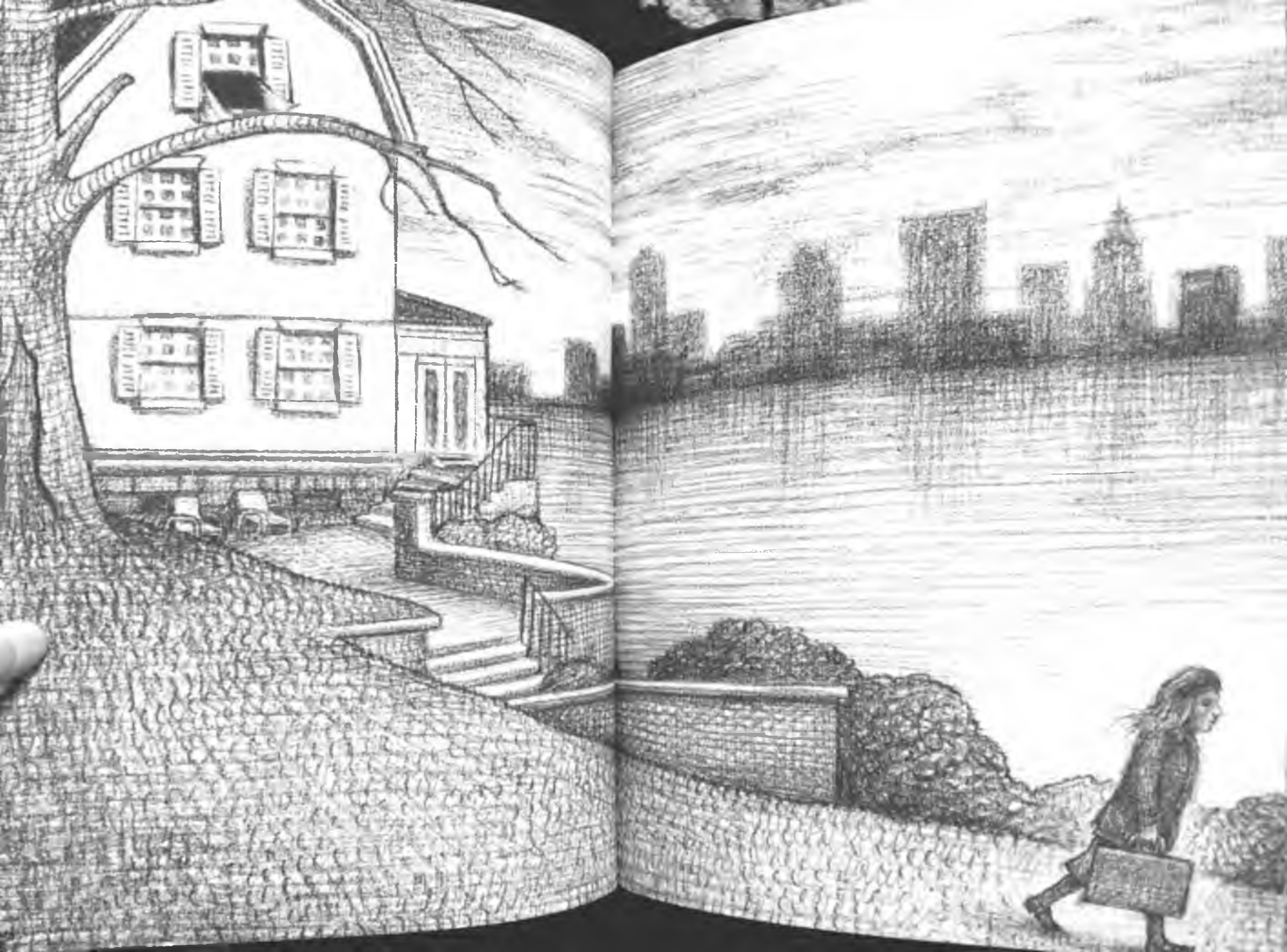

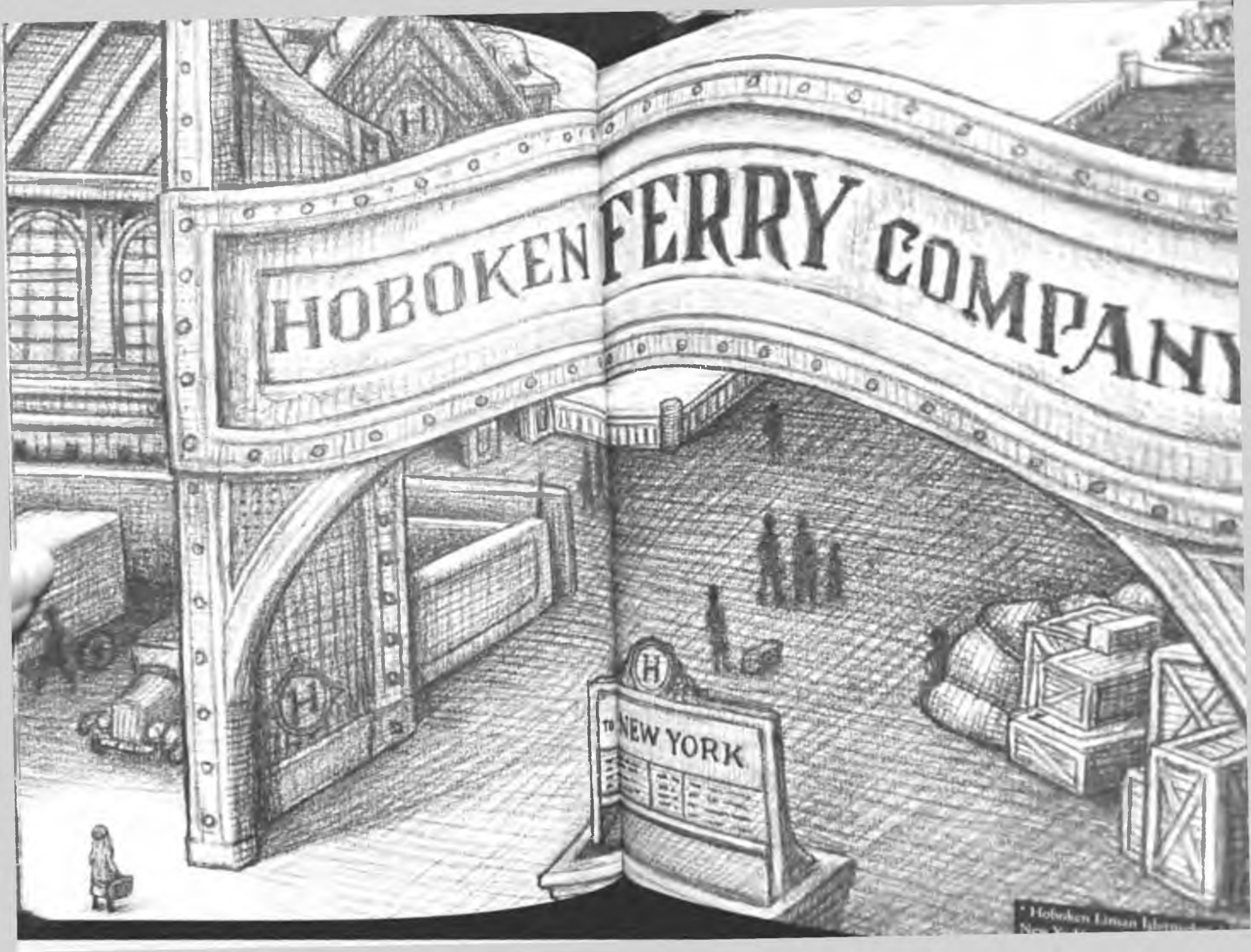
* Film yıldızı, genç aktör için boşandı/ Yasak aşk / Mayhew şaşırttı / Hollywood'da boşanma / Skandal!

* Mayhew New York sahnelerinde - Eski yıldız yeniden parlayacak / Kariyeri bitti mi?

SCRAPBOOK

NEW
ADVEN

HOBOKEN FERRY COMPANY
TO NEW YORK

İKİNCİ BÖLÜM

Ben yanağında birinin teninin sıcaklığını hissetti. Gözlerini açtığında kendini yanındaki koltukta uyuyan uzun boylu genç adama yaslanmış buldu.

Otobüs sarsılıp titredi. Sanki aylardır yolda gibiydi ama bir iki günü geçmiş olamazdı.

Yerde ayaklarının arasında duran bavulu yokladı. Kilidi kırılmıştı ama hâlâ kapanıyordu. Karnı açlıktan gurulduyordu. Birkaç hafta önce yıldırım düştüğünden beri neredeyse ilk defa acıkıyordu.

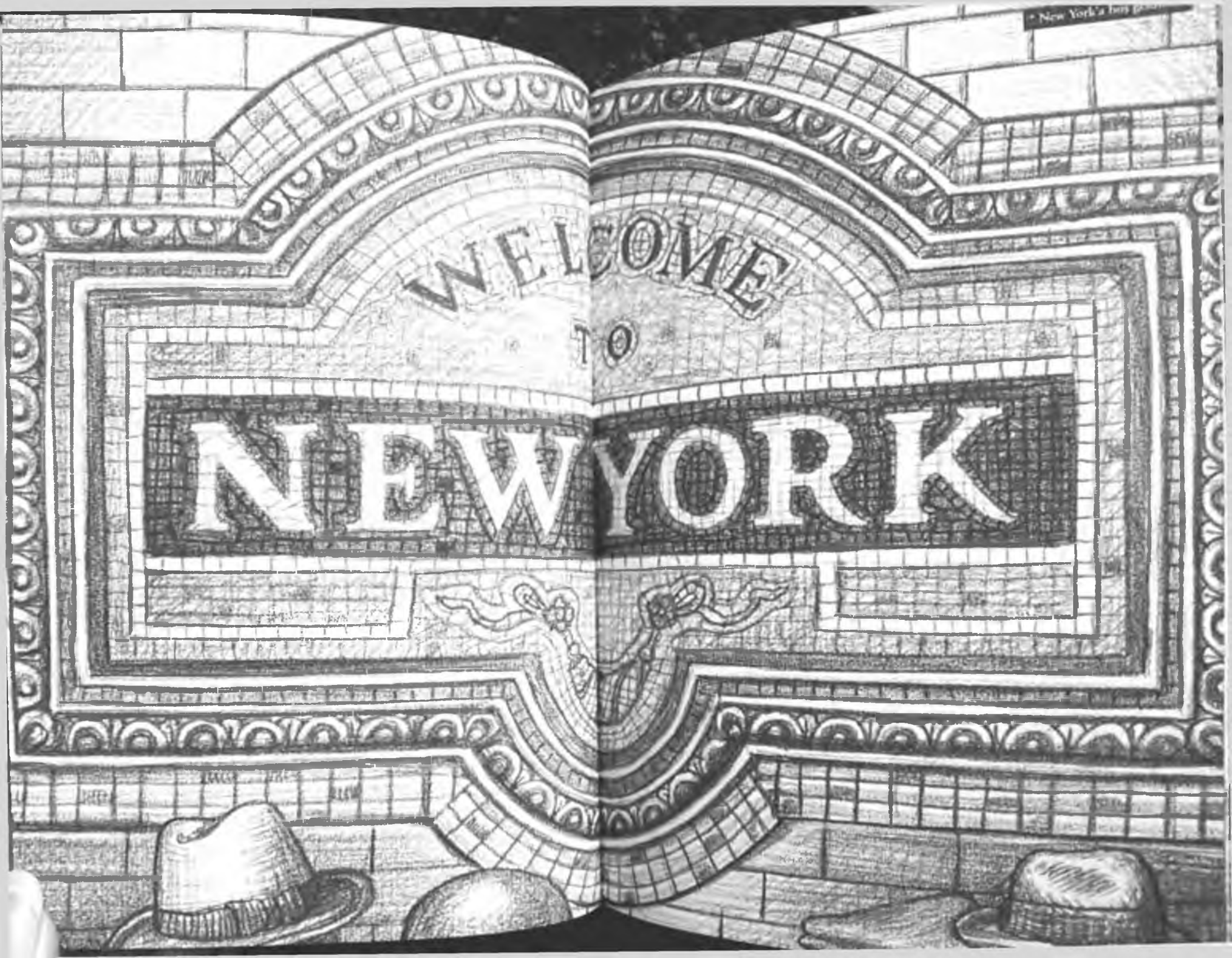
Otobüs hızlanırken Ben pürüzsüz gümüş madalyonu parmaklarının arasında ovuşturdu.

Yine boynunda olduğu için mutluydu. İnce zincirinde madalyonu ileri geri kaydırırken arkasında bir not bırakmış olmayı diledi.

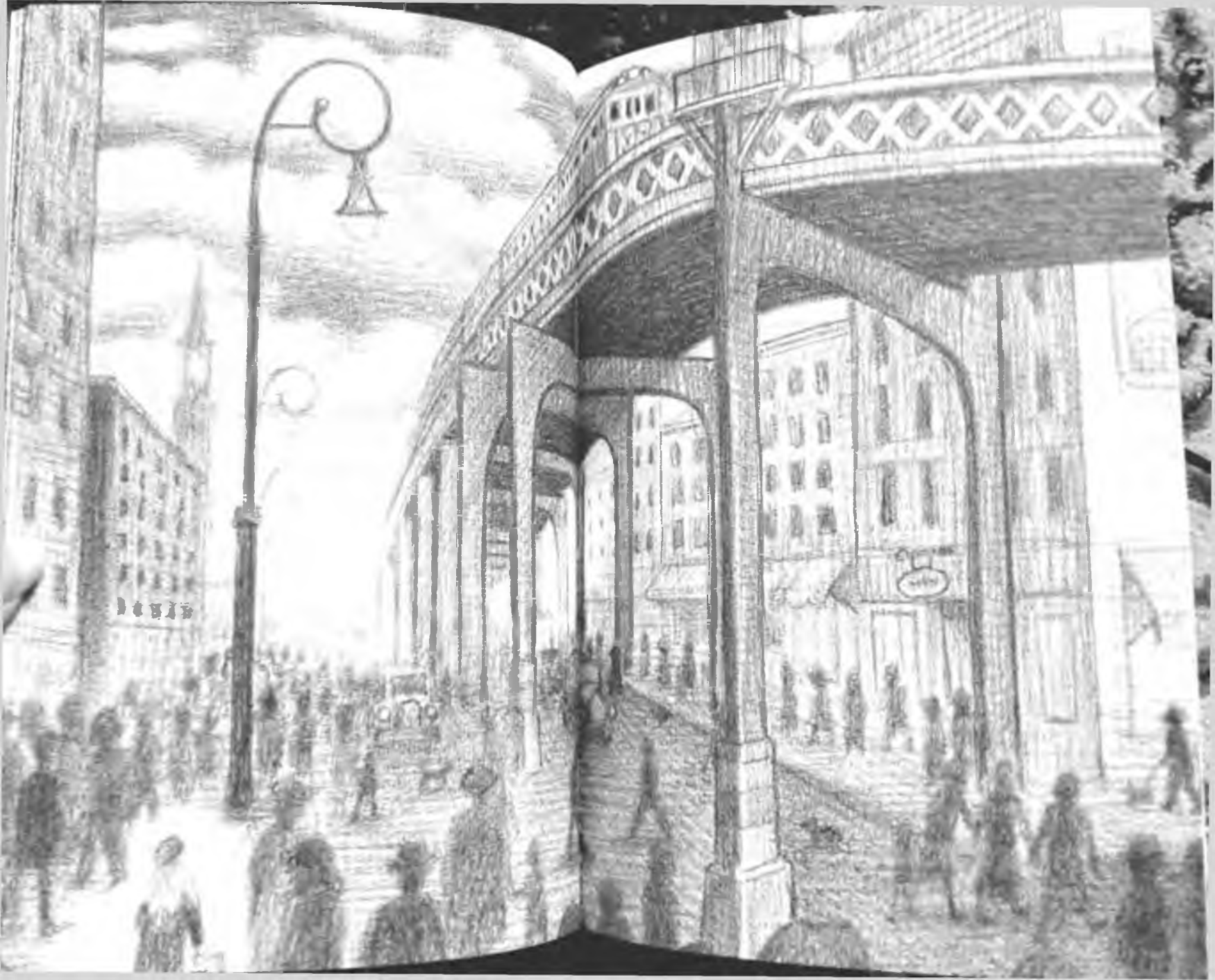
Tekrar uyumak istemiyordu ama çok geçmeden kendini rüyasında Gunflint Gölü'nden oraya dek kurtların kovaladığını gördü. Uyandığında kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi. Kafası zonkluyordu.

Birden otobüsün artık hareket etmediğini fark etti. Bütün yolcular gibi yanındaki genç adam da inmişti. Çevrede ölüm sessizliği hâkimdi. Sanki zaman durmuştu.

Yüzünü cama bastırdı. Kısa bir an hâlâ rüya görüyor olabileceğini düşündü.

WELCOME
TO
NEW YORK

MOVIE LIFE
MOVIE LIFE
MOVIE LIFE
MOVIE LIFE
MOVIE LIFE
DIRECTOR ARRESTED IN ATLANTA
LIFE

* Sahne&Ekran Sayı 28, Eğlence Dünyasından Haberler / 11 Ekim 1927 / Lillian Mayhew yarın New York Sahnesi'nde ilk gösterisine çıkıyor. / Yükselişi / Sahnede geçen bir yaşam / Atlatılan Skandal / Başroldeki Aktör

Gerçekten New York'ta mıydı? Elinde bavuluyla otobüsten inip sıcaktan kavrulan otogara girdi. Bacakları yorgunluktan titriyordu. Kaç saat yolculuk yapmıştı acaba?

Duvardaki saat 09.30 u gösteriyordu. Ama otogarda hiç pencere olmadığından sabah mı akşam mı olduğunu bilemedi.

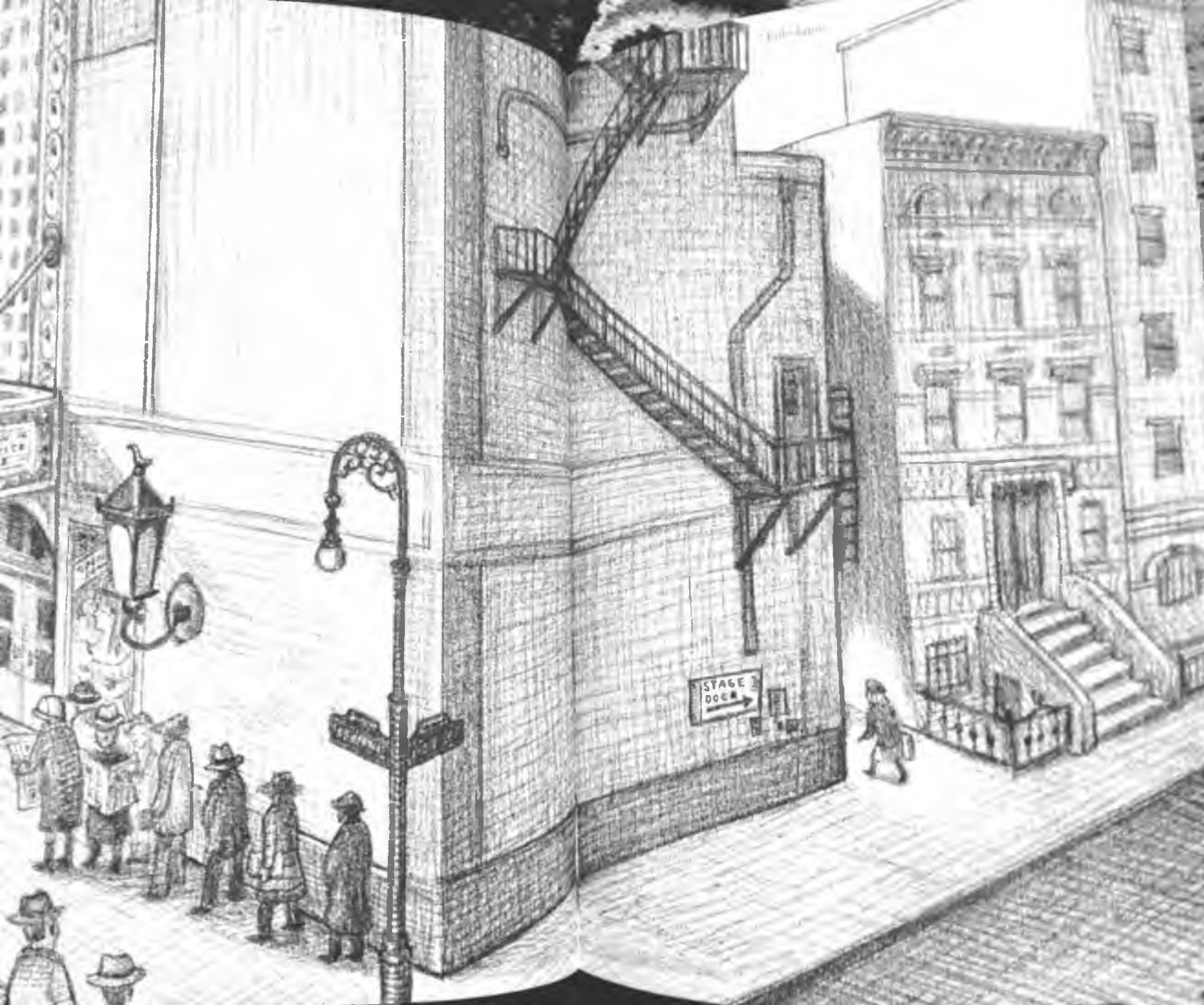
Otogarın gri ve kırmızı renklerdeki geniş meydanına doğru ilerleyen kalabalığı takip etti. Meydanın tamamı, Ben'in gözlerini acıtan, birçoğu kırık ya da titrek floresan lambalarıyla aydınlatılmıştı. Zemin kir pas içindeydi. Yerlerde eski kartonların üzerinde yatan bir sürü pejmürde insan vardı ve her şey sessizdi. Ben birden kulaklarının duymadığını hatırladı ama doktorlar duyma yetisini yeniden kazanabileceğini söylemişlerdi. Hastanede bir sürü test yapılmıştı ve yıldırımın kulak zarına zarar verdiği tespit edilmişti. Otogarda sessizce dolaşan ayakkabıları ve sessizce hareket eden dudakları seyretti. Peki ya bir daha hiç duyamazsa ne olacaktı?

Dışarıya açılan cam kapılara ulaşana dek koridorlarda ve asansörlerde ilerleyen kalabalığı takip etti ve sonunda parlak gün ışığını görebildi.

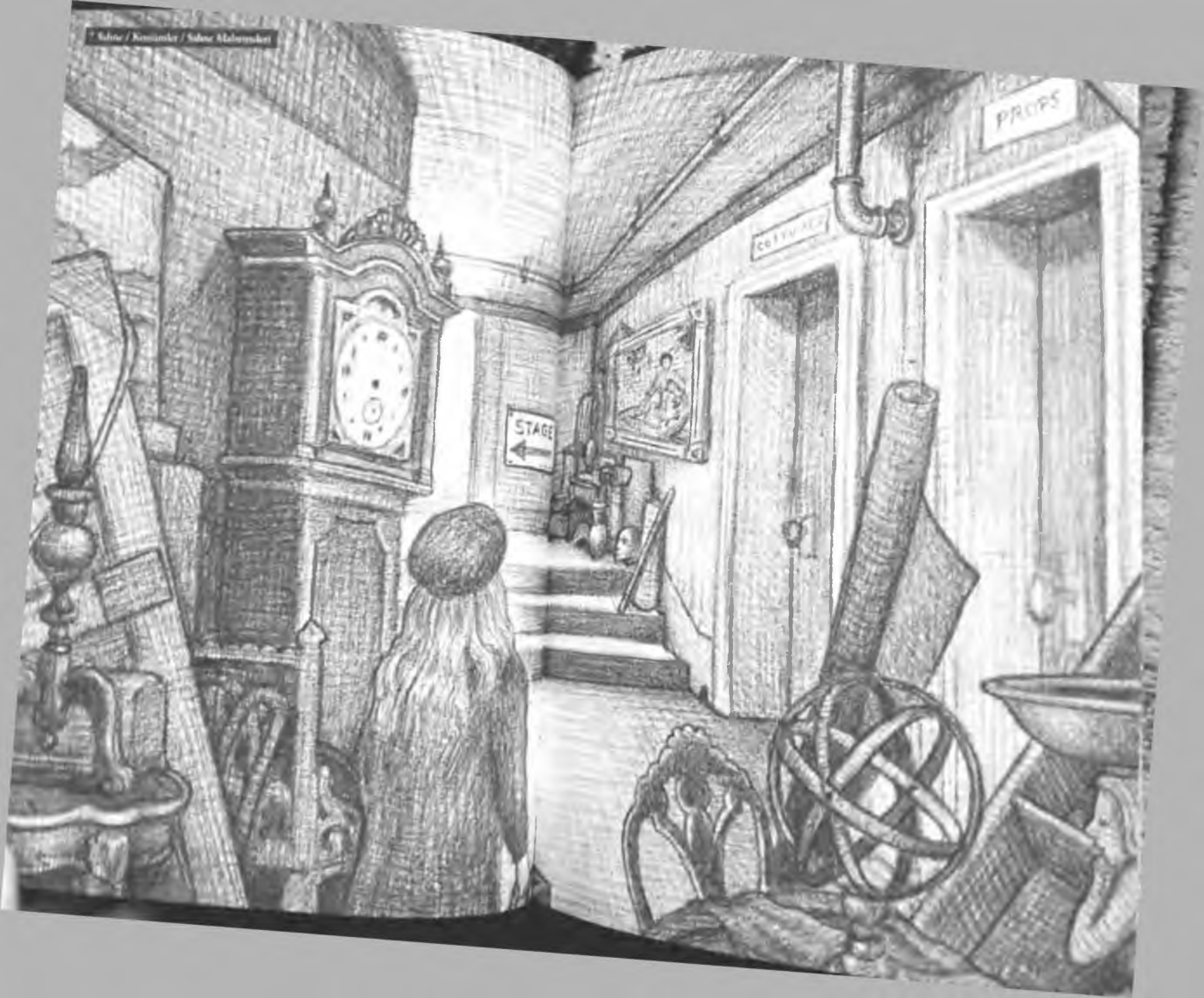

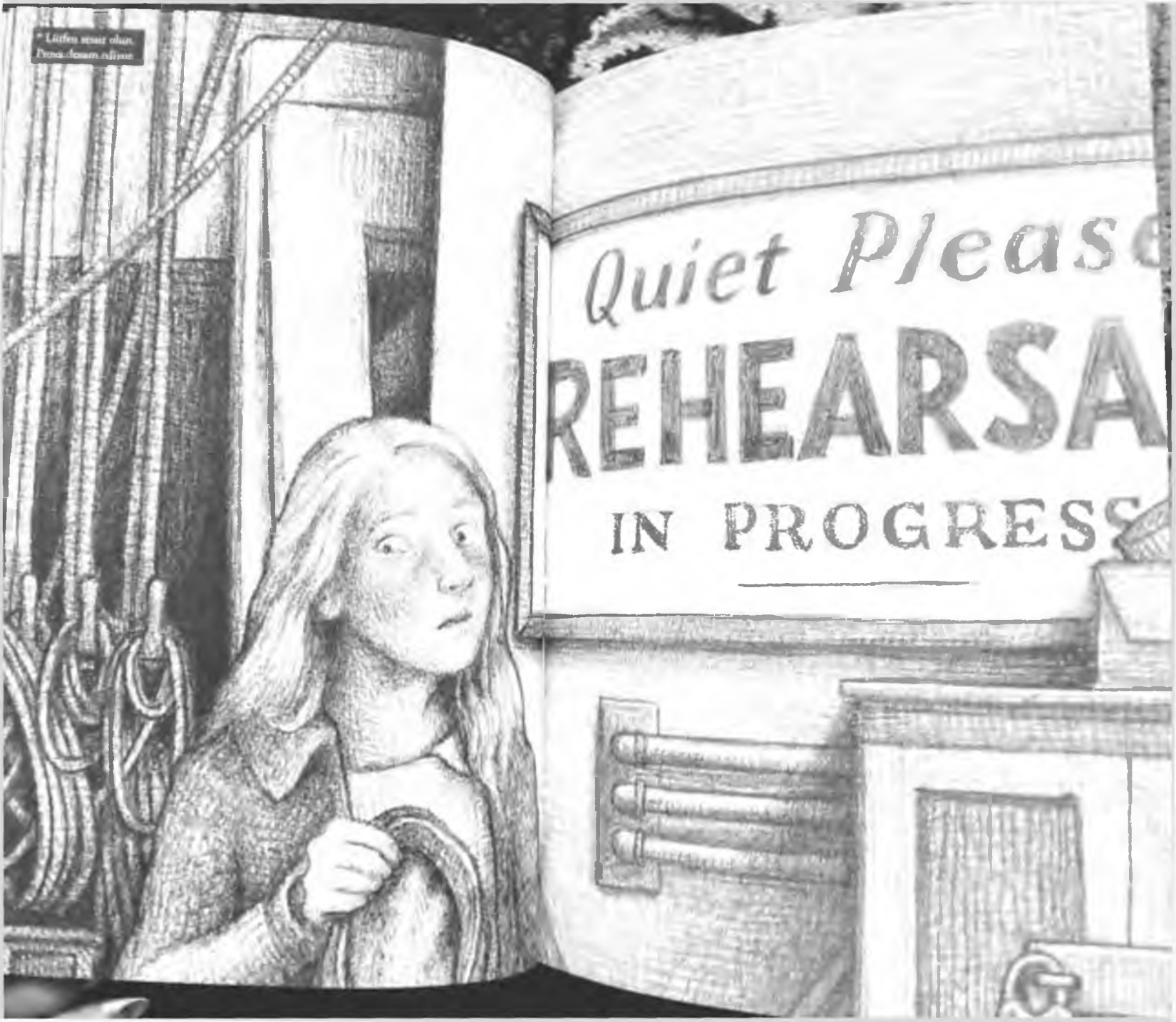

* Lillian Mayhew ve *Annemden Öğütler*
Yarın Saat 8'de / Biletler Saat 3'ten İtibaren Satışta

STAGE
DOOR

STAGE
DOOR

STAGE
PROPS

Quiet Please
REHEARSA
IN PROGRESS

Sokakta arabaların, yanıp sönen ışıkların ve insanların kargaşası hâkimdi. Ben'in evinin etrafındaki ağaçlar gibi caddenin iki tarafında gökyüzüne uzanan yüksek binalar vardı. Kirli otomobiller ve sarı taksiler peş peşe dizilmişti. Tanıdık olmayan kokular her yeri sarmıştı.

Kaldırımlara atılmış gazetelerde "Sıcak hava dalgası!" "Cinayet!" "Skandal!" ve "Adam Kaçırma!" gibi başlıklar göze çarpıyordu. Kırık camlara spreyle yazılar yazılmıştı. Sinemalarda şimdiye dek hiç duymadığı ve görmek istemediği birçok filmin reklamı asılıydı.

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Etrafını saran bütün renkler, kokular ve hareketlerden sonra kendini bir şelaleden aşağıya yuvarlanmış gibi hissediyordu. Gunflint Gölü'nde hiçbir zaman bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. Sanki Sosyal Bilgiler kitabının kapağından canlanıp çıkmışlar gibi etrafındaki herkes farklı renklerdeydi.

Yırtık pırtık asker ceketli ve eski püskü pantolonlu bir adam kaldırımın kenarında başını dirseğine yaslamış gözleri kapalı hâlde yatıyordu. Ayaklarının arasında cılız bir köpek vardı. Yanlarında da bozuk paralarla dolu teneke bir kutu duruyordu.

Ben elini cebine sokup bütün bozuk paralarını çıkardı ve teneke kutuya attı. Sanki şehirde olup bitenler adamla köpeğini teğet geçiyor gibiydi. Şehrin en gürültülü yerinde olmalarına rağmen uyuyabiliyorlardı.

Ben şehirdeki bütün sesleri hayal etmeye çalıştı ama onun için her şey sessiz bir korku filmi gibiydi. Zihninde duyabildiği tek şey David Bowie'nin Binbaşı Tom'u söyleyen sesiydi.

Kaldırım taşlarının çatlakları arasında ayakkabı bağcıkları, düğmeler ve minik taş parçaları vardı. Müze kutusuna ekleyebileceği bir hatıra almak için yere eğildiğinde paten kayan mini şortlu ve kabarık saçlı bir kadın kazara Ben'e çarpıp onu yere devirdi.

Güçlükle yeniden ayağa kalkabildiğinde elinde sıkı sıkı tuttuğu çakıl taşını cebine koyup Kırk İkinci Cadde'nin köşesindeki sosisli sandviç satan büfeye doğru yürüdü. Başka bozuk parası kalmamıştı, bu yüzden bavulunu bacaklarının arasına sıkıştırıp arka cebindeki paraları çıkardı.

Orada oturmuş kâğıt paraları sayarken arkasından yaklaşan birisi onu yere itip paralarını aldı.

* Soyunma Odaları

LLIAN MAYHEW

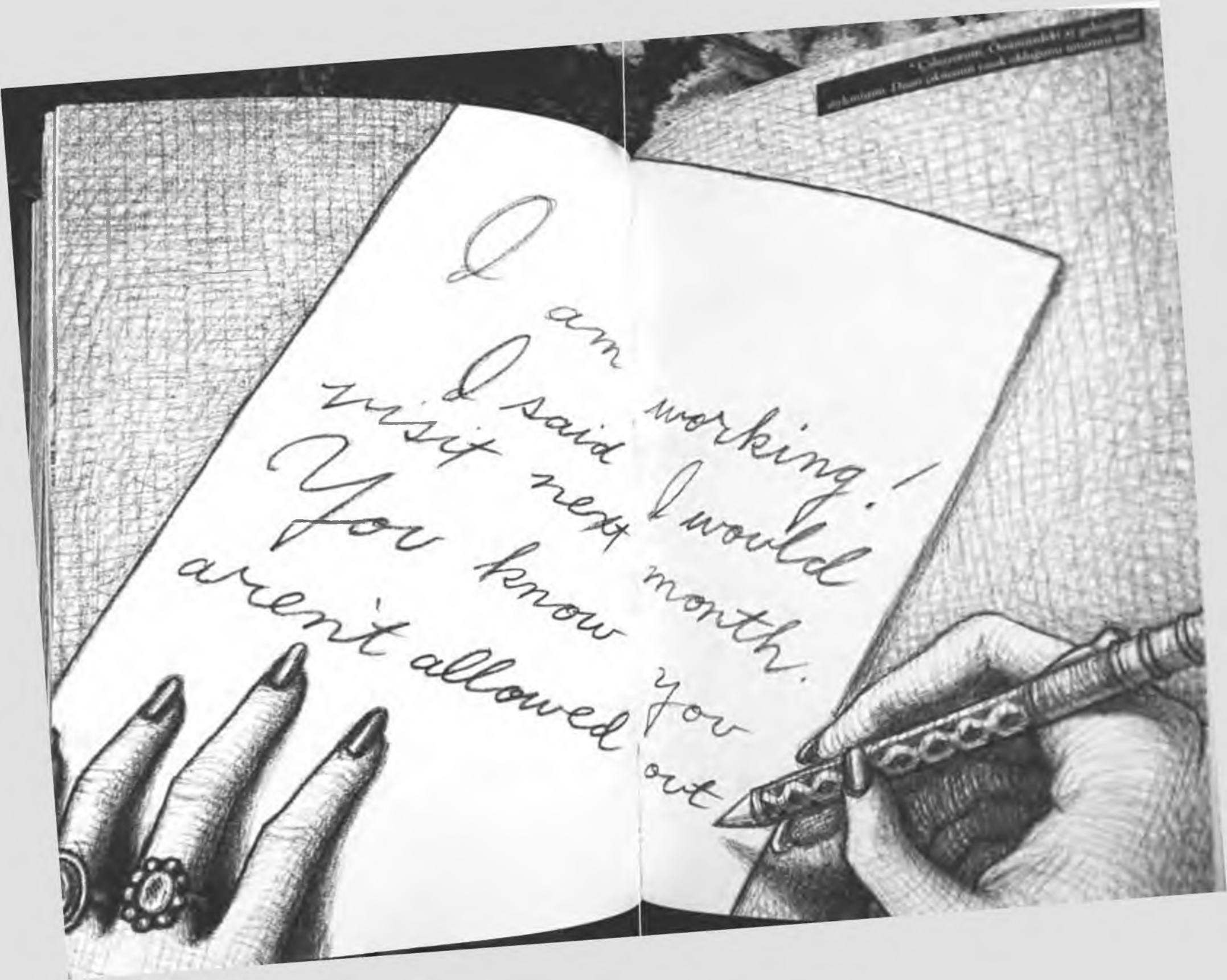

* Burada ne işin var?
What are you doing here?

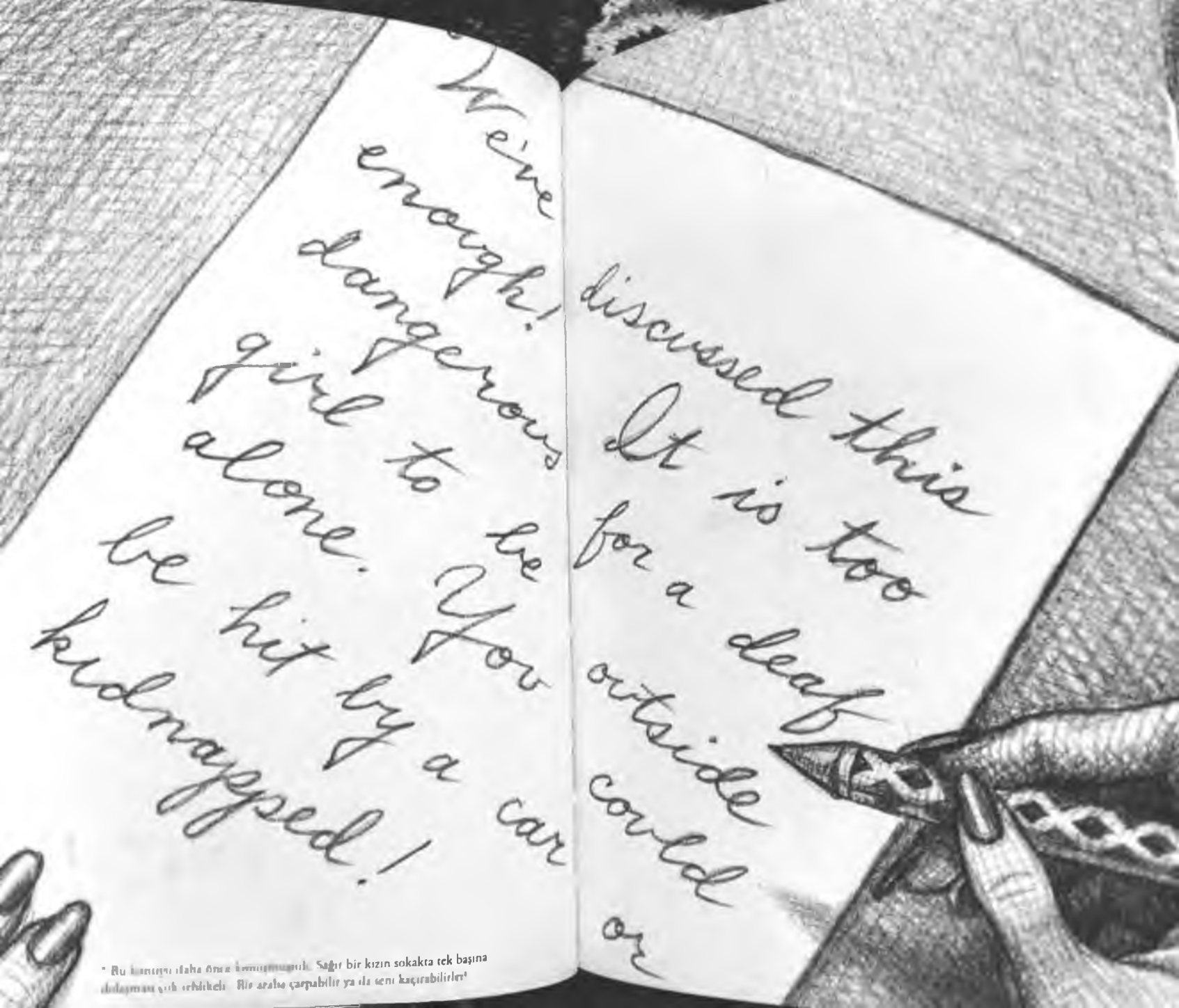

I miss you
momma

I am working! I would
I said next month.
visit you know
You aren't allowed out

* Lütfen beni geri gönderme

* Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Sağır bir kızın sokakta tek başına dolaşması çok tehlikeli. Bir araba çarpabilir ya da seni kaçırabilirler!

So could
any one!

* İşime dönmek zorundayım. Seni eve götürmesi için birini bulacağım.

LILLIAN MAYHEW

Ben yine yerdeydi. Mor eşofmanlı ve beyaz tişörtlü iri yarı birinin kalabalıkta kaybolduğunu gördü. Boş elleri ne bakıp sokağın ortasında paralarını çıkarıp saydığı için kendini aptal gibi hissetti. New York hakkında kitaplar okumuş, televizyonda ve filmlerde izlemişti. Ne kadar tehlikeli bir şehir olduğunu biliyordu.

Tekrar ayağa kalkıp cebindeki kitap ayracını çıkardı. Babasının adresini okuyup doğru caddede olup olmadığına baktı. Elli Üçüncü caddedeydi. Demek ki Kırk İkinci Cadde boyunca yüksek numaralara doğru yürümüştü. Caddeler sayı sıralı olduğu için çok şanslıydı. Yetmiş Dördüncü Cadde'ye kadar sayıları takip etmek kolay olacaktı.

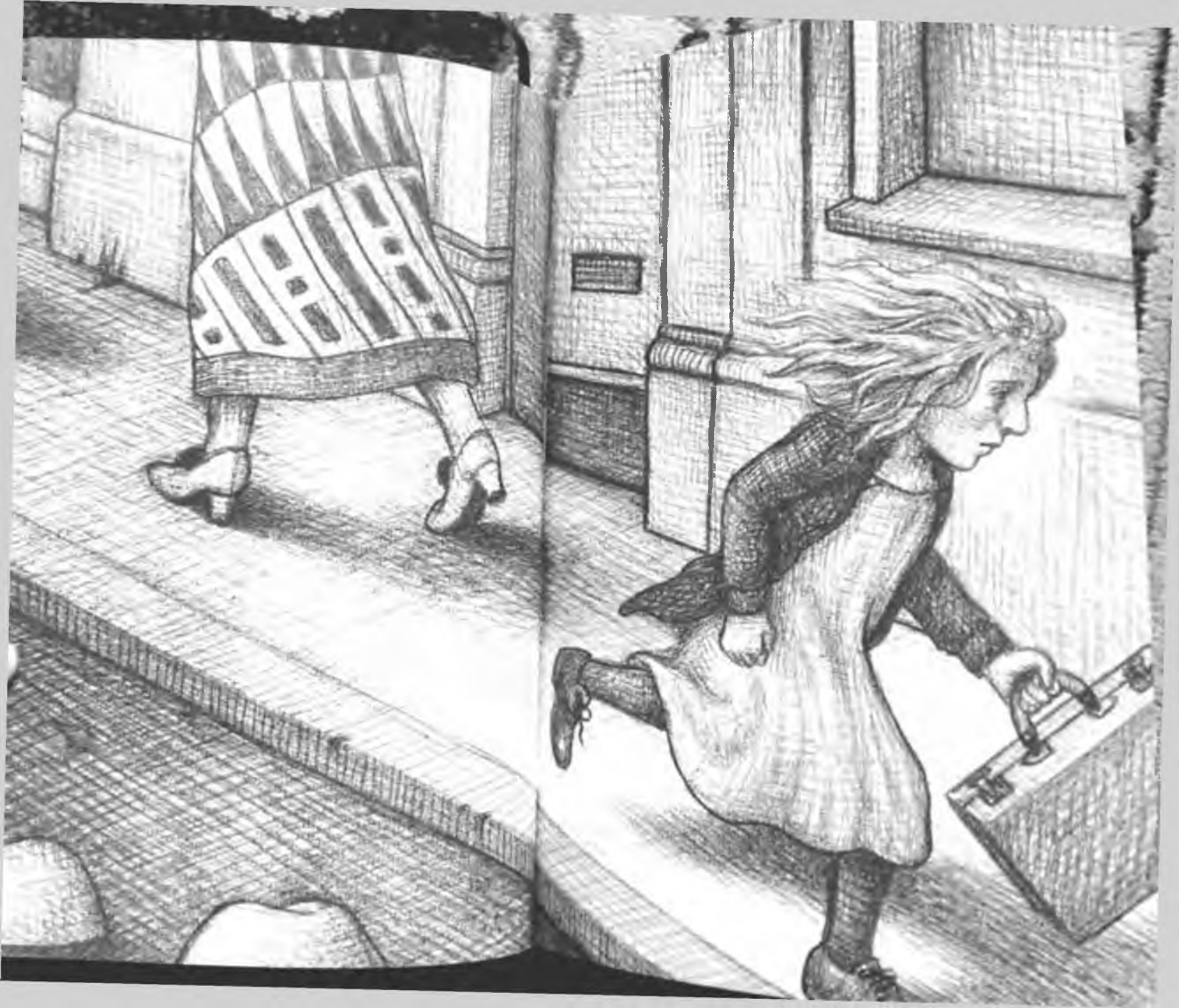
Birdenbire bir taksi belirip Ben'in bacağını sıyırıp geçtiğinde yarı yoldaydı. Bir el gömleğinin yakasından tutup onu kaldırıma doğru çekmişti. Onu kurtaran bu el, saçındaki pembe bigudilere mavi fular bağlamış bir kadına aitti. Ben'e yaptığının yanlış olduğunu gösterircesine parmağını salladı.

Ben aklı karışmış hâlde yürümeye devam etti. Çok geçmeden kendisini yoğun bir trafiğin içinde buldu. Aynı anda her yöne bakmaya çalışmak başını döndürdü. Hangi yöne gitmesi gerekiyordu acaba? Şişman köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir kadına kitap ayracını uzatıp babasının adresini gösterdi. Kadın bir süre adresi okumaya çalıştı. Dudaklarını hareket ettirip eliyle büyük bir parkın yanından geçen yolu gösterdi. Ben arabalardan kaçarak trafiğin içinden geçmeye çalıştı. Sonunda parkı kaldırımdan ayıran duvardan sarkan yemyeşil ağaçların altında yürüyordu. Otogarın olduğu sokaktan daha tenhaydı ama Gunflint Gölü'yle karşılaştırıldığında hâlâ kalabalıktı.

Nihayet Yetmiş Dördüncü Cadde'ye geldi. Dönebileceği tek yön olduğu için sola dönüp her biri iki katlı olan sıra sıra kahverengi binaları geride bırakarak yürüdü. Kirli, beyaz bir kedi kaldırımdan fırlayıp çöp poşeti yığınının içine daldı. Ben ayracın üstündeki adresi tekrar kontrol etti. Kafasını kaldırıp baktığında babasının evinin önünde durduğunu anladı.

Girişteki merdivenleri çıkıp üzerinde zillerin bulunduğu pirinç panoyu incelerken kalbi deli gibi çarpıyordu. Her zilin yan tarafında üzerinde isimler yazan kâğıt parçaları vardı. Kâğıtların çoğu parçalandığı için isimler okunmuyordu.

Ben bavulunu yere koyup alnındaki teri sildi ve cebine koymadan önce ayraca bir kez daha baktı. Üzerinde 3B yazan zile bastı. Çalışıp çalışmadığından emin olamadığı için bir parmağıyla zile basmaya devam ederken diğer eliyle boynundaki gümüş madalyonu ovuşturdu.

Birkaç dakika sonra üzerinde incecik mavi bir gecelikle ufak tefek bir kadın kapıyı açtı. Gri saçlıydı ve terden parlayan esmer bir tene sahipti. Mutsuz görünüyordu. Kapıyı açtığında zaten konuşuyordu. Ben sadece dudaklarına bakakaldı.

"Daniel'ı arıyorum," diye araya girdi. Kendi sesini duymadan konuşmak ona hâlâ çok tuhaf geliyordu. "Kendisi babam olur." Madalyonu açıp kadına fotoğrafı gösterdi.

Kadın önce fotoğrafa sonra Ben'e baktı. Yüzünden bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. Ara sıra bir noktayı vurgulamak için ellerini de kullanarak konuşmaya devam etti ama Ben ne söylemeye çalıştığını bir türlü anlayamadı.

Geriye dönüp baktığında ailesinin ya da hastane personelinin onunla kâğıda yazarak iletişim kurduklarında bile sürekli konuştuklarını fark etti. Parçaları bir araya getirebilmek için çok fazla tahmin yürütmesi gerektiğini düşündü.

Madalyonu kapatıp gömleğinin içine soktu ve farklı bir soru sormayı denedi.

"Daniel bu dairede mi yaşıyor?"

Bu kez cevap netti: Hayır.

Ben bayılacakmış gibi hissetti. Babasının artık burada yaşamıyor olabileceğini nasıl düşünememişti?

"Nerede yaşadığını biliyor musunuz?" diye çaresizce sordu.

Kadın gülerek bir şeyler söyleyince Ben sorusunu duymadığını düşündü. Yine de dudaklarını okumaya çalıştı ve *anne* dediğini anlamayı başardı. Annesinin nerede olduğunu mu soruyordu acaba?

Ben kenarda park etmiş duran büyük beyaz bir arabayı işaret edip direksiyondaki kadını göstererek "Annem," dedi.

Kadın alaycı bir tavırla ona bakıp Ben'in hoş olmadığından emin olduğu şeyler söyledi. Sonra da kapıyı yüzüne kapattı.

Gözyaşları yüzünü yakarken üzerinde durduğu cadde sanki tepetaklak olmuştu.

Ne kadar aptaldı. Her şeyin çok kolay olacağını sanmıştı. En üst basamağa çöküp başını elleri arasına aldı.

Birkaç dakika sonra madalyonu açıp babasının kapkara gözlerine baktı. "Neredesin?" diye sordu. "Ne yapacağım şimdi ben?" Henüz babasının soyadını bile bilmiyordu.

Nereye gideceğini bilmez bir hâlde cebinden kitap ayracını tekrar çıkardı. Babasının ayracın üzerindeki el yazısı soluyordu.

Arkasını çevirip Kincaid'in resmine, kara kediye ve kitaplara baktı.

Elinde başka hiçbir ipucu yoktu, bu yüzden kitapçıya yürümeye karar verdi. Eğer bir zamanlar babası bu bölgede yaşamışsa Kincaid'deki insanlar onu tanıyor olabilirdi. Küçük bir umuttu ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Ben şehrin dışına doğru yürümeye devam etti. Birkaç blok ötede yoldan biraz içeride kırmızı taş bir binanın önünde durdu. Etrafı ağaçlarla çevriliydi ve çevresindeki diğer binalardan daha büyük görünüyordu. İki sütunun arasında binanın adı yazılıydı.

Peri masallarından çıkmış bir şatoya benziyordu.

* Amerikan Doğal Tarih Müzesi

*Şubat 1927, Doğum Günün Kutlu Olsun Rose, Sevgiler, Walter
Rose Kincaid, 168 River Street, Hoboken, N.J

Ben müzeyi hayranlıkla inceledi. Basamaklar, at sırtındaki yeşil adam heykeli, sütunlar ve pencereler muhteşemdi. Keşke annesi de yanında olsaydı. Acaba babasının taşındığını biliyor muydu yoksa o da mı böyle şaşırırdı? Babasını bulamasalar bile birlikte müzeye gidebilirlerdi

Kitapçıdaki birilerinin babasını tanıyor olması için dua etti. Ayracın üzerinde yazan adrese vardığında tişörtü terden sırılsıklam olmuştu.

Dükkânın önünde sigara izmaritleri ve gazete parçaları yığılıydı. Kafasını kaldırıp vitrine baktı ama kara kedi de kitaplar da yoktu. Aslında ortada bir kitapçı da yoktu. Yalnızca kırık camların üzerindeki demir parmaklıklara takılı bir kilit vardı. Parmaklıkların arkasındaki duvarlara kontrplak levhalar darmadağınık çivilenmişti. Levhaların birinde kitapçının isminin kalıntıları okunuyordu: KIN Ki P.

Ben gözünü kontrplaklardan birindeki deliğe dayadı ve midesinin altüst olduğunu hissetti. Birkaç yıkılmış raf, eğri büğrü borular ve karton kutular dışında dükkân boştu.

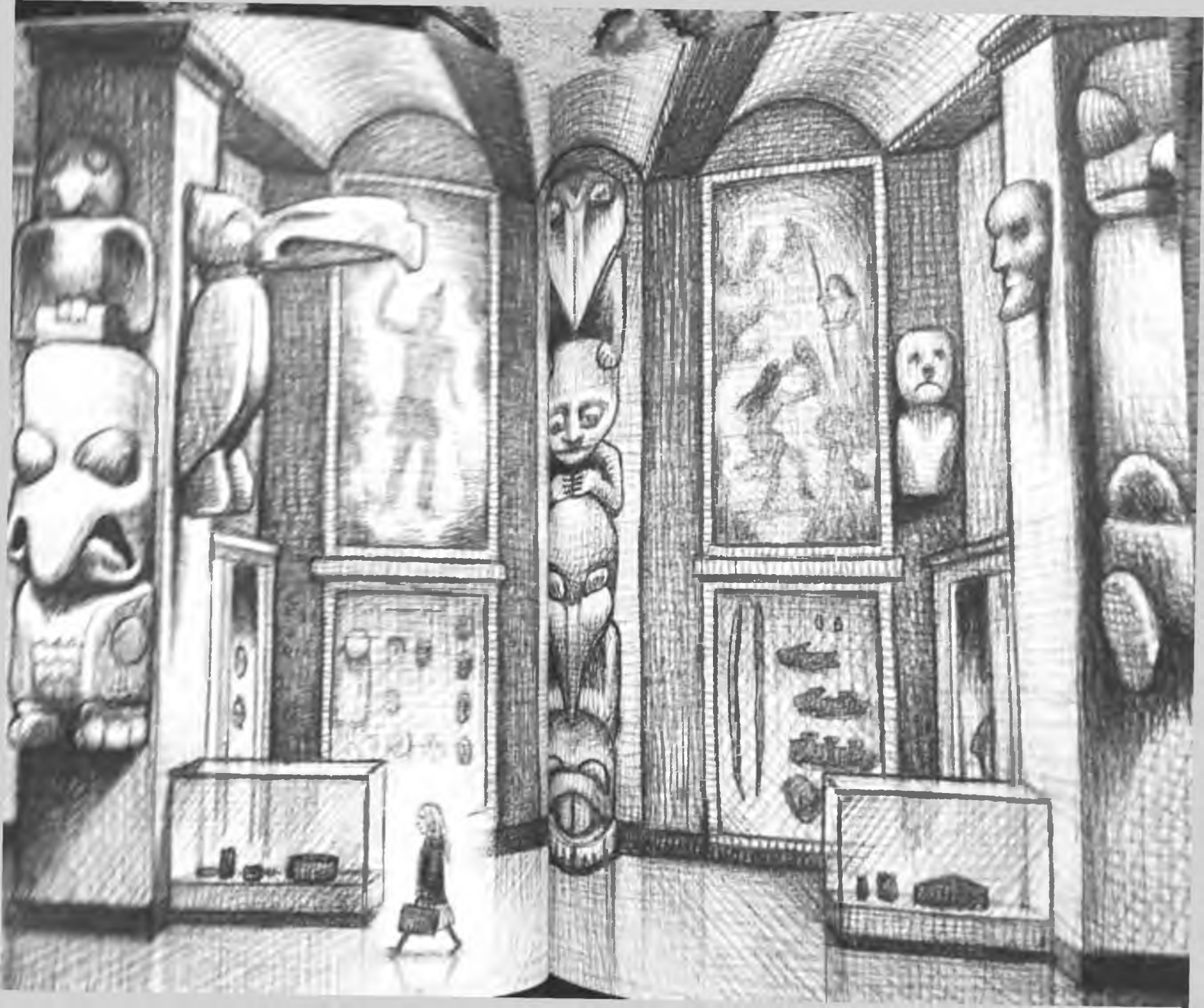
Şimdi ne yapacaktı?

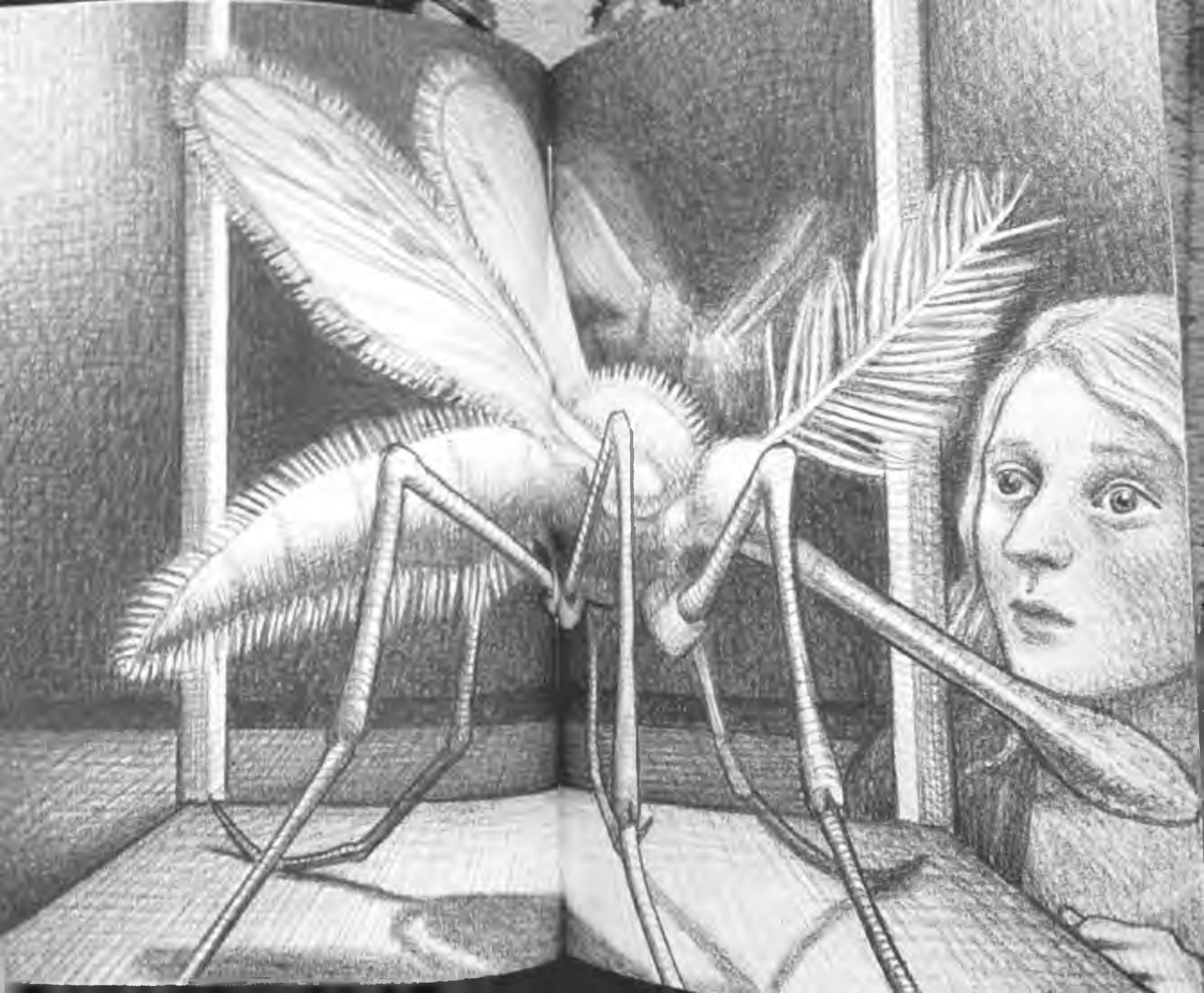
Şaşkınlıkla bakarken birdenbire bir çocuk ortaya çıktı ve Ben'i ürküttü. Uzun, kıvırcık, siyah saçları vardı ve çizgili bir tişört giymişti. Boynunda Polaroid fotoğraf makinesi asılıydı ve sırt çantası takmıştı. Dudaklarının kımıldadığına bakılırsa bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ne istiyor olabilirdi ki? Hemen yakındaki bir adam sabırsızlıkla çocuğa el işaretleri yapıyordu.

Ben'in kafası zonkladı. Eşyalarını toplayıp koşmaya başladı. Sıcak dayanılmazdı ve güneş tenini kavuruyordu ama yine de tekrar müzeye varana dek koşmaya devam etti. Heykeli geçerek taş basamakları hızlıca çıktı. Tepeye ulaştığında tökezledi ve çantasının kilidi daha fazla dayanamayıp açıldı. Sahip olduğu her şey müzenin basamaklarına yayıldı.

Ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Eşyalarını toplamak için eğildiğinde üzerine bir gölge düştü. Kafasını kaldırdığında kıvırcık saçlı, çizgili tişörtlü çocuğun ona bakarak bir şeyler söylediğini gördü. Çocuk Ben'e merdivenden aldığı *Kutup Yıldızı* nı uzattı. Ben kitabı alıp bavula yerleştirdi ve hızlıca bavulu kapattı. Sonra çocuğun yanından hızla yürüyüp dönen kapılara doğru koştu.

Müzenin içi serindi. Cam tavandan içeriye ışık süzülüyordu. Ben'e annesinin çalıştığı kütüphanenin yakınındaki kiliseyi hatırlattı. Duvarlar sıcak renklerdeki insan, hayvan ve bitki resimleriyle ve Theodore Roosevelt'e ait sözlerle kaplıydı. *Nerede olursanız olun elinizdekilerle yapabileceklerinizi yapın.* Ben aynı fikirde değildi ama annesinin bu sözü seveceğini düşündü. Muhtemelen hemen yazıp buzdolabına yapıştırırdı.

Ben'in bilet alabilecek parası yoktu, bu yüzden birilerinin güvenliğe soru sorup onu oyalamasını bekledi. Sonra da hızlıca kapıdan geçti. Bir tuvalet bulup musluktan kana kana su içip ellerini ve yüzünü yıkadı. Soğuk su iyi gelmişti. Aynada yüzüne baktı ama bir yabancıya bakıyor gibiydi. Bitkin yüzünden kirli sular damlarken bir uzaylıya benziyordu.

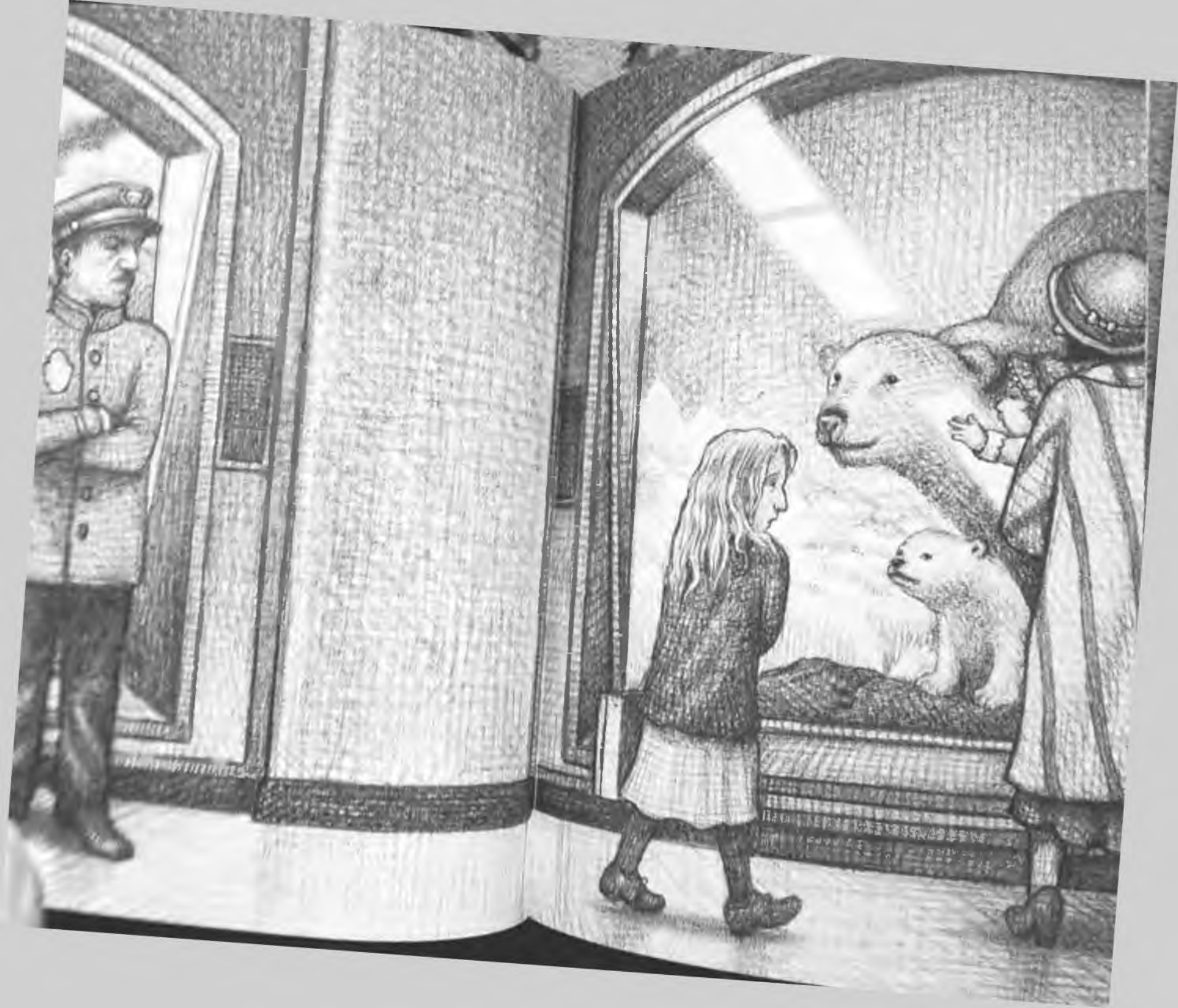
Ellerini kurularken lavabonun yanına atılmış müzenin planını gösteren bir harita gördü. Hemen açıp salonların adlarını okudu: Göktaşları, Cevherler, Mineraller, Afrikalı Adamlar, Kuzeybatı Sahilindeki Hintliler, Kuşlar, Küçük Memeliler ve Yeryüzü Tarihi. Burada, tıpkı annesinin kütüphanesindeki gibi bütün evren bir düzen içindeydi.

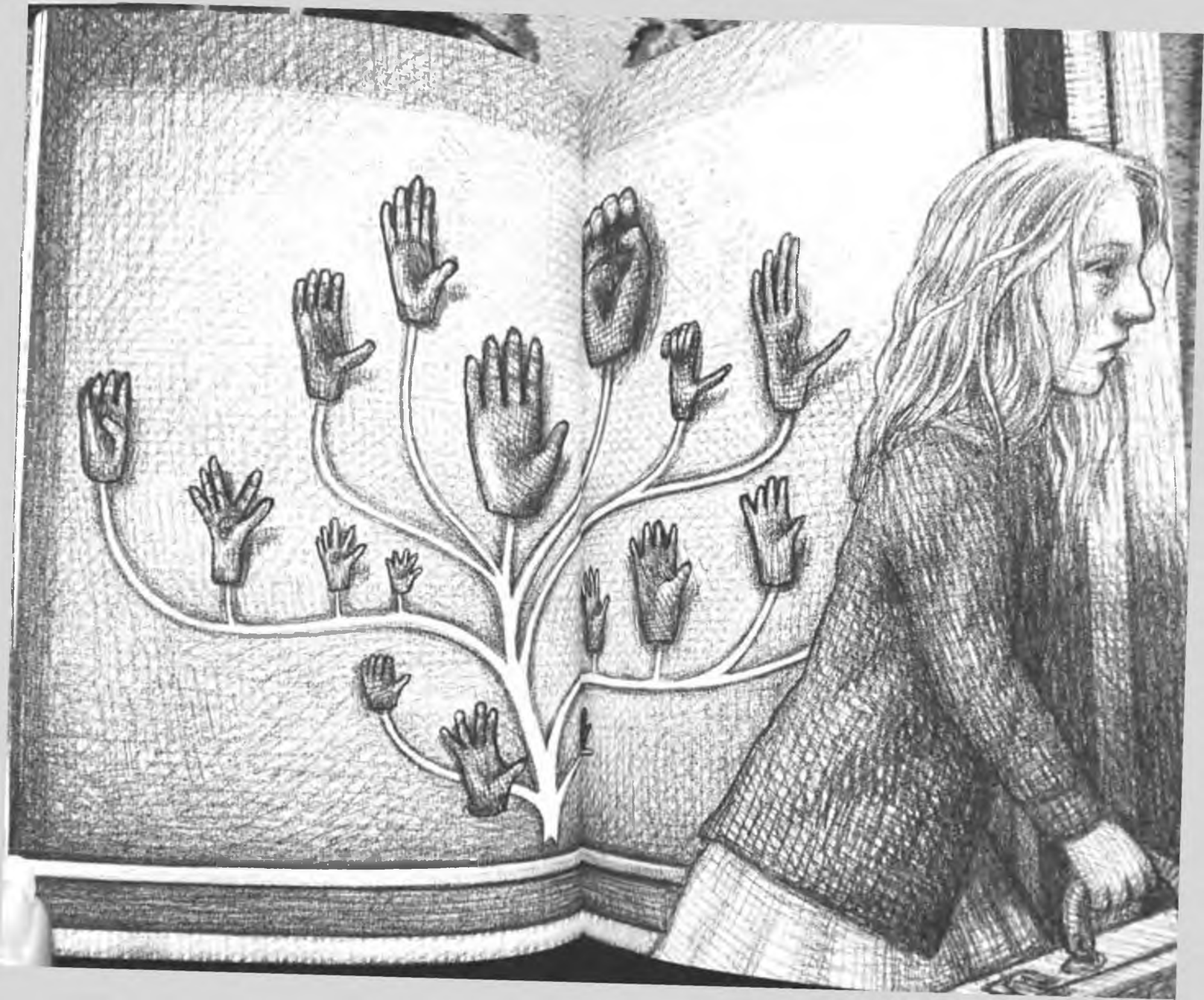
Tuvaletlerin yakınında küçük bir kafe vardı. Kafedeki masalardan birinde sandviç artıkları ve yarım kalmış sütle dolu bir tepsi bırakılmıştı. Ben kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra sandviçi yiyip sütü içti. Bu kadar çok acıktığını fark etmemişti.

Asansöre binip en üst kata çıktı. Elindeki plana bakarak dinozor iskeletlerini buldu. Tavanda asılı kuş sürülerinin altında dolaşıp çatal dişli Komodo ejderhalarının ve yumurtalarını korumaya çalışan iki dev kaplumbağanın yanından geçti. "Anne, bak, kaplumbağalar!" dedi kendi kendine.

Ben, bir kalede kaybolmuş gibi dolaşmaya devam ederken devasa geçitlerden geçip mermer merdivenlerden çıktı. Kameraya poz verir gibi durmuş bir fil sürüsü gördü. Okyanusta Yaşam salonunda bir balina mavi bir zeplin gibi havada asılı duruyordu. Köpek balıkları avlarını yemeye hazır hâlde öldürücü beyaz ağızlarını kocaman açmıştı.

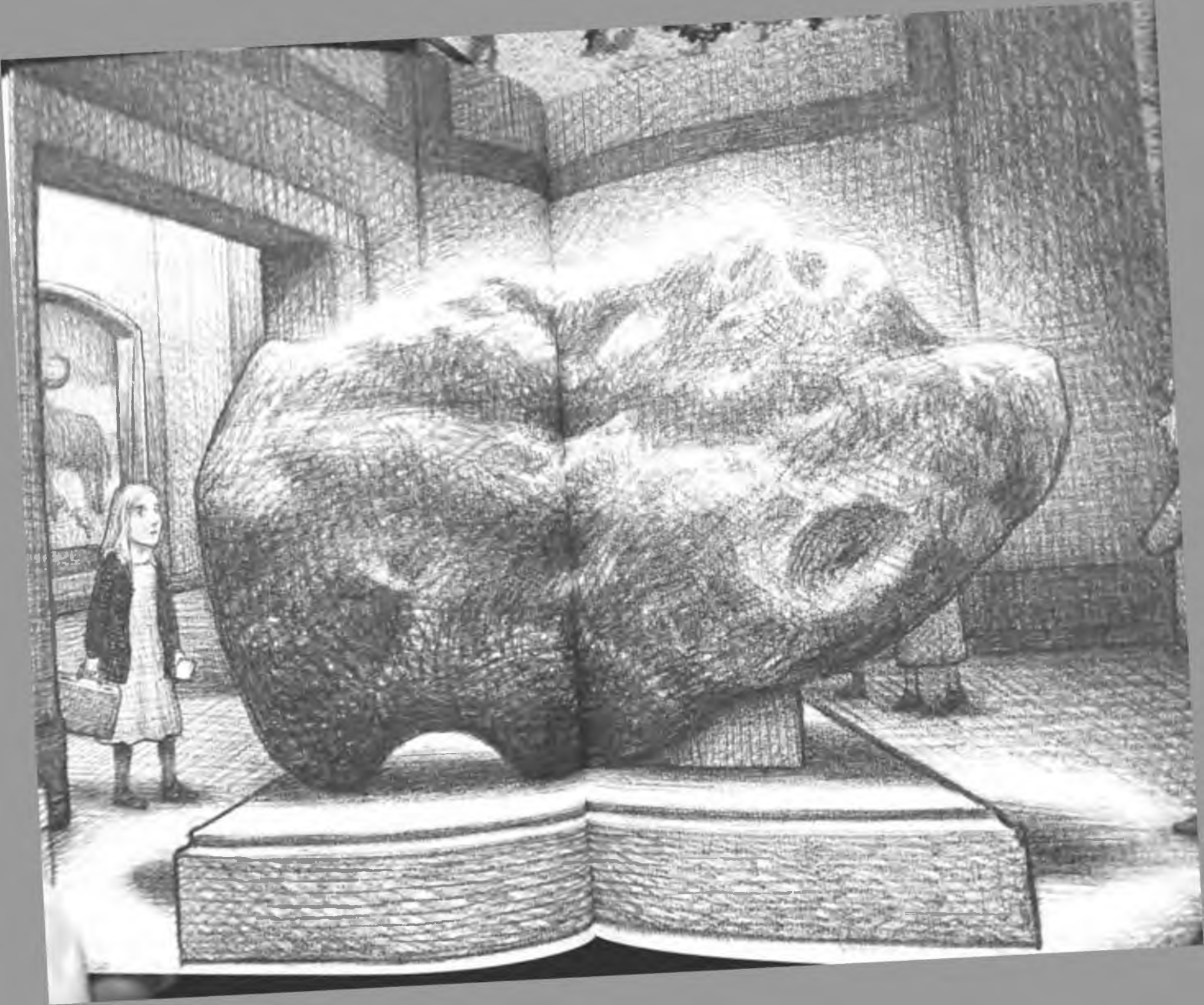
Müze boyunca Ben, karanlık duvarlara oyulan pencereler gibi yontulmuş doğal büyüklükteki maketlere hayranlıkla baktı. Maketler uçsuz bucaksız manzaralara, alev alev gün batımlarına, karlı dağlara ve görkemli tarlalara bakıyordu. Her biri zaman içinde donmuş hayvanlarla doluydu. Bazıları kafalarını çevirmiş, bazıları kayalıklara oturmuş, bazıları derede yürürken donup sonsuza dek öyle kalmıştı.

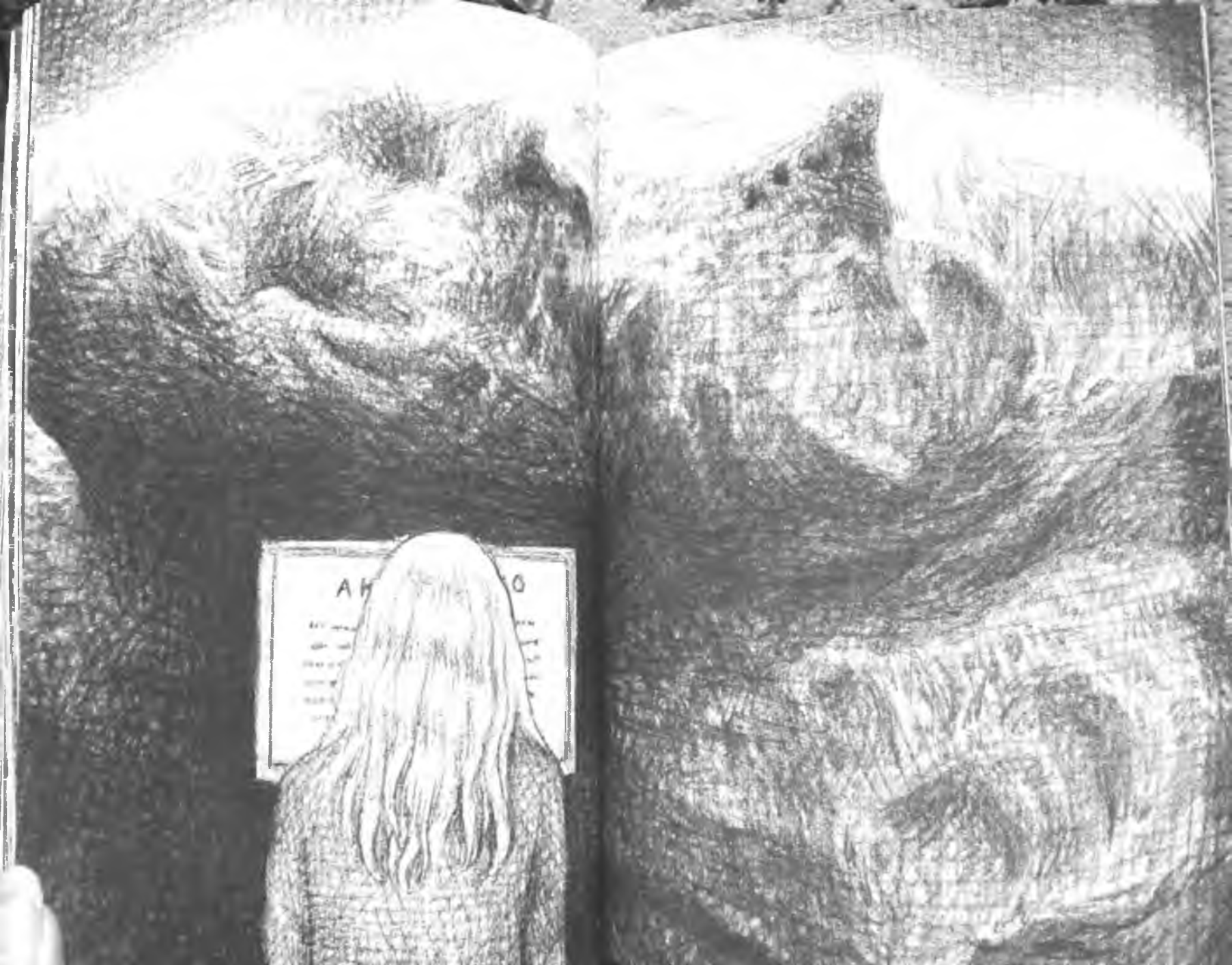

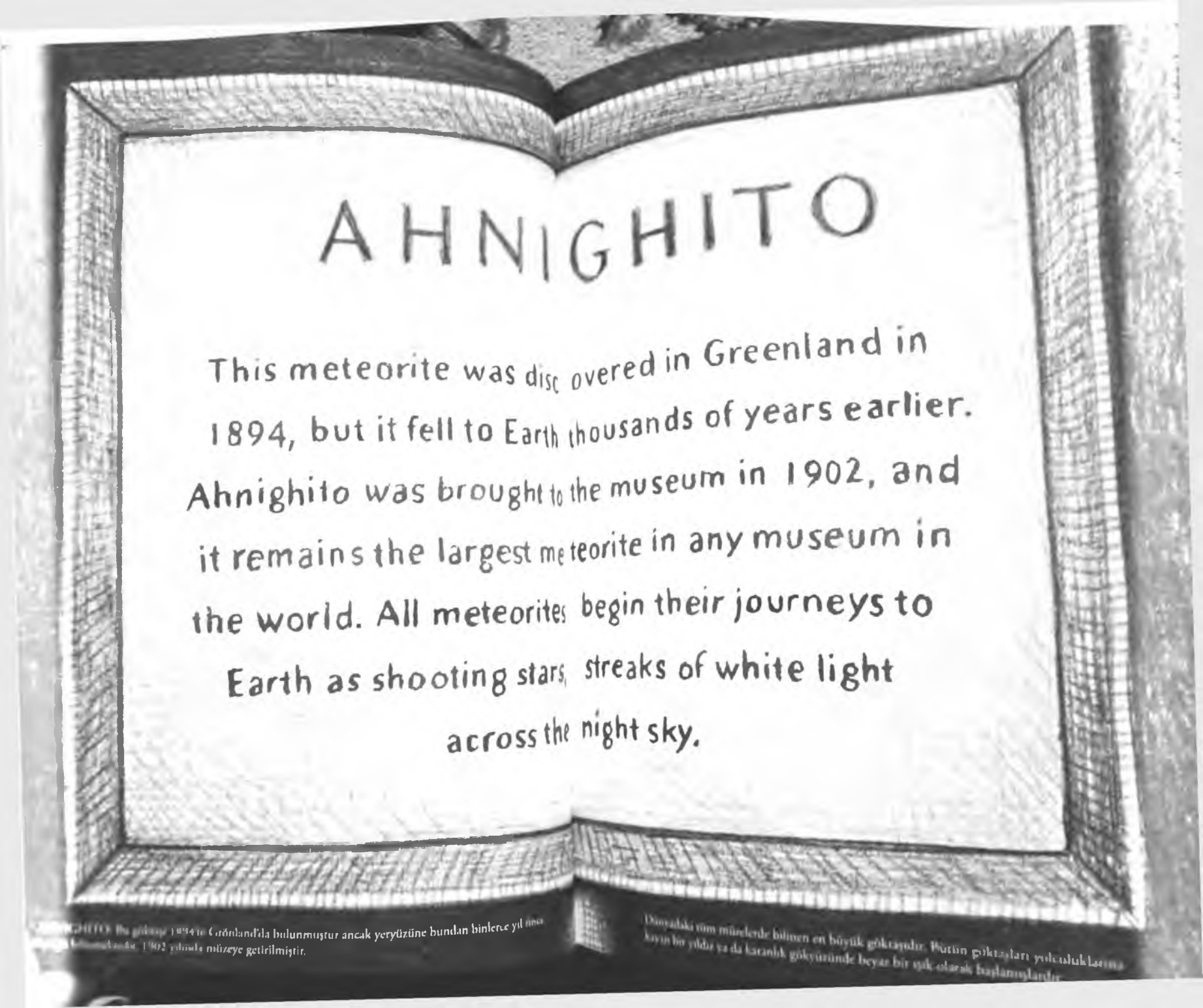

Şubat 1927. Doğum Günün
Kutlu Olsun Rose. Sevgiler. Walter
Rose Kincaid, 1u8 River Street.

AHNIGHITO
This meteorite was discovered in Greenland in 1894, but it fell to Earth thousands of years earlier. Ahnighito was brought to the museum in 1902, and it remains the largest meteorite in any museum in the world. All meteorites begin their journeys to Earth as shooting stars, streaks of white light across the night sky.

d. All meteorites
s shooting stars,
across the

Ben bir süre sonra karanlık ve yuvarlak bir yere geldi. Burası sanki odanın ortasındaki nesne için özel olarak inşa edilmişti. Burada, parlak ışıkların altında bir araba büyüklüğünde siyah muazzam bir göktaşı vardı.

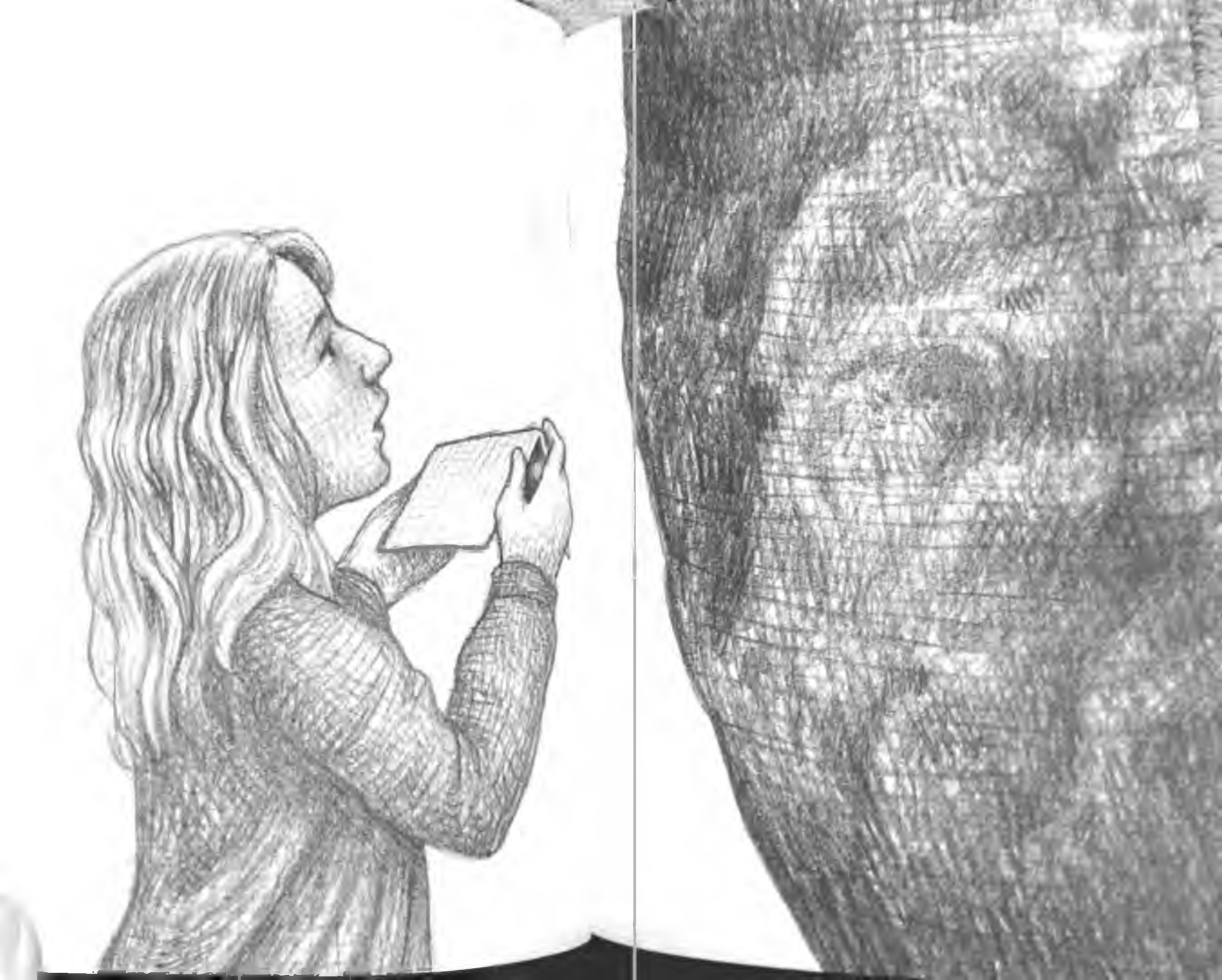
Elini parlak ve engebeli yüzeyde gezdirdi.

Yanındaki yazıyı okuyunca annesinin anlattığı, iki milyar yıl önce Gunflint Gölü'nü oluşturan göktaşını hatırladı. Bundan daha mı büyüktü acaba? Ve eğer bir göktaşı kayan bir yıldızla aynı şeyse yeryüzüne düştükten sonra da dilek tutabilir miydik?

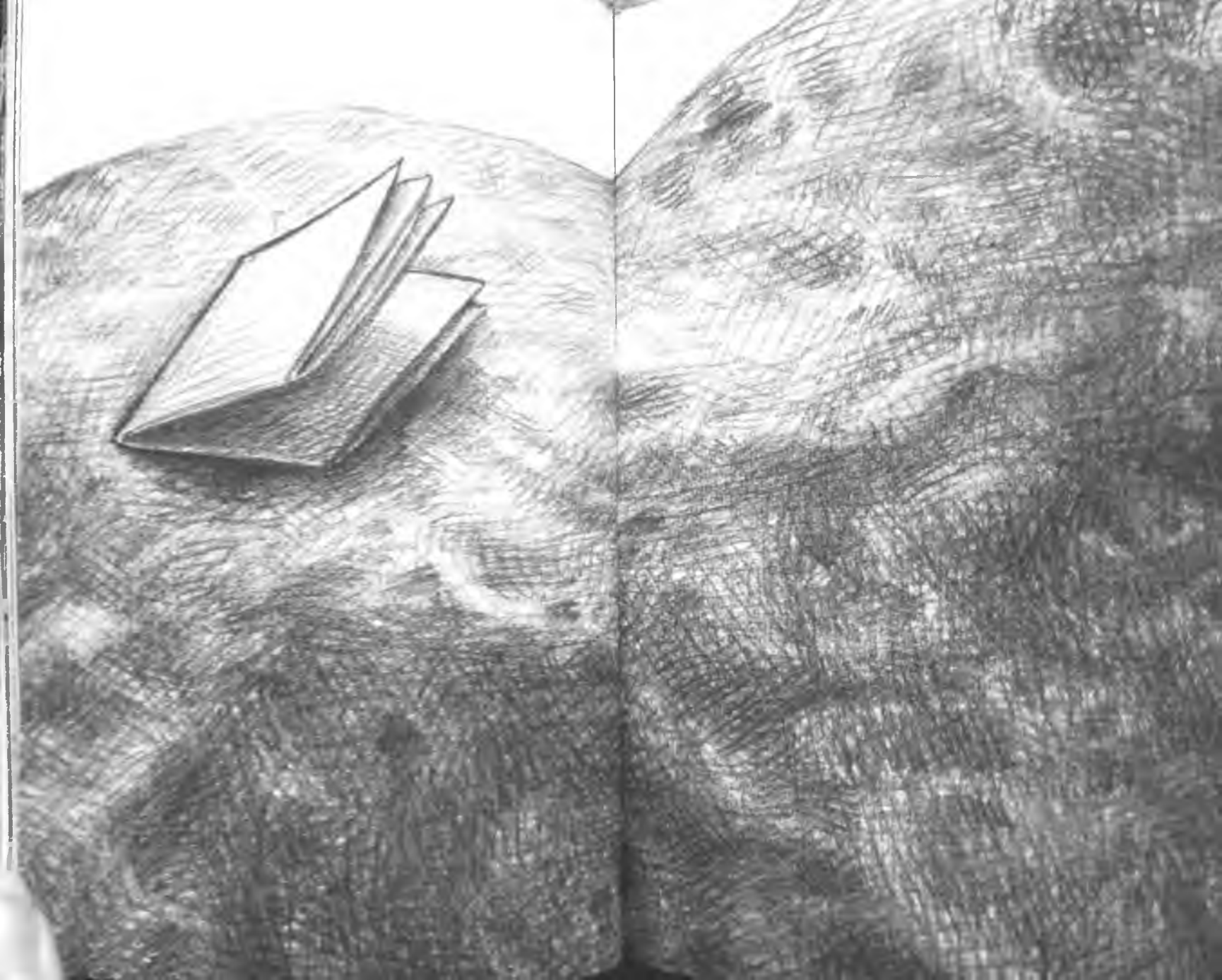

I wish

I wish
I Belonged
Somewhere.

Ben ellerini göktaşının üzerinde gezdirdi. Sert ve sağlam oluşu hoşuna gitti. Bavulunu yere koyup yanağını taşın pürüzsüz yüzeyine değdirdi. Gözlerini kapatıp bir dilek daha tuttu.

Gözlerini açıp kafasını kaldırdığında tavanda Ahnighito'nun tepesindeki bozuk paraları yansıtan bir ayna gördü. Gümüş bozuklukların arasında küçük bir parça katlanmış kâğıt duruyordu. Kâğıda uzanamadan bir el tarafından kuvvetlice geri çekildi. Arkasına bakabildiğinde omuzlarından sıkıca tutmuş bağıran asabi bir güvenlik görevlisi gördü. Tam özür dilemek üzereyken birisi güvenlik görevlisine çarptı ve Ben bu esnada adamın elinden kurtulup kaçmaya çalıştı ama başaramadı. Adamın dudaklarını okumaya çalıştı. Galiba ailesinin nerede olduğunu soruyordu.

"Ailem on dakika sonra onlarla Okyanusta Yaşam salonunda buluşmamı söylemişti."

Güvenlik başını sallayarak bir şeyler daha söyledi ve Cevherler ve Mineraller salonuna baktı. Bir sorun var gibiydi. Son bir şey daha söyleyip gitti.

Ben bavulunun üzerine dikkatlice çıkıp yukarı uzandı ve notu aldı. İçini açtığında yeşil mürekkeple şöyle yazıyordu: *Kutunun içinde ne var?*

Notun ne kadar zamandır orada olduğunu merak etti. Bir kez daha okuyup bavulundaki müze kutusunu düşündü. Merdivenlerde bavulu açılıp eşyaları döküldüğünde her şeyini geri topladığından emin olamadı. Bavulunu açıp kıyafetlerinin arasına baktı.

Kutu orada değildi!

Notun arkasını çevirdiğinde yeşil mürekkeple müzenin birinci katının elle çizilmiş küçük bir planını gördü. Planın üzerinde geçitlerden kıvrıla kıvrıla giden, define haritası gibi X işaretiyle biten nokta nokta çizgiler vardı.

Ben daha önce görmediği maketlerle dolu dar koridorlara ulaşana dek planı oda oda takip etti. Haritadaki X, beşinci odanın önündeydi.

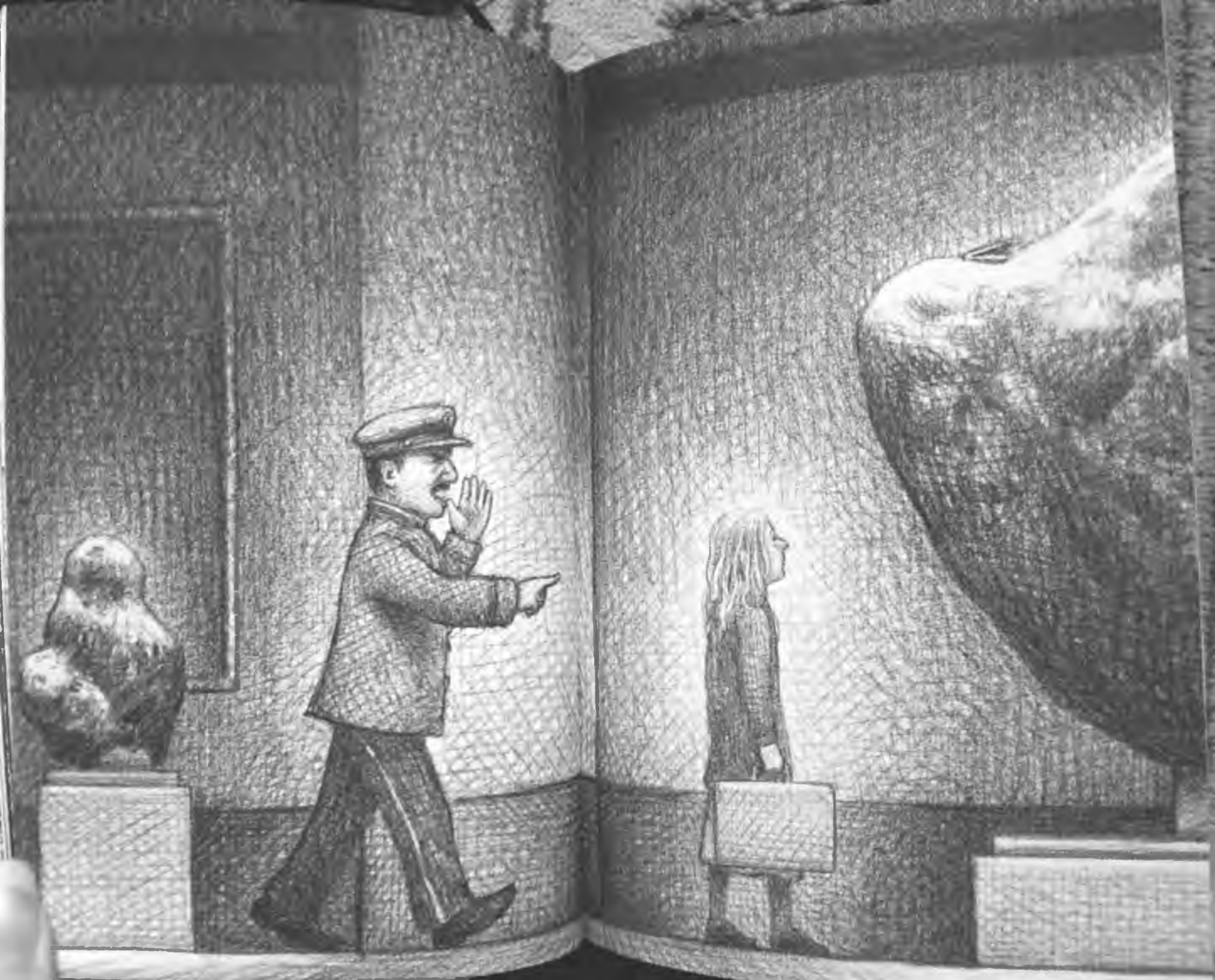
Makete bakarken ensesindeki saçların havalandığını hissetti. Bavulu elinden kayıp düştü.

Karanlık gökyüzünden şelale gibi akan parlak kuzey ışıklarına (aurora borealis) bakıyordu. Bulutların arasına gizlenmiş ayın mavi ışığı altında karların arasında iki kurt Ben'e doğru koşuyordu. Birdenbire tüm vücudu titredi.

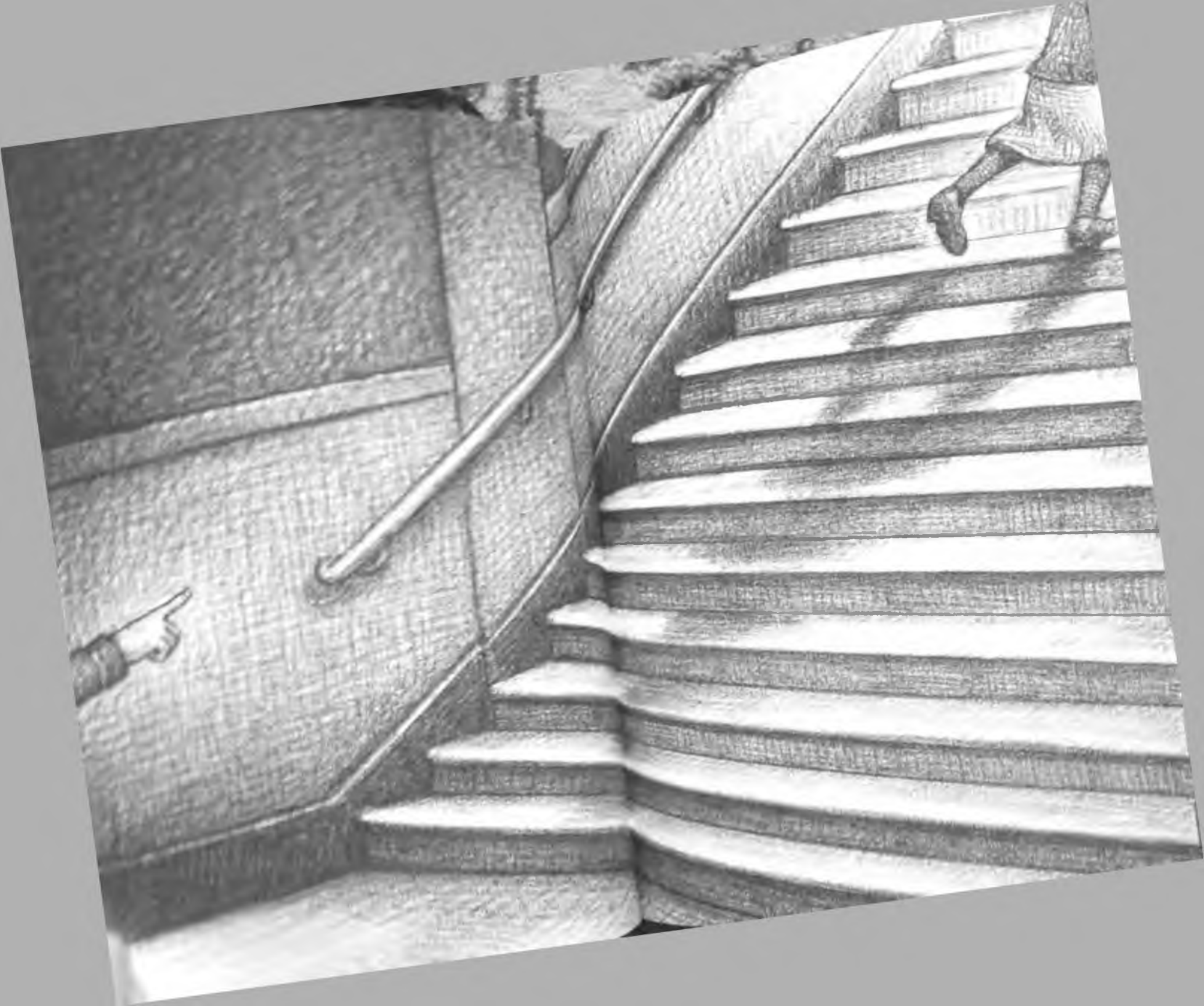
Sanki birisi beyninden rüyasını çıkarıp bu vitrinin arkasına koymuştu.

Maketin adı altın kabartmalı harflerle yazılmıştı.

KURT (CANIS LUPUS), GUNFLINT GÖLÜ, MINNESOTA

Ben dizlerinin titrediğini hissetti. Karşıdaki duvarın dibine çökene kadar geri geri sendeledi.

Nasıl mümkün olabilirdi bu? Kurtların burada olmasına imkân yoktu ama buradaydılar. Kendi gözleriyle görüyordu işte.

Birisi ona doğru koşup ayağa kalkmasına yardım etti O kadar şaşkındı ki yardım edenin merdivendeki kıvırcık saçlı çocuk olduğunu anlaması biraz zamanını aldı

İki çocuklu bir aile Ben'in hâlâ odanın ortasında duran bavuluna bastı. Kıvırcık saçlı çocuk onu yerden alıp aileden özür diledi. Bavulu Ben'e verirken bir şeyler söylüyordu. Ben dudaklarını okumaya çalışıp "Teşekkürler," dedi. Sırtını dikleştirip elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Çocuk dudağını bükerek güldü. Sırtındaki yeşil çantayı çıkarıp fermuarını açtı. İçinden müze kutusunu çıkarıp Ben'e uzattı. Ben kutuyu alıp sıkıca göğsüne bastırdı. Çocuk hâlâ konuşuyordu. Ben sorduğu soruya cevap vermesi gerektiğini anladı ama sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ben araya girerek "Neden benimle buluşmak için bu maketinin önünü seçtin?" dedi.

Sonra çaresizce çocuğun dudaklarına ve ellerine bakarak cevabını anlamaya çalıştı.

Yıldırım düşmeden önce arada bir duyan kulağını kapatıp dudak okumaya çalışırdı ama kelimeler çok basit olmadığı sürece asla beceremezdi. Çocuğun dudaklarına bakmayı devam ederken sorusunu tekrarladı.

Çocuk kafasını iyice kaldırıp gözlerini kısarak Ben'e baktı. Dudakları bir süre daha hareket ettikten sonra maketi işaret etti.

Ben başıyla onayladı.

Çocuk abartılı bir yavaşlıkla elini ileri uzatıp Ben'den müze kutusunu aldı. Önce kapağın üzerine oyulmuş kurt resmini sonra da maketteki kurtları gösterdi.

Tabii ya! Kutunun üstündeki kurtlar çocuğa Ben'le burada buluşma fikrini vermişti.

Uzun beyaz saçlı yaşlı bir kadın makete doğru yürüyüp çocukların hemen yanında durdu. Tam olarak onlara bakmıyordu ama bulundukları yöne doğru gülümseyip ay ışığıyla aydınlatılmış maketi inceledi. Çocuklar gitmesini beklediler ama kadın orada öylece durup kurtlara, ağaçlara ve gökyüzündeki ışıklara baktı.

Çocuk, kadını orada kurtlarla baş başa bırakarak Ben'i maketin bulunduğu vitrinden öteye, dağ keçisi maketine doğru çekti.

Ben bir dakikalığına gözlerini kapatıp duvara yaslandı. Tekrar gözlerini açtığında çocuğun dudakları hâlâ kıpırdıyordu ve hastanedeki hemşirelerin yaptığı gibi elini Ben'in kulağının arkasında şıklatıyordu. Sonunda cebinden küçük bir defterle yeşil bir kalem çıkardı.

Bir şeyler yazıp defteri Ben'e uzattı. "*Sağır mısın?*" yazıyordu.

Ben başıyla zar zor onayladı.

"*Şimdi deminden beri söylediklerimi neden umursamadığını anlıyorum*!"

Ben omuz silkti.

Çocuk yaşlı kadını işaret ederek "*Her zaman burada*," yazdı. Sonra da kendisini gösterip "*Jamie*," yazdı.

"Benim adım da Ben."

Jamie sağ elinin parmaklarıyla garip şekiller yapmaya başladı. Ben'den cevap alamayınca "*İşaret dilini bilmiyor musun? Ben okulda öğrenmiştim*," dedi.

Ben hayır anlamında kafasını salladı.

"*Neden?*"

Ben kulağına dokunup, "Sadece bir aydır duyamıyorum," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Jamie.

Ben dudaklarını okuduktan sonra, "Yıldırım," diye cevap verdi.

"Yıldırım mı?"

Başıyla onayladı.

"*Yıldırımın insanları öldürdüğünü sanırdım*," yazdı Jamie.

Ben kaşlarını, "Sanırım öldürmüyormuş," anlamında kaldırdı ve Jamie de ona ne demek istediğini anlamış gibi baktı.

Jamie, Ben'in bavulunu işaret ederek "*Evden mi kaçtın?*" diye sordu.

Ben yine başını salladı. Jamie, "*Nereden?*" yazdı.

Ben cevap vermeden önce yaşlı kadın yanlarından geçip salondan çıktı.

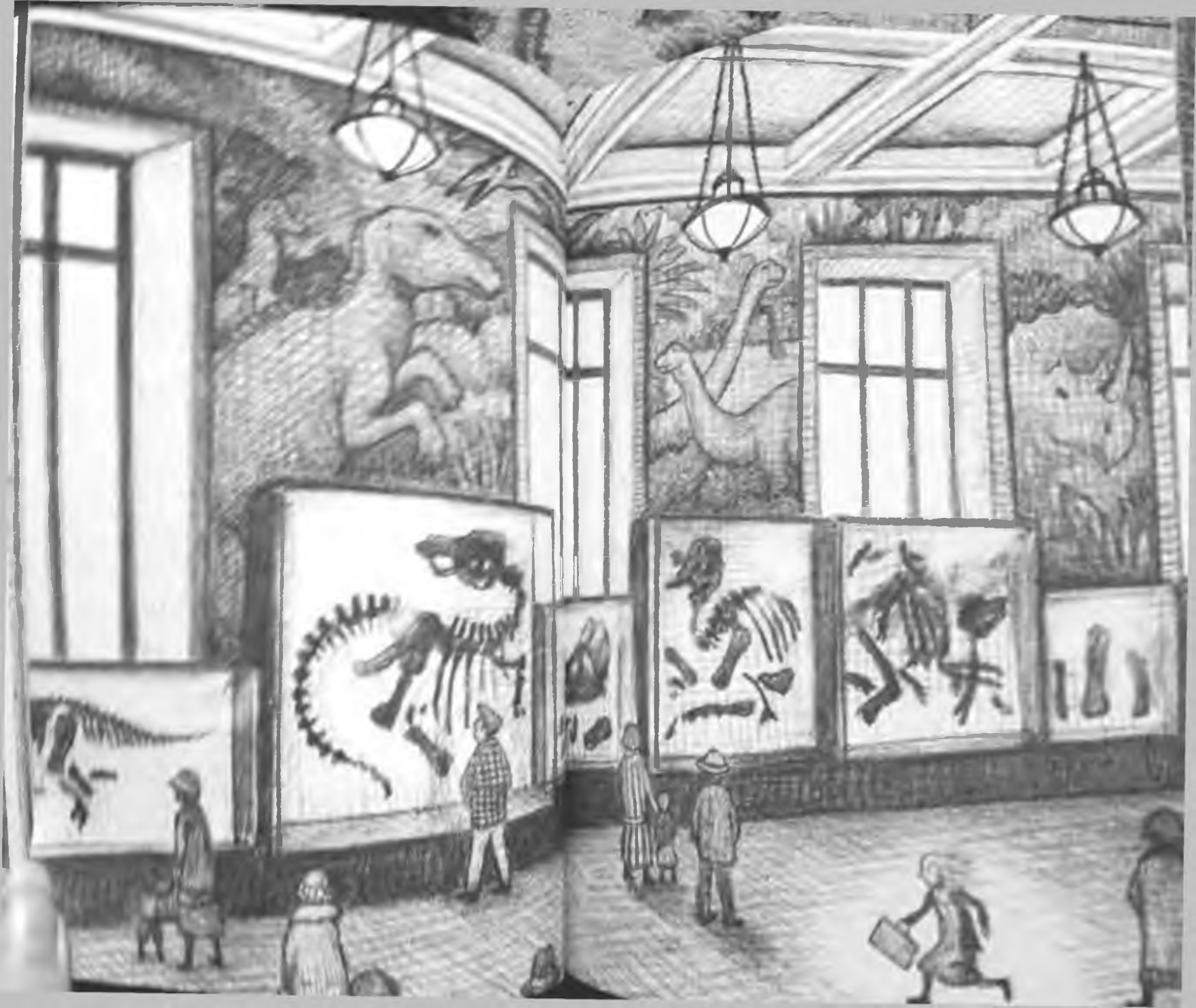
Çocuklar yeniden kurtlardan konuşmaya başladı. Ben kurtların cam gibi parlayan gözlerine büyülenerek baktı. Jamie omzuna dokunup yazdığı soruyu gösterdiğinde kendine gelerek maketin üzerine altın harflerle yazılmış GUNFLINT GÖLÜ yazısını işaret etti.

Jamie güldü.

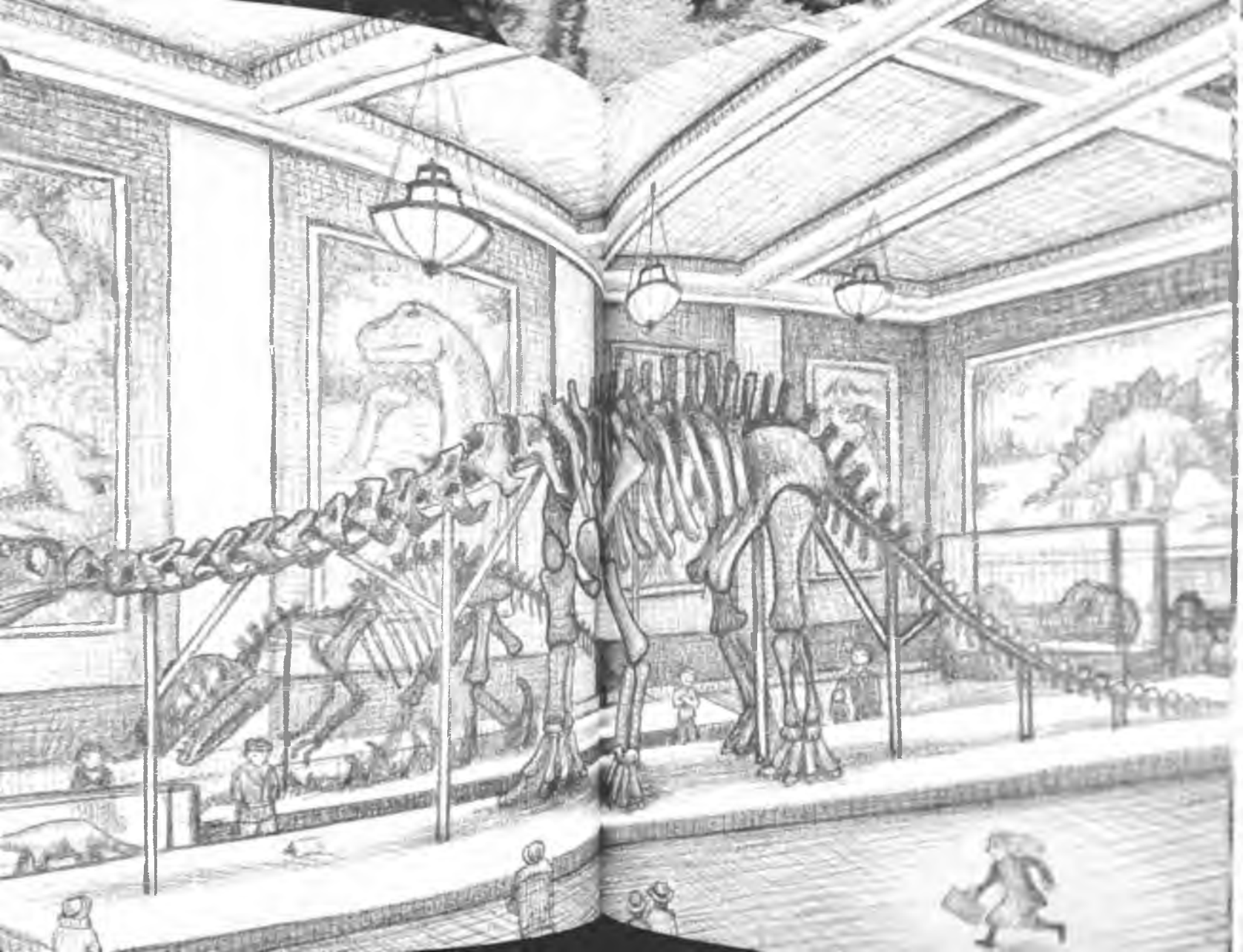
Ben de Jamie'ye sert sert bakarak yazıyı yeniden gösterdi.

Jamie'nin gözleri büyüdü. Ellerini Ben'in omzuna koyup yüzünü kendine doğru çevirdi. Sonra da geri çekilip fotoğrafını çekti.

Gözlerini kamaştıran flaş Ben'e yıldırımı hatırlatıp tüylerini ürpertti. Bir an endişeyle titredi. Gözleri yeniden kendine geldiğinde Jamie ona çektiği fotoğrafı gösterip çarpık çarpık gülümsüyordu. Fotoğraf makinesinin önündeki incecik boşluktan çıkmış beyaz çerçeveli gri bir kareydi. Birkaç dakika sonra gerçek bir fotoğrafa dönüşeceğini biliyordu ama Jamie beklemeden hemen cebine attı.

"*Neden öyle yaptın?*" yazdı Jamie deftere.

"Ne yapmışım?"

Jamie iki parmağını minik bacaklar gibi yürüterek *kaçma* işareti yaptı.

Ben ne söyleyeceğini bilemedi. Eğilip müze kutusunu bavuluna geri koydu. Jamie el kol hareketleriyle Ben'e kendisini takip etmesini söyledi. Ben kurtlardan ayrılmak istemiyordu ama çok yorgundu ve ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Yalnızca uyumak istiyordu.

Üzerinde GİRİLMEZ yazan bir kapıya gelene dek uzun koridorlardan geçip merdivenlerden çıktılar. Jamie cebinden bir sürü anahtar çıkarıp Ben'in gözünün önünde neşeyle salladı ve hızlıca kapıyı açtı. Ben içeriden süzülen loş ışığı görünce girmeye korktu.

Jamie, Ben'in kararsız kaldığını anlamış olmalıydı çünkü kolundan tutup onu içeri çekti.

Pencereler kirli plastik tentelerle örtülü olduğu için camdan içeriye puslu bir ışık giriyordu. Odanın içi tavana kadar uzanan kutular ve eski kitaplarla doluydu. Her yerde kâğıt parçaları vardı ve duvardan sular süzülüyordu. Bir köşede karmakarışık hâlde bir yığın mobilya duruyordu. Odadaki her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Ben etrafına bakınıp "Burası da neresi?" diye sordu.

Jamie, "*Gizli odam,*" yazdı.

"Hayır, hayır. Yani burası daha önce neymiş?"

Jamie omuz silkip "*Depo olabilir,*" yazdı.

Ben kule gibi yükselen kutu ve kâğıtları inceledi. Bu oda ona annesinin kütüphanesindeki eski gazete ve dergilerle dolu raflarıyla küflü arşiv odasını hatırlattı. Jamie kutulardan birini çekip içinden yün bir battaniye çıkardı. Arkasındaki etikete bakılırsa 1947 yılındaki mağara adam sergisine aitti. Battaniyeyi silkeledikten sonra Jamie yerdeki toz ve kiri odanın arka tarafına doğru temizleyip topladı. Pisliğin altından satranç tahtası deseni çıktı ama boyası biraz solmuştu. Ben yorgun olmasına rağmen bu deseni daha önce gördüğünden emindi. Belki otogarda belki de müzenin başka bir yerinde görmüştü.

Jamie yün battaniyeyi yere serdi. Başka bir kutudan bir el feneri çıkarıp Ben'e uzattı ve ikisi de oturdular. Battaniye biraz küf kokuyordu ama yumuşak ve rahattı.

Jamie çantasını tekrar açıp içinden sandviç çıkardı ve yarısını Ben'e verdi. Ben ton balıklı olmasına rağmen sandviçi çabucak yiyip bitirdi. Ton balığını bir türlü sevememişti.

"Teşekkürler," dedi bir taraftan yerken.

Karnı doyunca kendini biraz daha iyi hissetti ama hâlâ uykusuzdu. Belki de kafasını toplayıp yeniden doğru düşünebilene kadar burada küflü battaniyenin üzerinde biraz dinlenebilirdi. Tam soracakken Jamie sağ elini kaldırıp yumruk yaptı. Sonra parmaklarını kaldırıp baş parmağını avcunun üzerinden geçirdi. Daha önce yaptığı şekilleri yapıyordu yine. Sonra eliyle yarım ay yapıp işaret parmağı hariç bütün parmaklarıyla baş parmağına dokundu. İşaret parmağıyla da yukarıyı gösteriyordu.

Harfleri hem söylüyor hem de işaretlerini gösterip Ben'e de aynısını yapmasını söylüyordu.

Karşı koyamayacak kadar yorgun olan Ben Jamie nin yaptıklarını taklit etmeye başladı. E, F, G, H... Elleriyle şekiller yapmak hoşuna gidince biraz kendine gelmişti. C, L, O ve Z gibi bazı harfler kolaydı çünkü yazılışlarına benziyorlardı ama P, H ve F gibi harfleri hatırlamak zordu.

Alfabeyi birkaç kez tekrar ettikten sonra Jamie alttaki raflardan birinden Polaroidlerle dolu bir ayakkabı kutusu çıkarıp Ben'e uzattı.

Ben, Jamie nin fotoğraflara bakmasını istediğini anladı Fotoğraflara göz atarken dinozor iskeletleri, düzinelerce mavi balina resmi, bizonların yakın planları, kertenkeleler, goriller, dağ keçileri, geyikler, çakallar ve maketteki kurtlara ait resimler gördü. Kutunun bir bölümünde de müze ziyaretçilerinin fotoğrafları vardı. Saç modelleri, gözlükler ve kıyafetlerle ilgili sayısız çalışmalar vardı. Fotoğraflardan birinde kurt maketinin önünde gördükleri yaşlı kadını fark etti.

"*Sana onun her zaman burada olduğunu söylemiştim. Bir defasında onu takip ettim. Kapısında GİRİLMEZ yazan odaya kadar yürüyüp üzerinde elini gezdirdi. Kapıyı daha önce hiç fark etmemiştim. Babam burada çalıştığı için anahtarları çalıp içeri girdim.*"

Jamie daha sonra Ben'e kısa sarı saçlı, büyük altın rengi gözlüklü bir kadının fotoğrafını gösterdi. Ağzından "*Annem*" kelimesi çıkmıştı. Yanında salıncakların olduğu bir ağaca yaslanmıştı. "*Geç saatlere kadar çalışır,*" yazdı Jamie. "*Okuldan eve servisle gelirim. Kendi anahtarlarım la kapıyı açıp öğlenleri evde yalnız geçiririm. Evimiz şehrin kuzeyinde.*"

Ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama uzak olduğunu anlamıştı. "Sanırım New York'ta yaşamıyorsun," dedi soru sorar gibi.

Jamie başını salladı ve eğri büğrü bir papyonla şapka takmış, kameraya doğru yürüyen bir adamın resmine rastlayana kadar fotoğrafları karıştırdı. "Babam," dedi. Ben içgüdüsel olarak boynundaki madalyona dokundu.

"*Burada yaşıyor*," yazdı Jamie. "*Hafta sonları ve tatillerde görüşüyoruz. Yazları onunla kalıyorum.*"

Jamie cebinden Ben'in fotoğrafını çıkardı. Rafın altına koymadan önce kutuya onu da ekledi.

Ben'in bavulunu gösterip açmasını işaret etti. Ben isteksizdi ama Jamie'nin çarpık gülüşü onu sorun olmayacağına dair ikna etti. Açar açmaz Jamie müze kutusuna uzandı. Belli ki içinde neler olduğunu görmek istiyordu. Ben yine duraksadı ama Jamie kilidi açması için ısrar etti.

Her şey yerli yerindeydi: iki gri taş, bebeklik dişi, oyun taşı, fosil, kuş kafatası ve deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağa. Ben her birini tek tek alıp Jamie'ye hepsinden biraz bahsetti. Billy'nin aksine Jamie onunla dalga geçmedi. Duydukları hoşuna gitmiş gibiydi. Sorular sorup her birine kendi elleriyle dokunuyordu. Ben onu izledi ve her nedense bu onu çok mutlu etti. Bugüne dek sadece annesi koleksiyonuna bu kadar ilgi göstermişti.

Kutudaki her şeye baktıktan sonra Jamie yeşil çantasının fermuarını çekip omzuna taktı. Önce kendisini sonra kapıyı işaret etti. "*Geç oldu. Gitmem lazım. Yarın yine gelirim.*" yazdı. "*Burada uyuyabilirsin. Güvenlidir. Tuvaletler koridorun sonunda. Gece bekçisine dikkat et.*" dedi ve el sallayıp gitti.

Ben çok yorgundu ve geceyi geçirebileceği güvenli bir yer bulmak onu rahatlatmıştı. Müze kutusunu bavula geri koyarken Jamie'nin kuş kafatası, deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağa ve fosile zarar vermemek için çok hassas davrandığını düşündü.

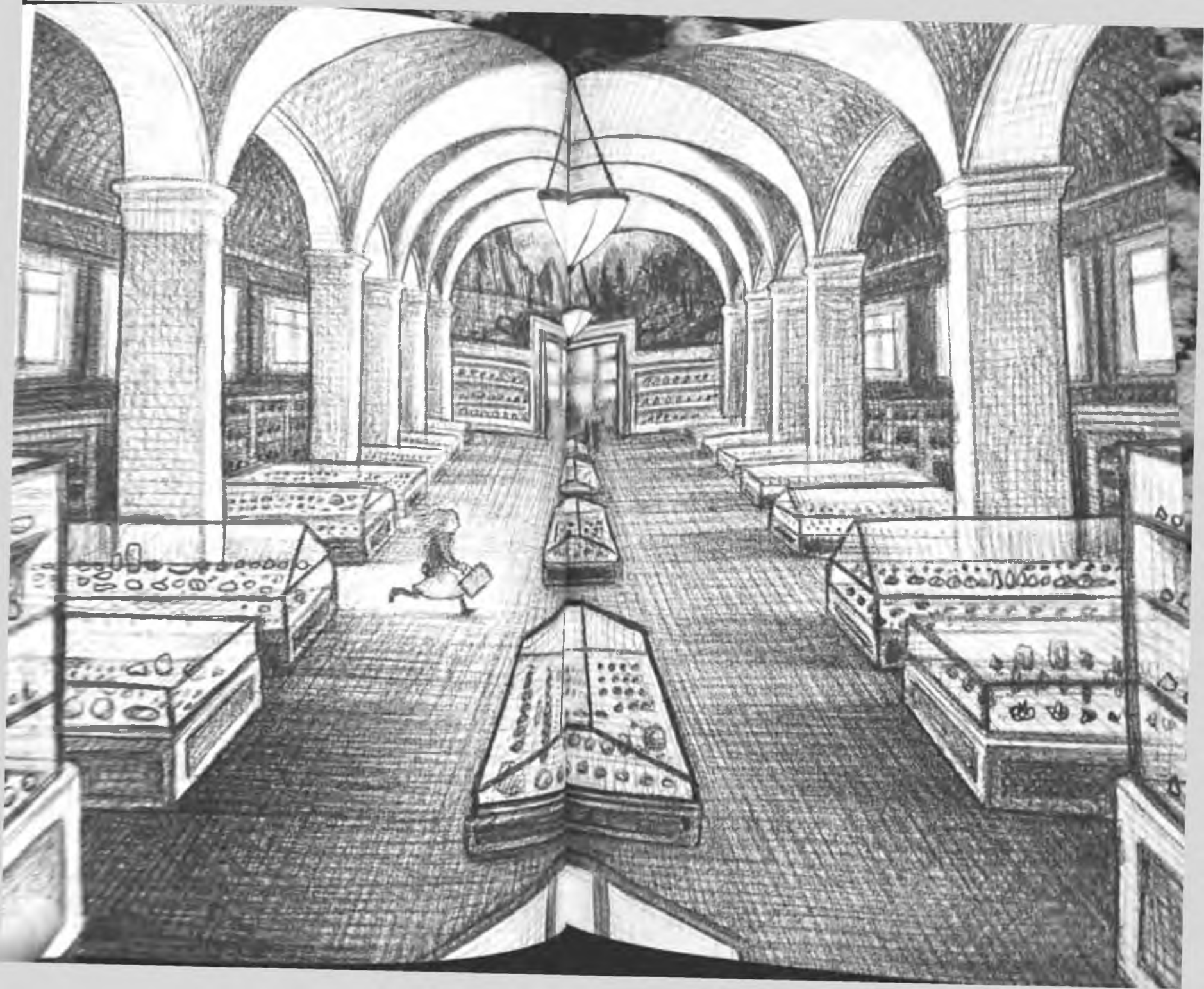
Battaniyenin üstüne uzanıp dizlerini göğsüne çekti. Gözlerini kapatır kapatmaz aklına evi geldi. Duluth Çocuk Hastanesi'ndekilerin kaybolduğunu anlar anlamaz ailesini aradıklarından emindi. Polis onu New York'ta bulabilir miydi acaba? Robby, odası en azından bir süre daha ona kaldığı için mutlu olmuş olmalıydı.

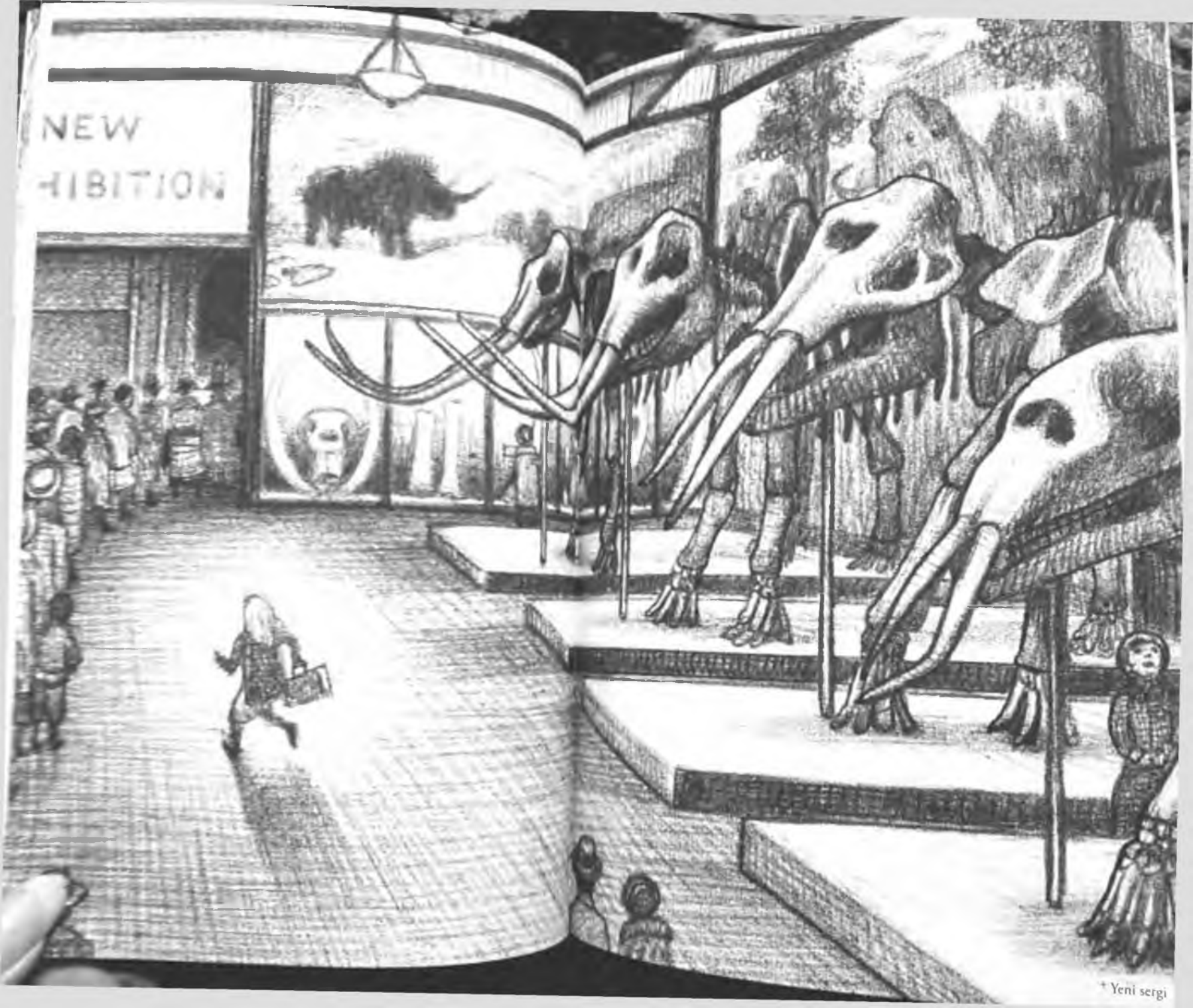
Annesinin yanında oturup çenesini yukarı kaldırdığını ve gözlerinin ta içine baktığını hayal etti. Ona ne yapması gerektiği konusunda süper tavsiyeler vermesini bekledi. Ancak annesi her zaman Ben'in doğruyu kendi kendine bulmasını beklerdi. Ne zaman annesinin onunla konuştuğunu hayal etse aklına şu söz geliyordu, "*Aslında hepimiz bir çukurun ortasındayız. Fark yaratan tek şey bazıları çukura bakarken diğerlerinin yıldızlara bakıyor olması.*"

Annesine ait hayaller kaybolunca geriye sadece eve dönebilme hayalleri kaldı.

Benim kafası zonkladı ve bütün vücudu karıncalandı. El fenerini yakıp madalyonu açtı ve Daniel in yüzünü inceledi. Belki de baştan beri yanılıyordu. Belki de bu adam onun babası bile değildi.

Elinde başka hiçbir bilgi olmadan buraya kadar gelmekle aptallık etmişti. "Kimsin sen?" diye sordu resme. Tabii ki cevap yoktu. Kurtların burada ne işi olduğunu öğrenebilmek için daha fazla kalabilmeyi diledi ama ailesini yeteri kadar üzdüğünü düşününce Minnesota ya dönmesi gerektiğini anladı.

* Yeni sergi

Ben yine karların içinde koşuyordu. Yüzüne çarpan rüzgârdan zar zor nefes alabiliyordu. Garip bir şeyler olduğunu hissetti. Ayaklarının karda çıkardığı sesleri duyamıyordu. Her şey tamamen sessizdi ve kurtların nerede olduğunu anlayamıyordu. Gitmişler miydi acaba? Ya da tam arkasından saldırmak üzere miydiler? Arkasına bakmaya korkarak, soğuk terler içinde nefes nefese uyanana dek koşmaya devam etti. Battaniye bacaklarına dolanmıştı.

Ertesi sabah Jamie gelmedi ve Ben teşekkür edip vedalaşmadan ayrılmak istemedi. Ayrıca teyzesiyle enişteşini aramak için de Jamie'nin yardımına ihtiyacı vardı.

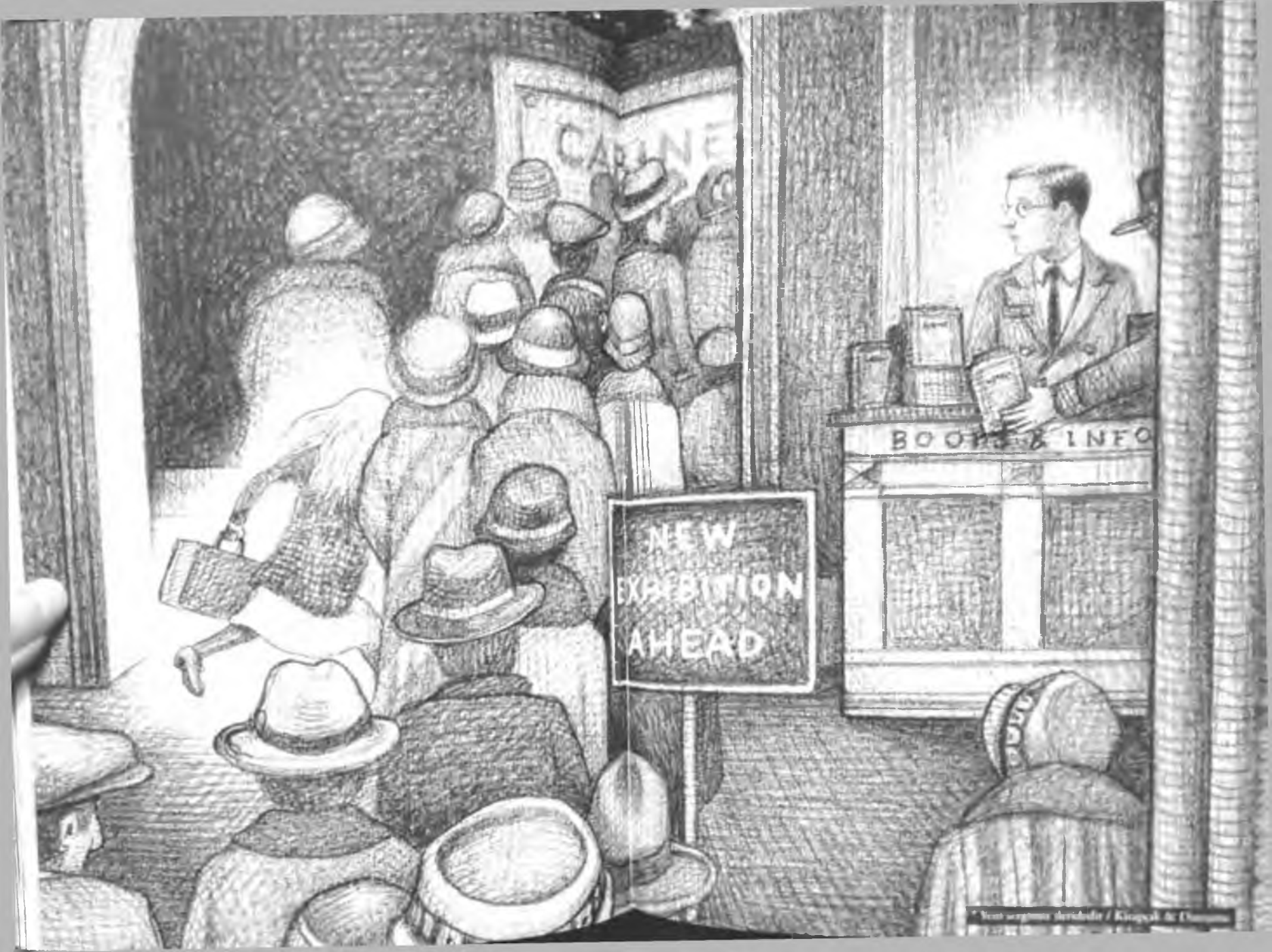
Karnı acıkmıştı. Kalkıp gömleğini değiştirdikten sonra kapıyı kilitlemeden müzeye yöneldi. Tuvalete uğrayıp kafeye gitti. Boş masalardan birinde kalmış başka bir sandviçin artanlarıyla, bir kâse meyveyi ve meyve suyunu bitirdi. Sonra da kurt maketinin yanma gidip koşan kurtların cam gibi gözlerini inceledi. Duvarda, maketin yanında dün fark etmediği bir yazı dikkatini çekti.

KURT TOPLULUĞU YAŞAM ALANI
GUNFLINT GÖLÜ, MINNESOTA

Bu tipik aralık kışı sahnesine Gunflint Gölü çevresinde rastlanmaktadır. Golün karşısında Ontario uzanmaktadır. Gunflint Gölü. minimum karayolu nakliyatı gerektiren Lake Superior'dan Rainy Lake'e batıya doğru uzanan kürk ticareti yolunun bir kısmını oluşturur.

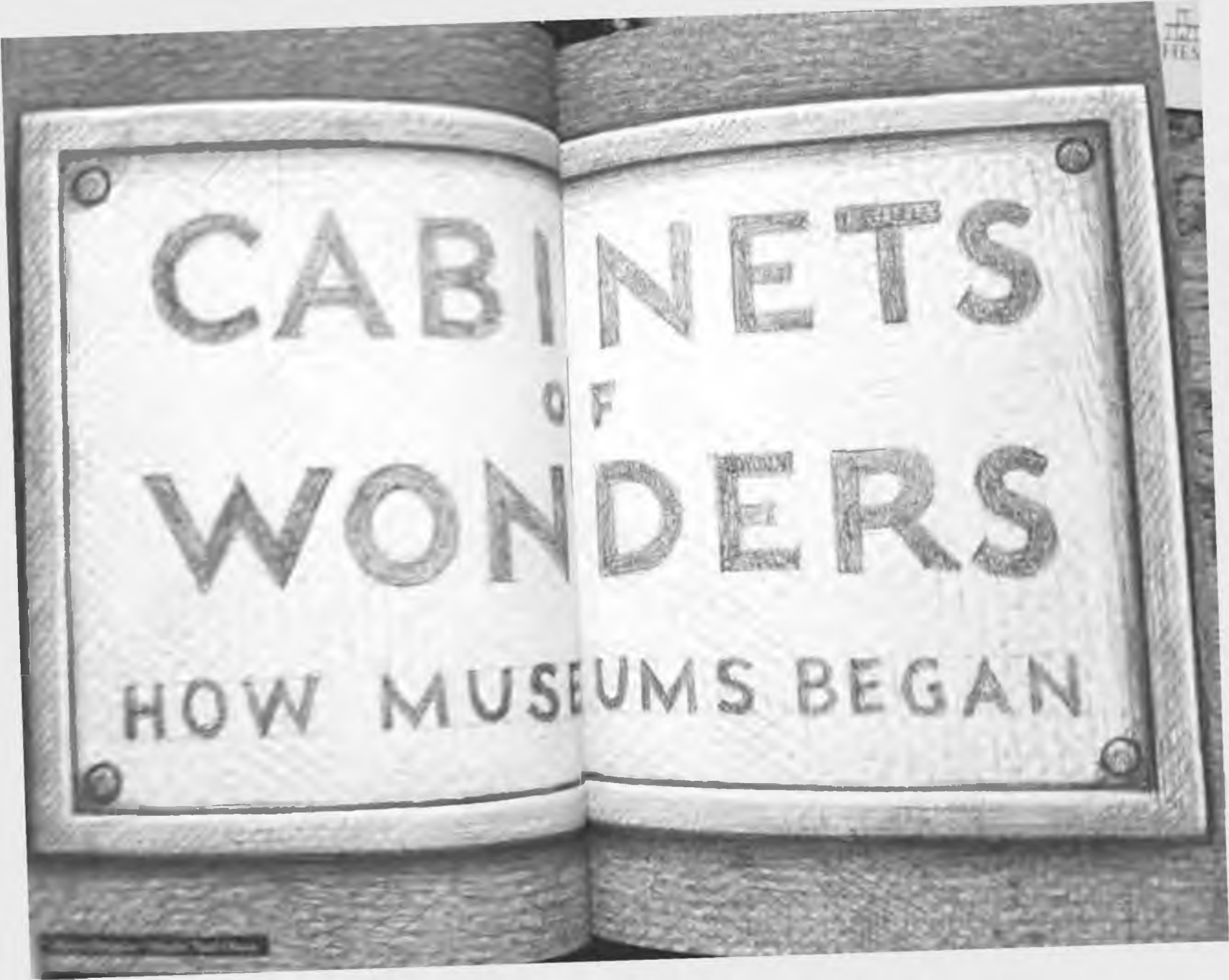
Bu sahnede zaman, gece yarısı ve sıcaklık sıfırın altında. Kuzey ışıkları ufuktan yukarıya doğru perde perde ışık saçıyor. Takım yıldızlar Ursa Major (Büyük Ayı) ve Ursa Minor (Küçük Ayı) görülüyor.

Ben, maketin arkasındaki duvara çizilmiş karanlık gökyüzüne baktı. İşte Büyük Ayı oradaydı. Küçük Ayı'nın kuyruğundaki Kutup Yıldızı'nı da görebiliyordu ama kendisini hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti.

NEW
AHEAD
INFO

CABINETS
OF
WONDERS
HOW MUSEUMS BEGAN

Ben müzeyi dolaşırken saatler geçmişti. Sonra Jamie'yle buluşmak için gizli odaya geri dönüp müzede bulduğu birkaç parçayı da ekleyip eşyalarını topladı. Müzede plastik bir dinozor, bir kartvizit, tel toka ve metro jetonu bulmuştu.

Akşam Jamie geldiğinde Ben, *Kutup Yıldızı*'nı okuyordu. Ben'in yanına, yün battaniyenin üstüne oturup çantasından birkaç sandviçle birkaç kutu gazoz çıkardı. Ben memnuniyetle sandviçlerden birini alıp biraz da gazoz içti.

Jamie defterini çıkarıp "*Geç döndüğüm için üzgünüm. Babamın beni bir iş gezisine götüreceğini unutmuşum,*" yazdı.

Ben başıyla onayladı. O yemeğini yerken Jamie raflardan birinin altından eski mavi bir pikap çıkardı. Sürgüyü çekip kapağını açtı. Kenardaki yığından bir plak seçip döner tablaya koydu. Pikabın kolunu plağın üzerine doğru eğerken durup alnını kırıştırdı. Aptalca bir şey yaptığını gösteren bir mimik yapıp önce Ben'i sonra da kendi kulaklarını işaret etti.

Ben, "Önemli değil. Sen dinleyebilirsin. Ben de titreşimi hissederim," dedi.

Jamie gülümseyip kolu indirdi. Ben de elini hoparlörün üzerine koyup annesinin yaptığı gibi müziği hissetti.

Plak bitince Ben. "*Eve dönmeliyim, Jamie. Babana benden bahsedip ailemi aramasını söyleyebildin mi?*" dedi.

Jamie'nin yüzünde garip bir ifade belirdi. "*Tamam,* yazdı. "*Ama önce sana bir sürprizim var! Babam bugun iş ten geç çıkacak yanı birkaç saatimiz daha var. Benimle gel*"

Ben yerinden kımıldamayınca Jamie, "*Söz veriyorum babamla en kısa zamanda konuşacağım,*" yazdı.

Müze akşam olduğu için kapanmıştı ve içerideki sessizlik çok ürkütücüydü. Jamie uzun koridorlardan ve bir kısmını anahtarla açmak zorunda kaldığı bir sürü kapıdan geçerlerken Ben'e rehberlik etti. Işıkların çoğu kapatılmıştı ve her şey karanlıkta kalmıştı. Jamie'nin el fenerinden süzülen ışık önlerini aydınlatmalarına yetiyordu. Koridorun sonunda oturmuş kitap okuyan bir bekçiye rastladıklarında Jamie, Ben'i tutup köşeye oradan da başka bir koridora çekti.

Üzerinde ELEKTRİK yazan bir kapıyı açtı. Ben'i bir sürü katlanmış sandalyenin olduğu bir yere götürüp omuzlarından nazikçe iterek oturmasını işaret etti. Ben'in gözleri karanlığa alışınca Jamie'nin durduğu yerdeki kontrol panelinden yansıyan loş ışığı fark etti. Odanın ortasında mekanik böcek gibi dev bir nesne belirdi.

Döndü, döndü ve birdenbire tavan yıldızlarla aydınlandı.

Ben'in soluğu kesildi. Yıldız eviydi bu!

Jamie, gökyüzü kayan yıldızlarla dolarken gelip yanına oturdu. Projektör dönünce manzara değişti ve çocuklar kendilerini gökyüzüne fırlatılmış bir göktaşının *içinde* buldular. Aya uçup kraterden kratere zıpladılar. Birer birer gezegenler göründü ve kısa sürede güneş sisteminin ötesine geçmişlerdi. Eski tanrılar gibi uzun uzun dünyayı izliyorlardı. Ben odasındaki karanlıkta parlayan yıldızları, Büyük Ayı'yı, yıldızlarla ilgili güzel bir sözü ve annesini düşündü. Tepesindeki parlak ışıklar, sanki milyonlarca ateşböceği karanlıkta yıldız takımları oluşturuyormuş gibi tavanda sonsuz şekiller oluşturarak kıvrıla kıvrıla dönüyordu.

Gösteri sona erdiğinde dünyaya geri döndüler ve Jamie, Ben'i tekrar müzeye götürdü. Bir tarafı hafif karanlık filleri ve tavanda sallanıp müzeyi kolaçan eden siyah kuşları geçtiler. Dev balinanın gri karaltısının altından geçerlerken Ben yukarıyı işaret etti. Etraftaki bütün maketler karanlıkta kalmıştı. Maket vitrinleri loş ışıkta ayna gibi görünüyordu. Bu yüzden çocuklar önlerinden geçerken kendi yansımalarını görüyorlardı. Yansımalarının arkasından hayvanlar Serengeti hayaletleri gibi farklı açılardan onları gözetliyordu. Ben bu müzenin sabah o kadar aydınlık ve insanlarla dolu olduğuna inanamıyordu çünkü şu anda perili gibiydi.

Gülümsemesi yüzüne yayılan Jamie, el fenerini yakıp Ben'i eski ve dökük bir asansöre doğru götürdü. Metal kapıyı kapatıp uzun bronz kolu aşağı doğru itti. Asansör sarsılarak yavaşça aşağıya inmeye başladı. Aşağıda Jamie yine Ben'i labirent gibi koridorlardan ve büyük kapılardan geçirdi. Kapıda siyah harflerle ATÖLYE yazıyordu. Altında da el yazısıyla, *İçeri girerken bütün umutlarınızı kapıda bırakın!* yazısı vardı.

İçeride Jamie, bir masadan diğerine metal aletleri ve kehribar gibi parlayan esrarengiz sıvılarla dolu kavanozları tek tek alıp inceleyerek dolaştı. Ben her birinin ne işe yarıyor olabileceğini hayal ederek hayranlıkla baktı.

Birkaç dakika sonra Jamie, "Dahası da var," diyerek Ben'i dev depolara götürdü. Ben, şaşkınlıkla etrafına bakınıp ellerini tozlu dinozor kemiklerinin, tahta tüneklerdeki küçük kuşların, deniz kabuklarının, fosillerin, böceklerin, eski zaman kıyafetlerinin, mızrakların, turkuazlarm, fildişi düğmelerin ve daha binlerce büyüleyici nesnenin üzerinde gezdirdi.

Biraz daha dolaştıktan sonra Jamie, Ben i bir tarafı si vah metal çekmecelerle kaplı koridora doğru sürükledi Her sırada üst üste beş çekmece vardı ve aşağıdan hepsi görülebiliyordu. Çekmecelerin en üstünde düşecekmiş gibi duran hurdaya dönmüş eşya yığınları vardı. İçlerinde annesinin kütüphanesindekinden bile daha büyük eski bir kartvizit kataloğu da vardı.

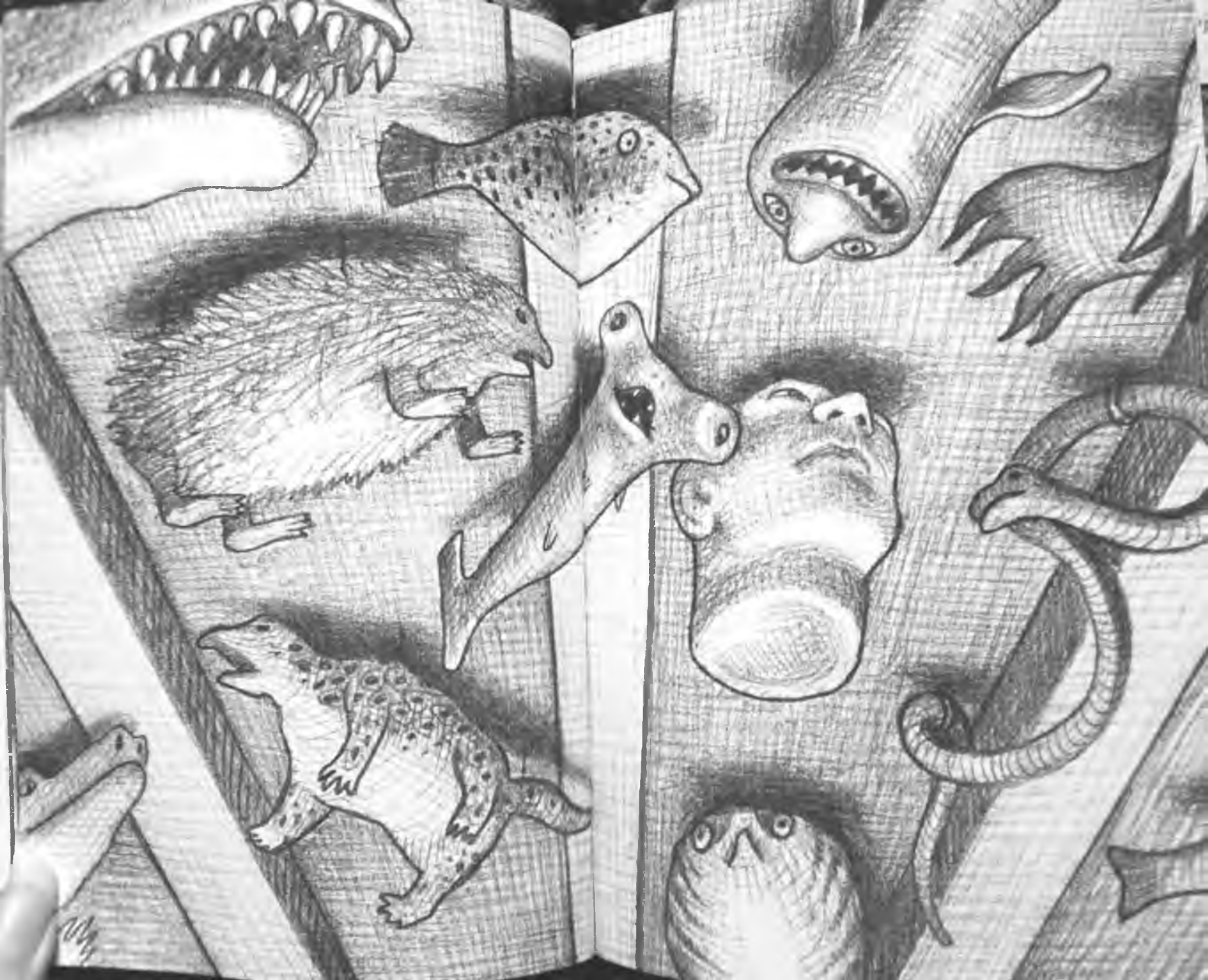
Ben çekmecelere tek tek uzaktan baktı. Odada binlerce çekmece olmalıydı. İçlerinden birini açtığında çekmecenin arka tarafına doğru küçük etiketler yapıştırılmış bir sürü dosya gördü.

Ben 1913 yılına ait altın kupanın detaylı faturasını buldu. Hızlıca okuduktan sonra müzenin eski bir fotoğra fını çekip çıkardı. Fotoğrafta girişin değişik olduğunu farketti. Yıllar içinde başka nelerin değiştiğini merak ederken Jamie el hareketleriyle dışarıya çıkmaları gerektiğini anlattı.

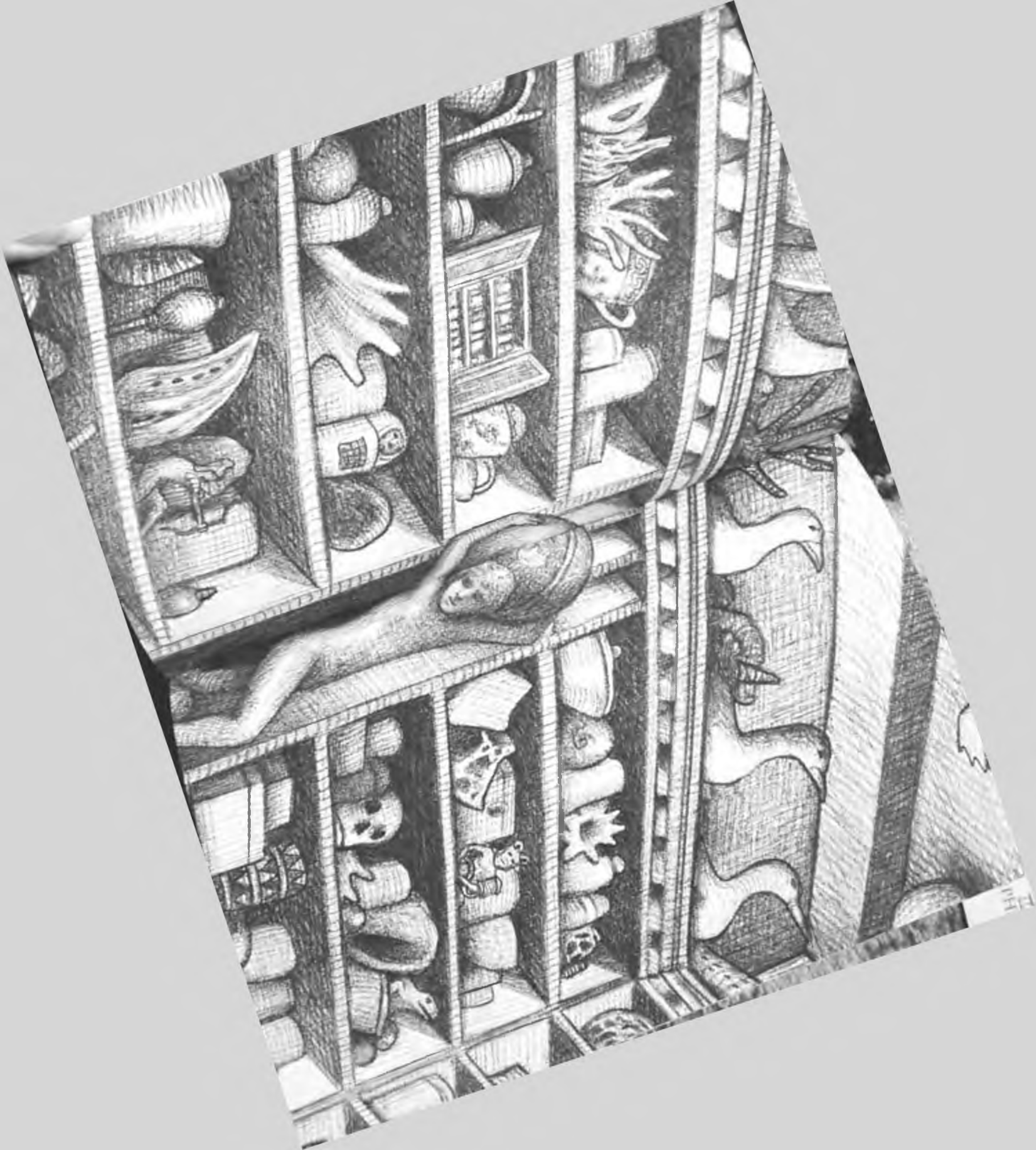
Karanlıkta Ben kendisini kurt maketinin karanlık vitrininin önünde bulana dek geldikleri yolu takip ettiler. Elektrikli ay ışığı sönmüştü ve Jamie el feneriyle içeriyi aydınlattığında dört tane cam gibi göz karanlıkta parladı.

Sonunda gizli odaya döndüklerinde ikisi de yün battaniyenin üzerine oturup soluklandı.

"Muhteşemdi!" dedi Ben kafasını sallayarak. "Teşekkürler!"

Jamie'nin yüzü ışıldadı. Ben'in bir resmini daha çekip makineyi ona uzattı. Ben de onun fotoğrafını çekti ve iki fotoğrafı yan yana battaniyenin üzerine koyup ortaya çıkmalarını beklediler. Jamie dili dişlerinin arasından fırlamış hâlde deftere uzunca bir not yazarken el fenerini Ben'e uzattı.

"*Daha önce hiç kimseye müzeyi gezdirmemiştim. Senin müze kutun bana burayı seveceğini düşündürdü.*" Bir dakika durakladıktan sonra Ben'e hızlı bir bakış attı. O kısacık anda Ben, Jamie'nin bakışında bir şey gördü. Gizli odanın ve müze sevgisinin dışında ikisini birbirlerine bağlayan bir şeydi bu.

Kısa bir an sonra tekrar yazmaya başladı. "*Burada arkadaşım yok çünkü hiç kimse benim hoşlandığım şeylerden hoşlanmıyor. Bunları hiç kimseyle paylaşamıyorum. İki yıldır Yıldız Evi'nde çalışan babam bile bütün gün ne yaptığımı umursamıyor. İlk ilgilenen sen oldun.*"

Ben *sen* yazısını görünce kendisinin de aynı şekilde hissettiğini söylemek istedi ama onun yerine Jamie'nin yazmaya devam etmesini bekledi.

"*Keşke babam benimle gerçekten ilgilense.*"

"Eminim ilgilenir," dedi Ben. "Belki de biraz yoğundur."

Jamie omuz silkip "Belki," dedi.

Ben babasıyla konuşmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ederek "Onunla konuş," dedi.

Jamie cevap vermek yerine kâğıdın üzerine kesik kesik çizgiler ve oklar karalamaya başladı. Ben parmağını çizgilerin üzerinde gezdirince Jamie dayanamayıp güldü. "*Affedersin! Bazen bir şeyler düşünürken ya da canım sıkıldığında kendi kendime oyunlar icat ederim ya da haritalar çizerim.*"

"Biliyorum! Bir de müzeye gelen insanları takip edersin!" dedi Ben.

Jamie gülümsedi. "*Kendime ait bir yerim olması, fotoğraflarımı düzenlemek ve müzik dinlemek hoşuma gidiyor.*"

Ben başıyla onayladı. "Annem ve ben kitap okurken müzik dinlemeyi çok severdik. Annem kütüphaneciydi."

"*Kütüphaneci miydi? Şimdi ne yapıyor peki?*"

Konuşmaya çalıştıysa da kelimeler bir türlü ağzından çıkmadı. Defteri ve kalemi alıp annesini, kazayı ve teyzesinin yanında yaşadığını yazdı.

"Ah," dedi Jamie, Ben'in yazdıklarını okuduktan sonra. "Çok üzüldüm."

Ben cevap vermedi.

"*Baban nerede?*" yazdı Jamie.

Ben omuz silkti.

"*Senin annenle baban da mı boşandı yoksa?*"

Ben kafasını hayır anlamında salladı. Başka bir açıklama yapmayınca Jamie, "*Gunflint Gölü'nde gerçekten kurtlar var mı?*" diye sordu.

Ben onayladı.

"*Öyleyse neden yaptın?*"

"Neyi neden yaptım?" dedi Ben.

Jamie, Ben'in bavulunu işaret edip parmaklarıyla kaçma hareketi yaptı. "*Çok uzakta değil mi?*"

Ben bir süre yere bakıp derin bir nefes aldı. "Üzerime yıldırım düştükten sonra uzun süre Duluth'ta hastanede kaldım. Penceremden otobüs garını görebiliyordum." Biraz duraklayınca Jamie başını sallayıp onu devam etmesi için teşvik etti.

"Kuzenim Janet'in bana bir iyilik borcu vardı. Beni ziyarete geldiğinde ondan çok sevdiğim bir kitabı ve annemin kolyesini getirmesini istedim. Ayrıca temiz kıyafetler, müze kutum ve annemin kara gün paralarından bir kısmını da istedim. Böylece makinelere para atıp yiyecek alabilecektim. Bir sonraki ziyaretinde hepsini bir bavulun içinde getirdi."

"*Yani senin kaçacağını biliyor muydu?*" diye sordu Jamie.

"Sanmıyorum. Eğer bilseydi hepsini getirmezdi. O gece kıyafetlerimi giyip hastaneden gizlice çıktım ve otogara gittim. Arkamda not bırakmadığımı hatırladığımda New York yolunu çoktan yarılamıştık."

"*Hâlâ neden kaçtığını söylemedin,*" dedi Jamie.

Ben bir dakika durakladıktan sonra, "Babamı bulmak istedim," dedi.

"*New York'ta mı yaşıyor?*"

"Sanırım."

Ben, Jamie'nin yüzündeki ifadeden biraz daha açıklaması gerektiğini anladı.

"Babamı hiç tanımadım. Annem bana ondan hiç bahsetmedi. Hastanedeyken teyzeme bir şey bilip bilmediğini sordum ama o da hiçbir şey anlatmadı. Babamın adresini annem öldükten sonra onun eşyaları arasında buldum. Bu geziyi sanırım o, benim için planlıyordu ve bu yüzden ben de buraya gelmem gerektiğini hissettim. Şimdi düşününce çok garip geliyor ama sanki bir şey oldu. Babamı bulmayı düşünürken kendimi bir anda New York otobüsünde buldum."

Ben böyle bir şeyi yapabildiği için hâlâ şoktaydı. "Buraya gelir gelmez adreste yazan apartmana gittim ama artık orada yaşamıyormuş. Elimde üzerinde babamın el yazısı olan bir Kincaid kitap ayracından başka hiçbir ipucu yoktu. Kitapçıdakilerin onu tanıyacağını düşündüm. İşte o yüzden seninle tanıştığımız gün buradaydım."

"Sana Kincaid'in artık..." Jamie durdu ve kalemi havada tuttu.

Ben önce Jamie'ye sonra kaleme sonra da kâğıda baktı ve Jamie'nin neden durduğunu anlayamadı. Sonunda Jamie yeniden yazmaya başlayıp cümlesini tamamladı

"... açık olmadığını anlatmaya çalıştım"

"Biliyorum!"

"O zaman duyamadığını bilmiyordum," yazdı Jamie.

İkisi de bir süre konuşmadan etrafı seyrederek oturdular. Sanki bir şey olmasını bekliyor gibiydiler ama ne olduğunu ikisi de bilmiyordu.

"Keşke burada daha uzun kalabilsem. Ama eminim teyzem meraktan deliye dönmüştür. Gunflint Gölü'ne geri dönmek zorundayım."

Jamie kafasını salladı. *"Önce işaret dilini öğrenmek zorundasın."*

Ben gülümsedi ve kafasını tamam der gibi salladı.

Jamie, Ben'e tekrar harfleri gösterip ikisinin isimlerini de heceledi. Başka kelimeleri de hecelemeye çalıştılar ve bir süre sonra Ben artık alfabenin büyük kısmını öğrenmişti.

Bir süre sonra Jamie defterini alıp *"Yarın annem geliyor. Burralarda olmayacağım,"* yazdı.

"Eve dönmem gerekiyor, Jamie. Babandan yardım isteyeceğini söylemiştin."

Jamie sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. *"Babamın bana kızmasından endişe ediyorum,"* dedi.

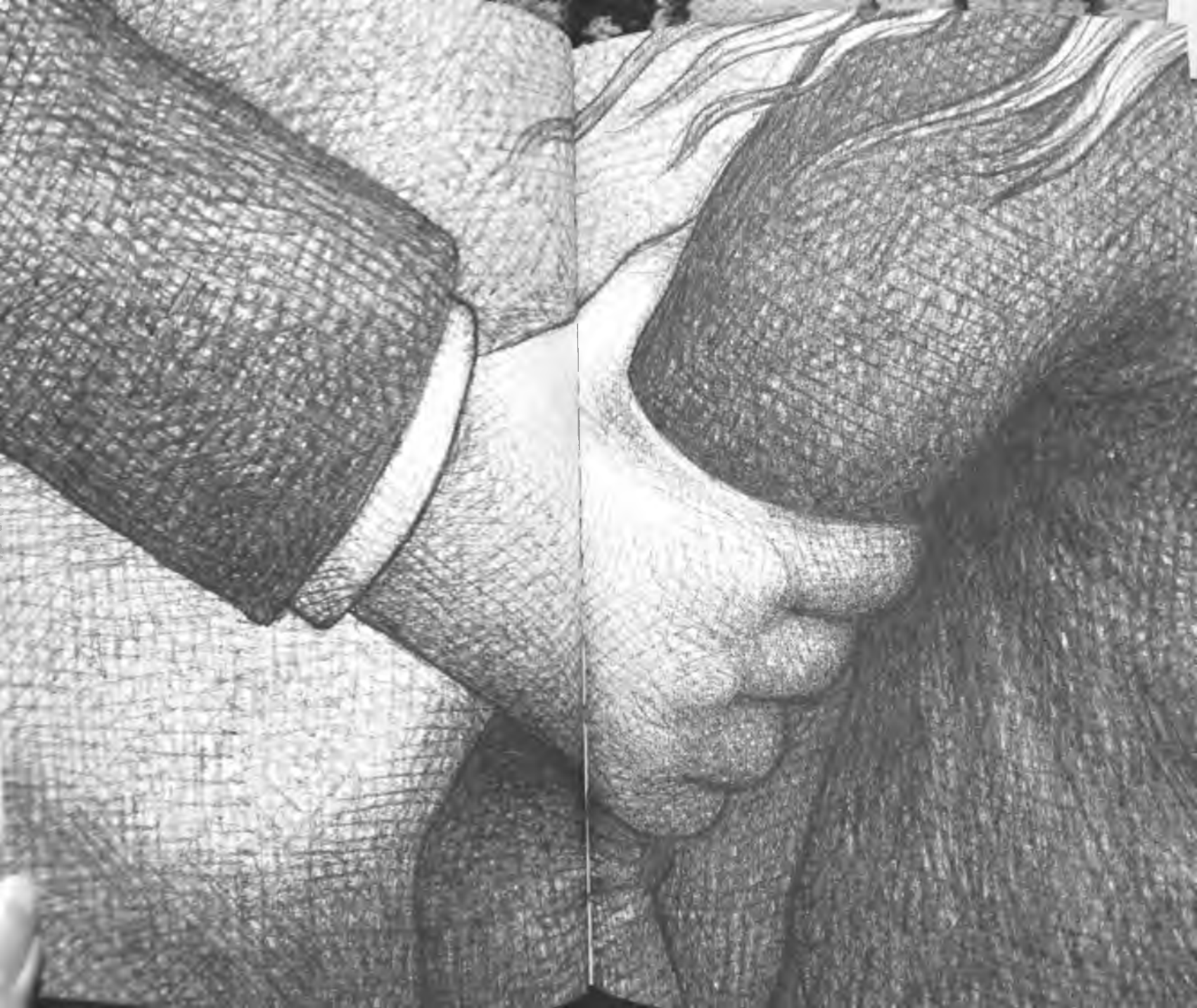
"Neden? Bana yardım ettin. Bu iyi bir şey değil mi?"

Jamie cebindeki anahtarları çıkarıp Ben'e verdi. *"Biraz daha kalıp etrafı keşfet. Sonra ne yapacağımıza bakarız. Sadece dikkatli ol yeter. Benim için kapıyı açık bırak. İki gün sonra görüşürüz!"*

Ben defterin sayfalarından birine bir numara yazıp Jamie'ye geri verdi. "Peki teyzemi ve amcamı benim için arayabilir misin? Onlara iyi olduğumu ve müzeye gelip beni alabileceklerini söyle."

Jamie kâğıdı koparıp, "Elbette," dedi. Çantasını açıp içinden birkaç sandviç ve elma çıkarıp Ben'e verdi. Sonra da defteri ve kalemi alıp Ben'in avucuna sıkıştırdı. "Senin için," dedi.

"Teşekkür ederim. Aramayı unutma olur mu?"

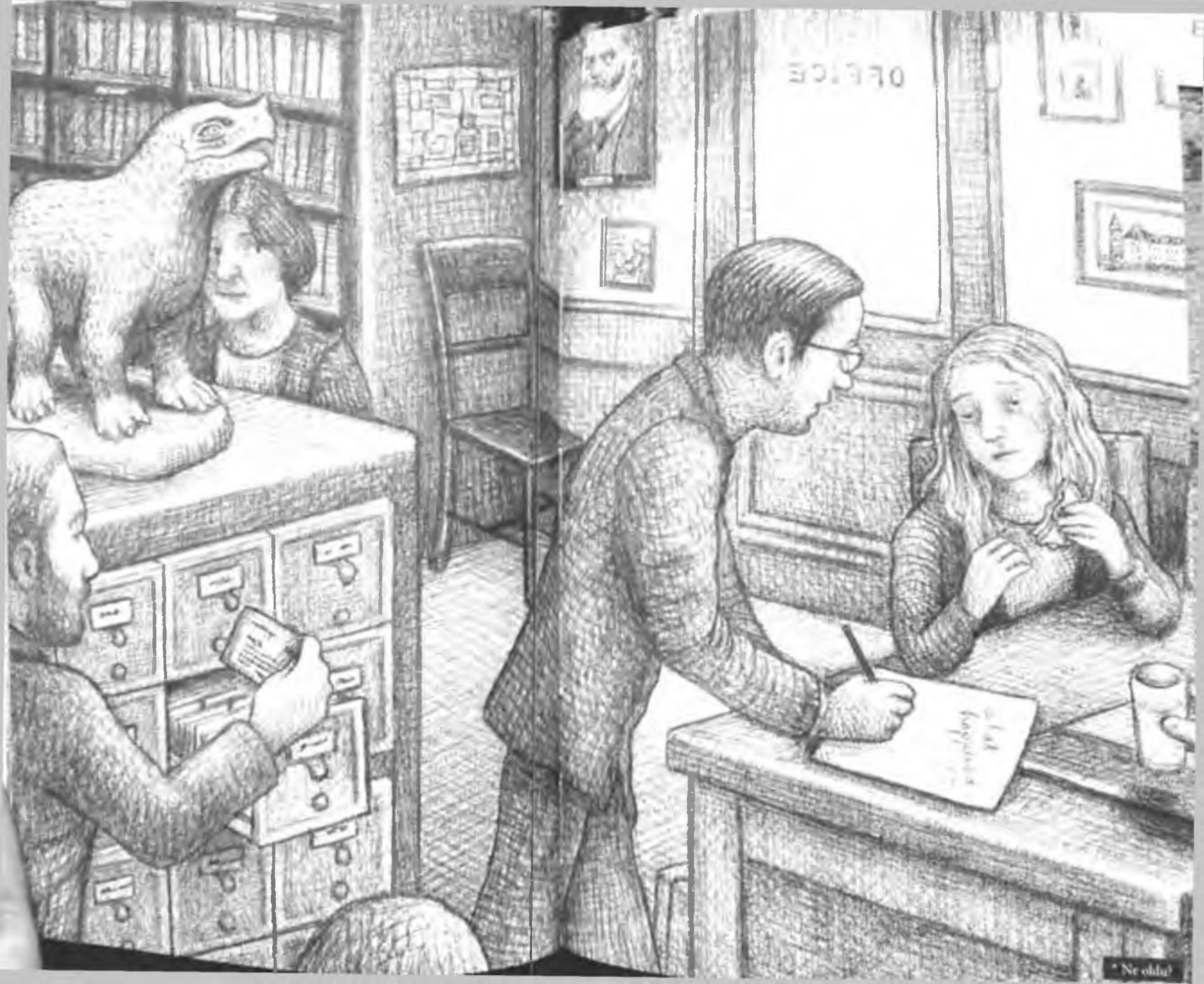

WALTER

OFFICE

OFFICE
* Ne oldu?

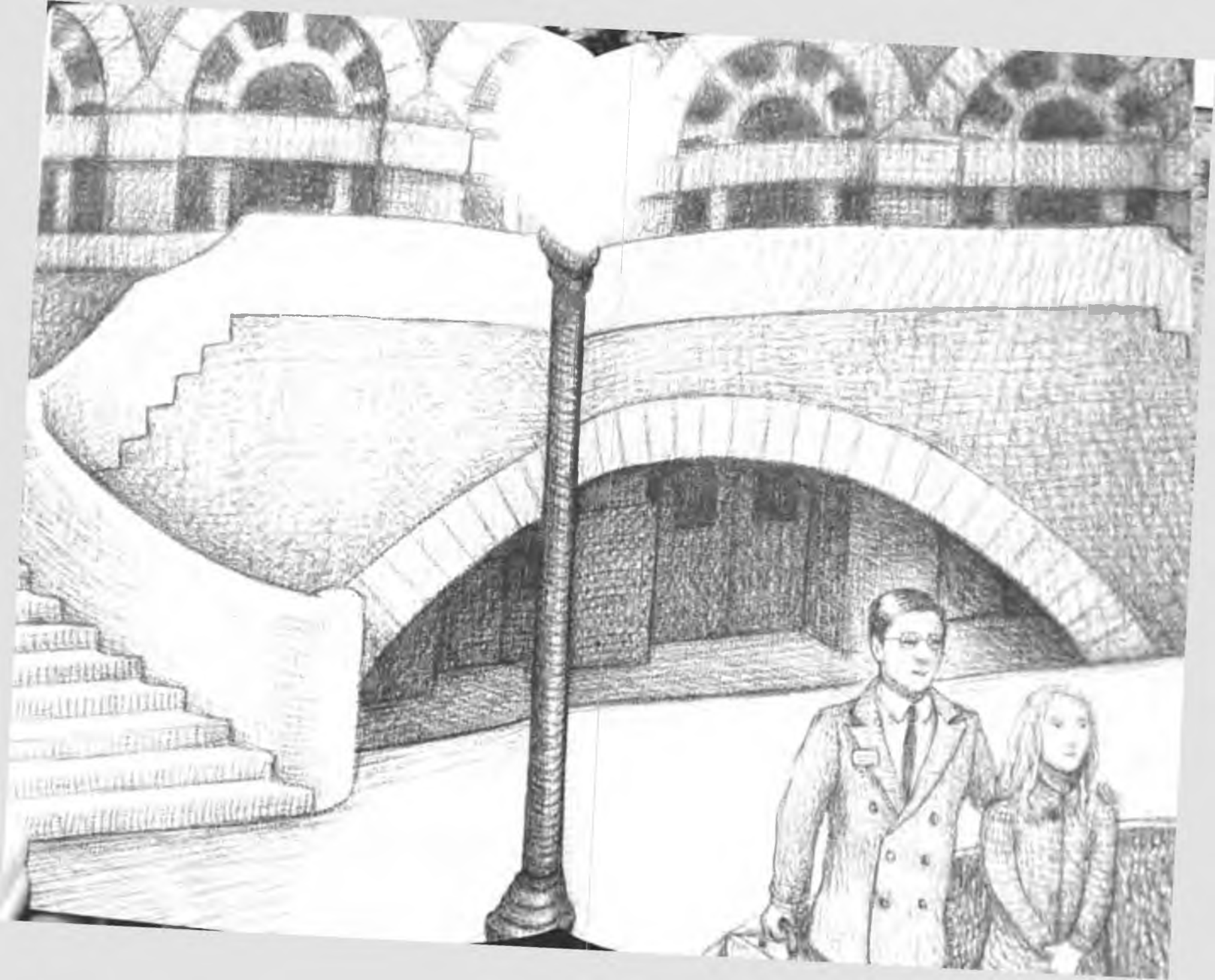
Ertesi sabah Ben kurt maketini görmeye gitti.

Duvardaki yazıyı tekrar tekrar okuyup rüyalarının burada bir vitrinin içinde nasıl gerçeğe dönebildiğini çözmeye çalıştı. Sonra da uzun uzun Kutup Yıldızı'na baktı.

Her şeyin Dewey onluk sisteme göre düzenlenip numaralandırıldığı, her şeyin güvende olduğu kütüphanede annesiyle birlikte olabilmeyi diledi. Keşke dünya da Dewey onluk sistemine göre düzenlenebilseydi. Böylece rüyalarımızın yorumları ya da babamız gibi aradığımız her şeyi kolaylıkla bulabilirdik.

Çekmecelerin olduğu salondaki kartvizit kataloğu boş olmasaydı Ben maket hakkındaki bilgilere ulaşabilirdi.

Ama sonra çekmecelerin içinde bulduğu, altın kupaya ait faturayı hatırladı. Belki içlerinde başka şeyler de olabilirdi.

TAXI

HOME
Ever-Ready
SAFETY
RAZOR
THE ROAD TO TOMORROW
SAFE AT LAST
RIGHT THIS WAY
Good to the last drop
RESCUE
BRAND
DENTAL
CREAM

Dosyalar devasa salonun bir ucundan öbür ucuna uzanıyordu. Her çekmecenin gümüş bir kulpu ve içinde ne olduğunu gösteren küçük çerçeveli bir kartı vardı. Ben, M harfiyle başlayan dosyaları bulana kadar koridor boyunca koştu. Ben, etiketinde *Maketler* yazan tam elli sekiz farklı çekmece olduğunu görünce inanamadı.

Birer birer hepsini açtı ve kâğıtlarla, fotoğraflarla, resmi defterlerle ve notlarla dolu bir sürü dosya buldu. Müzenin tamamındaki her bir maket için bir dosya vardı ama üzerinde *Gunflint Gölü* yazan hiçbir şey yoktu. Salon salon düzenlendiklerini anlayana kadar *Kurtlar, Minnesota* veya *Gece* yazan dosyaları da aradı. Küçük beyaz bir kartın üstünde *Kuzey Amerika Memelileri* yazan küçük bir etiket buldu. *KAHVERENGİ ALASKA AYISI, Kano Koyu, Alaska Yarımadası; JAGUAR, Kutu Kanyonu, Near Guaymos, Batı Sonora, Meksika, WAPITI, Tuzakçı Göl Havzası, Colorado* yazan dosyaları da geçmişti. Sonunda *KURT, Gunflint Gölü, Minnesota* yazan dört tane dosya buldu! Derin bir nefes alıp dosyaları açtı.

Birincisinde harika kuş fotoğrafları, hayvanlar, çok iyi bildiği ağaçlar, siyah gagalı guguk kuşları, martılar, rakunlar, susamurları, beyaz ladin ağacı ve kayın ağacı vardı. Çoğu siyah beyazdı ama birkaçı da renkliydi.

Gökyüzünün, Gunflint taşlarının ve geniş kar yığınlarının fotoğrafları vardı. Bazıları bulanıktı ve bazılarının da üzerlerine tükenmez kalemle oklar ve halkalar çizilmişti. Çoğunun altında 1965 tarihi görülüyordu.

İkinci dosyada Gunflint Gölü'ne ait çizimler buldu. Çizimlerde ağaçlar, geride bıraktığı göl, evinin etrafındaki doğanın her santimetrekaresi ve aynı zamanda gündüz ve gece gökyüzüyle ayın evrelerinin resimleri vardı. Karakalemle çizilmişlerdi ve çizgiler seri ve kalındı. Evlerinin bahçesindeki kulübenin taslağını görür görmez tanıdı ve tüyleri diken diken oldu.

Üçüncü dosya farklı açılardan çizilmiş yüzlerce kurt taslağıyla doluydu. Ben sayfaları çevirdikçe koşuş, oturuş ve zıplayış şekillerini görerek hayrete düştü. Gözleri zekâyla parlıyordu ve Ben tüylerinin altındaki kasları neredeyse hissedebiliyordu. Dördüncü dosyada yasal evraklar, kontratlar, mektuplar, faturalar, grafikler ve biletler vardı. İkiye katlanmış küçük bir kâğıt parçası dosyanın en altına sıkışmıştı. Açıp bakınca bir fatura olduğunu gördü. Mor mürekkebi artık soluyordu ama 1969 tarihi hâlâ okunabiliyordu. Arkasında da el yazısıyla yazılmış bir not vardı:

Yarın akşam yemeğine ne dersin? 8'de Kincaid'de buluşalım. Sevgiler, A.

Kincaid mi? A mı? Ben'in vücudu titredi ve bayılacakmış gibi hissetti. Bu Kincaid onun aradığı Kincaid miydi acaba? Ve bu A *Kutup Yıldızı*'nın içine not yazan A ile aynı kişi miydi?

Koridorun sonundaki dosyaların arka tarafında bir gölge Ben'in dikkatini çekti. Birisi geliyordu. Birden paniğe kapıldı.

Dosyaları çalmak tahmin ettiğinden çok daha kolay olmuştu. Elinde değerli kâğıtlarla müzede ilerlerken hiç kimse onu durdurmamıştı. Güvenli bir şekilde gizli odaya dönünce kapıyı kapatıp dosyaları yere koydu ve battaniyenin üzerine çöktü. İlk üç dosyayı kenara koyup dördüncüyü açtı.

Kincaid ile ilgili notla beraber faturayı da özenle cebine koydu.

Anlamsız evraklar ve muhasebe defterlerini geçip dosyayı karıştırmaya devam etti. Bu esnada gözüne bir mektup kopyası ilişti. Müzeye ait bir kâğıda benziyordu.

12 Mayıs 1964

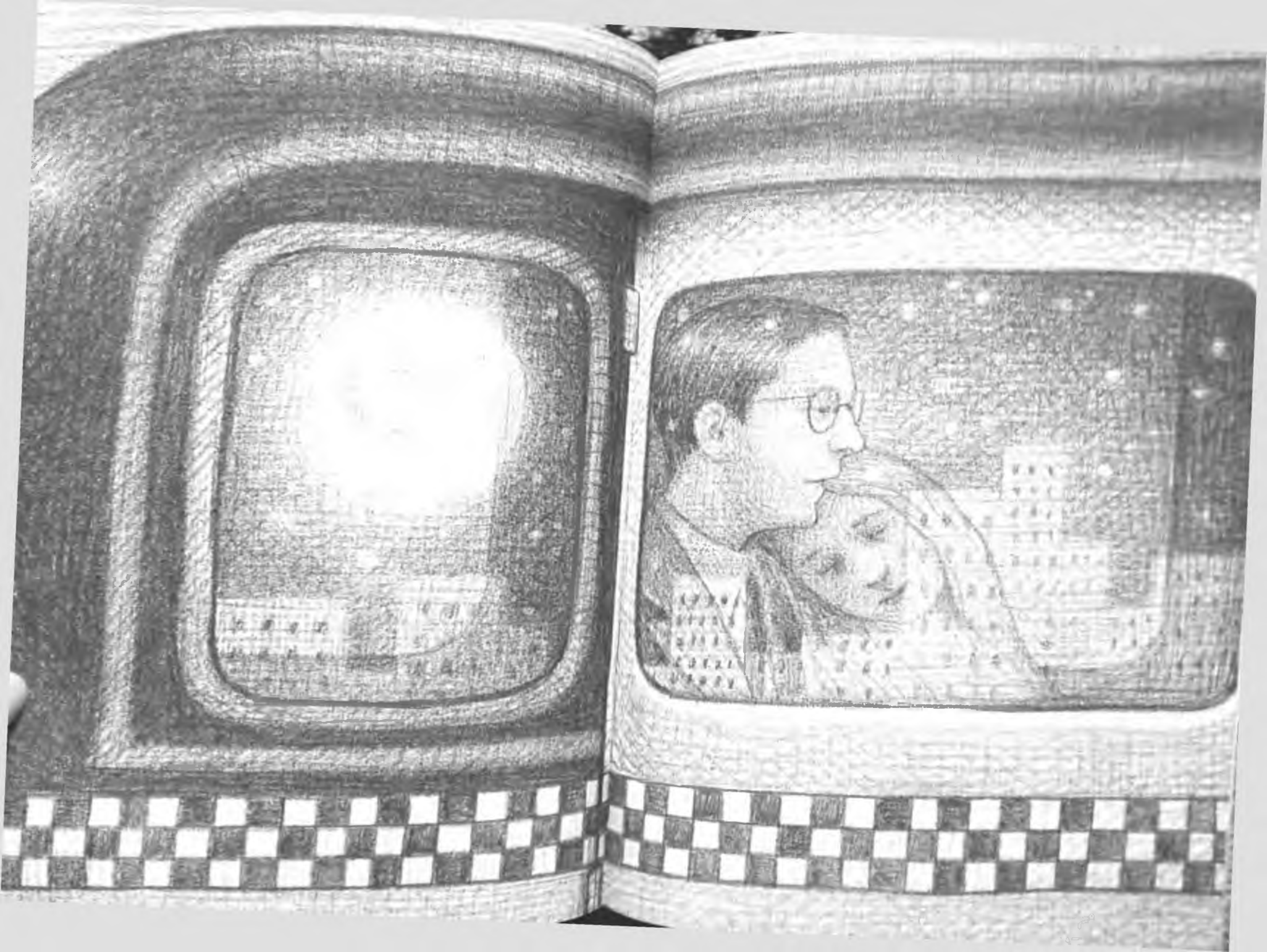
Sevgili Bayan Wilson,

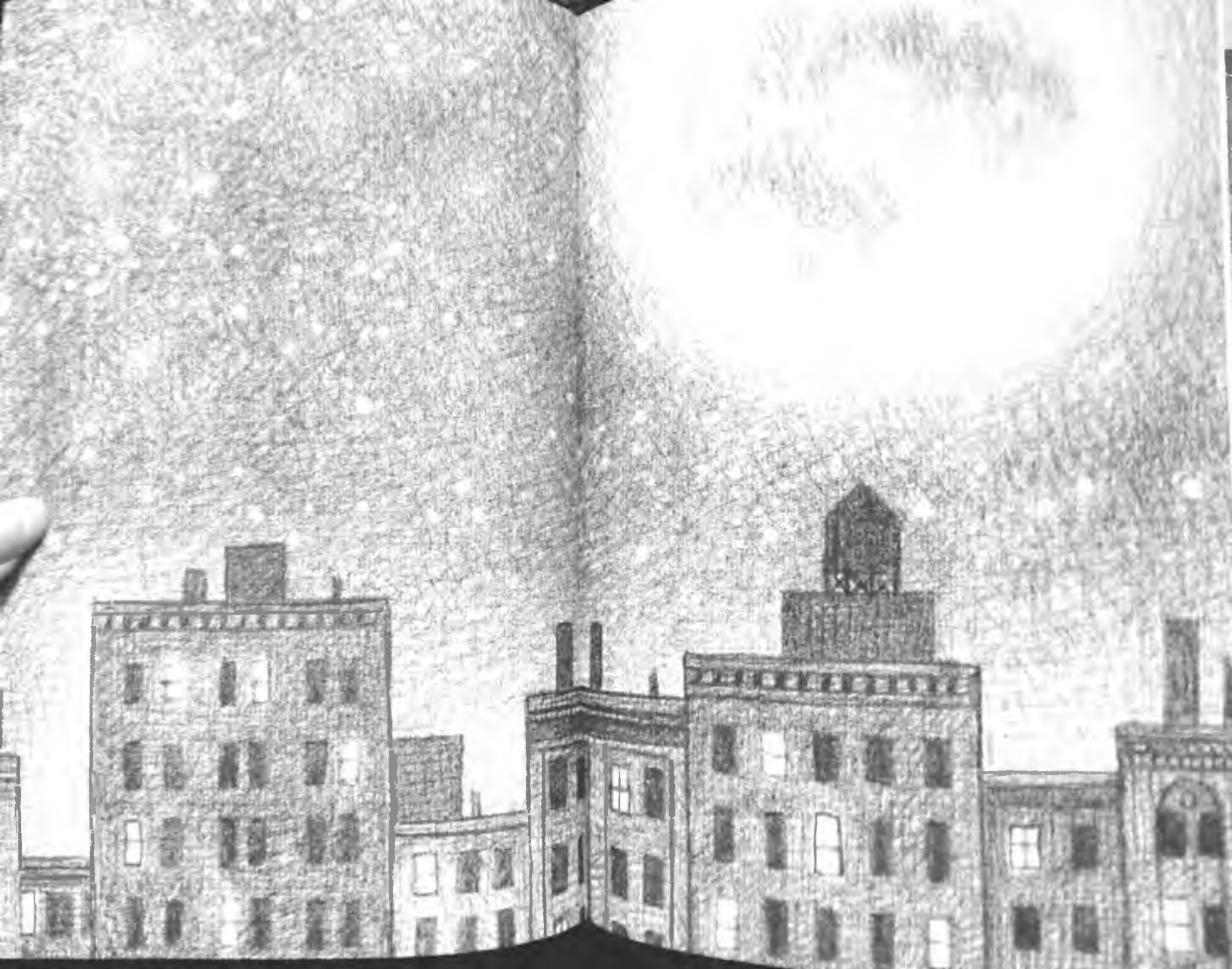
Size New York'taki Amerikan Doğal Tarih Müzesi'nin bir çalışanı olarak yazıyorum. Yakın zamanda Minnesota'nın Gunflint Gölü bölgesinde yaşayan hayvanlar ve yöreye özgü bitki örtüsünün bir maketini yapmakla ilgili heyecan verici bir görev üstlendim. Meslektaşlarımla birlikte ekim ayında Minneapolis'e gelmeyi planlıyoruz. Oradan da beş saat süren araba yolculuğuyla Göl'e geçeceğiz. Bölgedeki kütüphane görevlisi siz olduğunuzdan dolayı maketimizi yapmak için gerekli bütün öğeleri araştırmamıza yardımcı olabileceğinizi umarak size ulaşmayı uygun buldum. Gunflint Gölü'nde yaklaşık iki ay kalmayı düşünüyoruz. Bu süre bize araziyi ve bölgedeki hayvanları tanımaya yetecek zamanı sağlayacaktır. Sizinle çalışmaktan çok mutlu olacağız. Tüm araştırmamız boyunca kapsamlı fotoğraflar çekip taslaklar çizeceğim. Şu anda kalabileceğimiz bir yer arıyoruz. Bu konuda bir öneriniz olursa minnettar kalırım. Aşağıdaki adresten bana ulaşabilirsiniz.

Çok teşekkür ediyorum,
Daniel Lobel, Sergi Sorumlusu
Amerikan Doğal Tarih Müzesi

Ben heyecanla girişteki danışma masasına ulaştı Kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi. Kuyruğun önüne koşup nefes nefese, "Daniel Lobel'i arıyorum. Burada çalışıyor!" dedi.

Danışmadaki kadın konuşmaya başlamıştı ki Ben araya girip "Onu hemen bulmam gerekiyor. O benim babam!" dedi.

Kadın yine bir şeyler söylemeye başladı.

Sanırım kaybolup kaybolmadığını soruyordu. "Lütfen sadece bir bakın!

Kadın üzülmüş gibiydi. Kendisine soru sormak için bekleyen uzayıp giden kuyruğa bakıp gözlüklerini taktı ve masasındaki çekmecelerin birinden siyah bir kitap çıkardı. Kitabın kapağında üzerinde *Müze Rehberi* 1976-1977 yazan beyaz bir etiket vardı. Sayfaları çevirip kitabı ona doğru yaklaştırdı ve kaşlarını çattı. Ben'e dönüp sinirli sinirli kafasını salladı.

"Burada olması gerekiyor! Tekrar bakın lütfen!

Kadın parmağını dudaklarına koyup sessiz konuşmasını işaret etti.

Parmağını sayfalardan birinin üzerine koyup Ben'e doğru çevirdi. Sayfada *Lisky, Katherine* ve *Logan, Michael* isimleri yazılıydı. Parmağıyla isimlerin üzerine hafifçe vurup babası eğer burada çalışıyor olsaydı isminin kitapta olacağını anlatmaya çalıştı.

Ben bütün vücudunun çöktüğünü hissetti.

Kadın kitabı kapatıp telefonu kaldırırken zoraki gülümseyip bir şeyler söyledi. Telefonu kapatana kadar onu izledi ve sonunda kadın ona beklemesini işaret etti. Daniel'ı tanıyan birini mi aramıştı acaba? Sırada bekleyen diğer insanlarla ilgilenirken Ben sabırsızlıkla bekledi. Masanın arkasındaki saate bakıp geçen dakikaları saydı. Sonunda odanın öbür ucundaki birine işaret edince Ben merakla arkasını döndü.

Kendisine doğru gelen adamı görünce ürperdi. Kadın güvenliği çağırmış olmalıydı. Ben kalabalığa karışıp müzenin içinde gözden kayboldu. Kalbi hızla çarparken düşünceleri kontrolden çıkmıştı.

Babası artık müzede çalışmasa bile birileri mutlaka onu tanıyor olmalıydı.

Jamie'nin anahtarlarını kullanarak geçen gece birlikte keşfettikleri atölyeye gitti. Üzerinde *İçeri girerken bütün umutlarınızı kapıda bırakın!* yazan kapıyı itip içeri girdi. İçeride tişörtlü iki genç adam masalarında oturuyorlardı. Köşede genç bir kadın kalıba bir sıvı döküyordu. Ben içeri girince üçü birden kafalarını kaldırıp ona baktılar.

"Daniel Lobel'i arıyorum. Eskiden burada çalışıyormuş. Kurt maketini yapmış," dedi.

Odadakilerin üçü de birbirlerine bakıp kafalarını hayır anlamında salladılar. İçlerinden ikisi aynı anda konuşmaya başladı. Ben ne dediklerini anlamaya çalışırken biri kalkıp Ben'e doğru yürüdü. Dudaklarını okumaya çalıştı

ama zaten ne söylemeye çalıştıklarından emindi Hiçbiri babasını tanımıyordu.

Onlar güvenliği çağırmadan Ben koşabildiği kadar hızlı koşup odadan çıktı. Çok geçmeden kendisini kurt maketinin önünde buldu. Soluk soluğa diz çöküp kurtla rın gözlerinin içine baktı. Ben'in hiçbir zaman bilemeyeceği sırlarla yanıp tutuşuyorlardı. Kurtlarla arasına giren vitrine ellerini koydu. Camın içinden üstüne atlayıp onu yediklerini düşündü.

Sonunda gizli odaya döndüğünde ne kadar zamandır kurtların yanında kaldığını bilmiyordu. Yerde bir sürü dosya dağınık duruyordu. Hepsini tekrar okuduğunda babasıyla ilgili bütün yazışmaların 1969 da sona erdiğini fark etti ve o yıl müzeden ayrılmış olabileceğini düşündü.

Kâğıtları koyabileceği iyi bir yer bulabilmek için ellerini kalabalık raflarda gezdirdi ve kıvrımlı şekilleri ve ayaklarına işlenmiş süslü şekilleriyle ne kadar göz alıcı olduklarını ilk kez fark etti. İnsan bir depoyu neden böyle süslerdi ki?

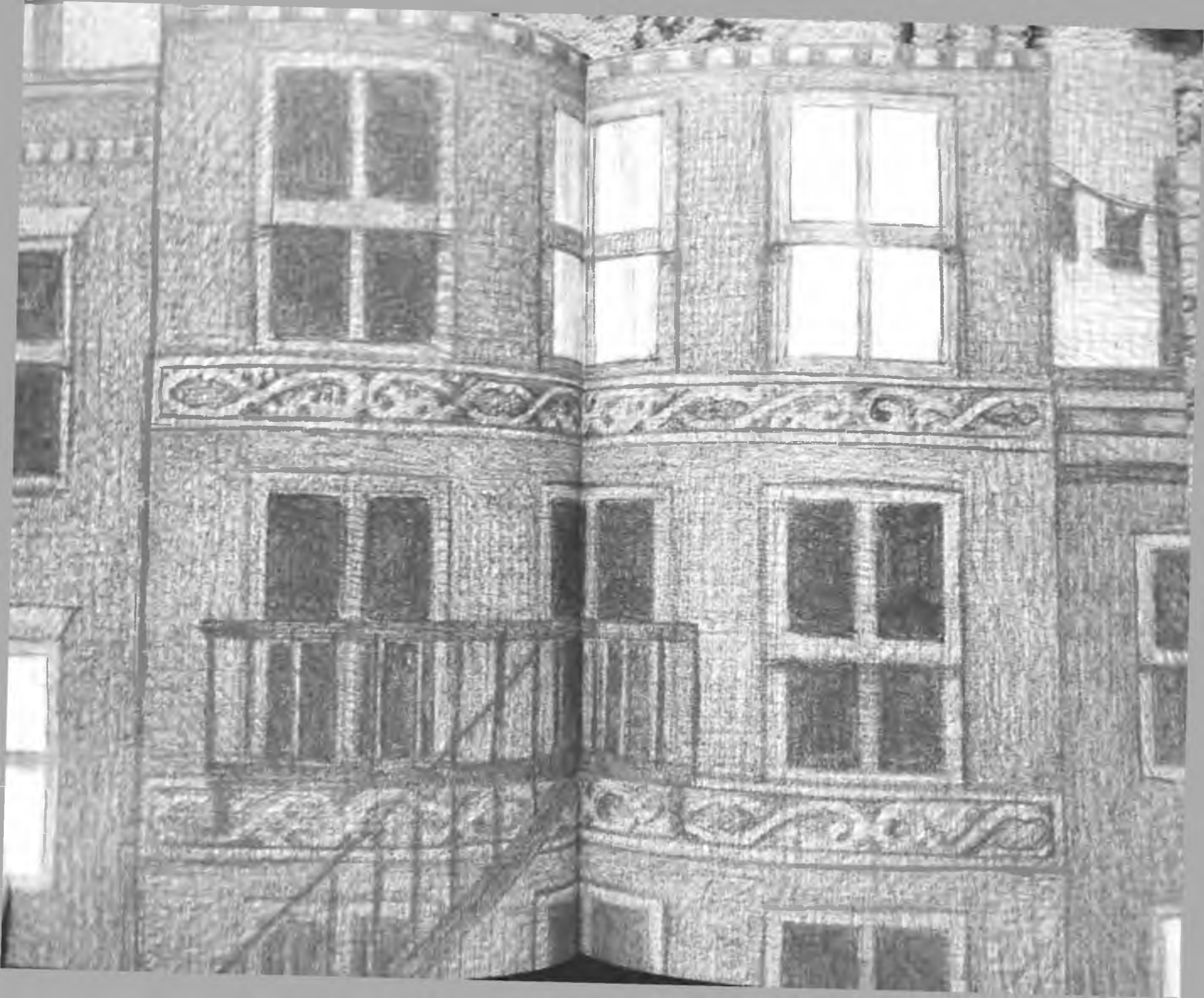
Ben birdenbire yerdeki satranç tahtası desenini hatırladı. Battaniyeyi kenara çekip bulduğu eski bir bezle yerdeki kiri ovalayınca desenin büyük kısmı ortaya çıktı. Sanki mermermiş gibi görünüyordu. Ben deseni iyice inceledikten sonra süslü raflara bir kez daha hayranlıkla baktı. Artık oda tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu.

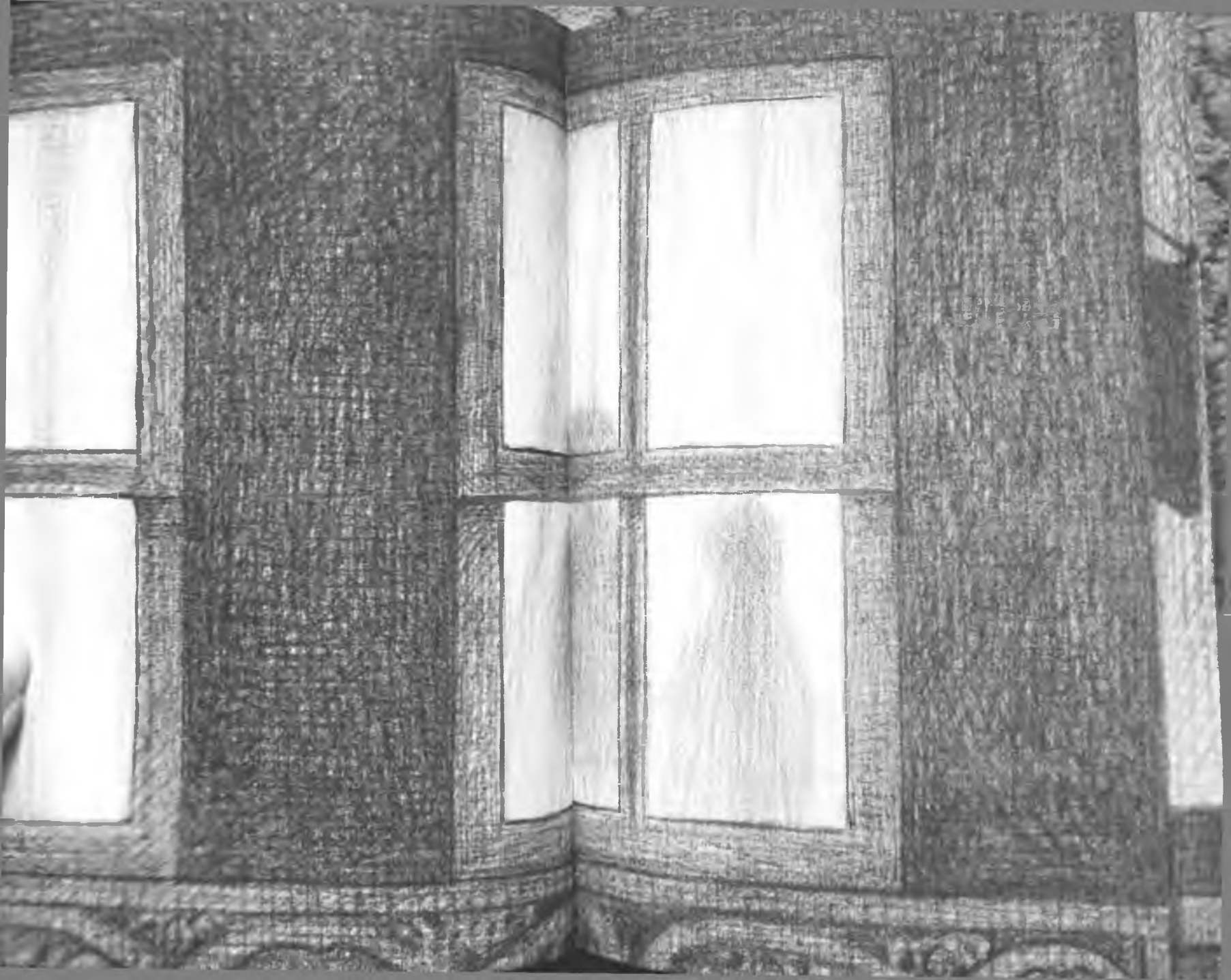
Ben birkaç gündür bu odadaydı ama odaya hiç gerçekten *bakmadığını* fark etti. Köşede mobilyaların arkasında Benden neredeyse yarım metre daha uzun dikdörtgen şeklinde bir şey duruyordu. Üzerinde geniş su lekeleri olan yırtık pırtık bir bez parçasıydı. Dayanamayıp mobilyayı kenara çekti. Üzerindeki örtüyü kaldırdığında havaya kalkan toz, öksürmesine sebep oldu.

Örtünün altından eski ahşap bir dolap çıktı. Ön tarafında üzerlerinde küçük resimler olan çekmeceler ve kapaklar vardı. Dolabın tepesine birkaç kırık deniz kabuğu ve birkaç parça mercan yapıştırılmıştı. Kendini onlara bakmaktan alamadı. Baktığı şeyin ne olduğunu anladığında vücudu kaskatı kesildi.

Raflar, zemin, dolap... Her şey *Kutup Yıldızı* nda gördüğü resimdekiyle aynıydı.

Babasının kitabının içindeydi!

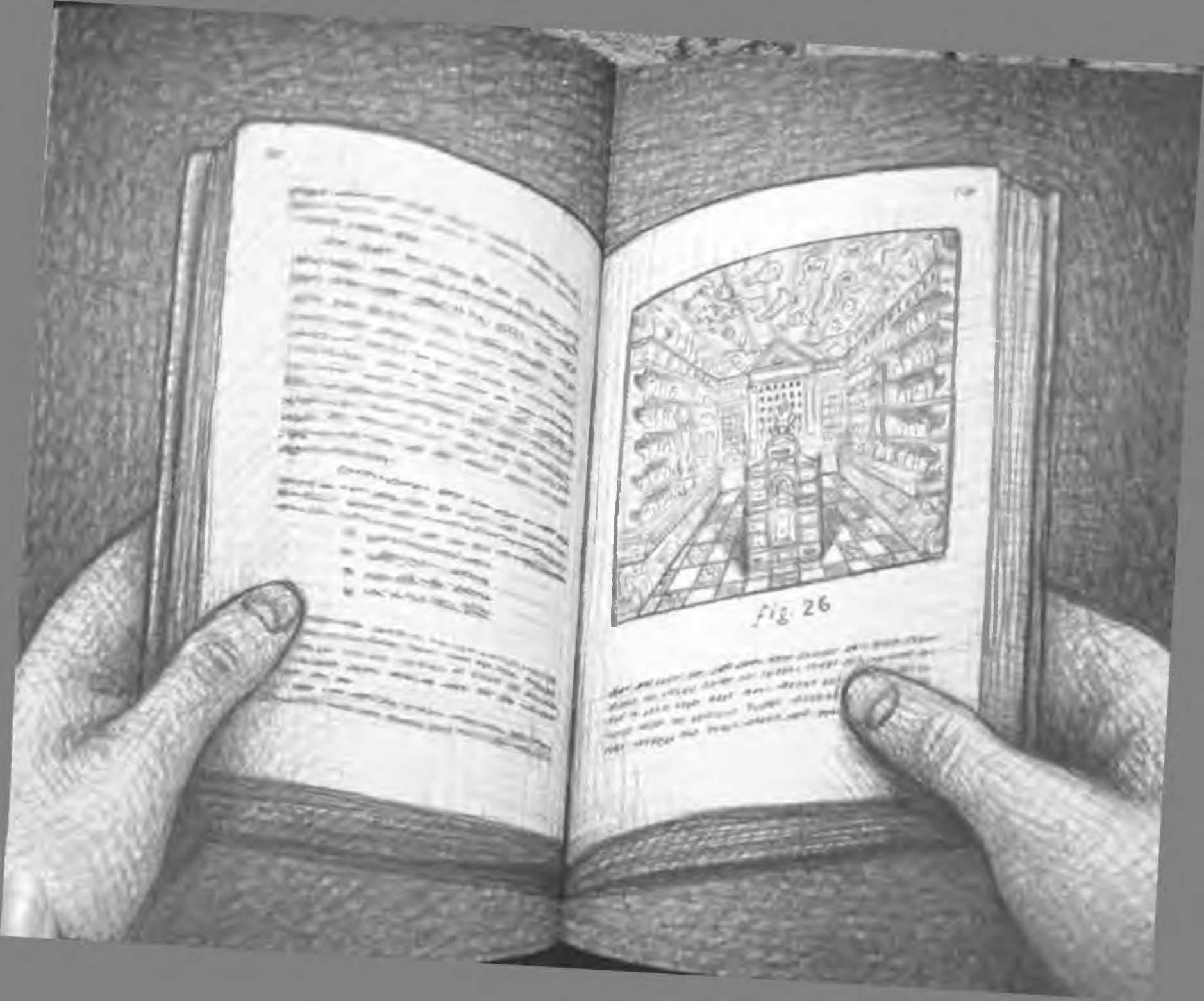

* Teşekkür ederim Walter!

Thank you Walter!
you're welcome sister!

fig. 26

Ben çantasından *Kutup Yıldızı* kitabını alıp odanın resminin olduğu sayfayı açtı. Önce resme sonra da dolaba baktı ve kendini eski mobilyanın tepesindeki kuru deniz kabuklarına bakarken buldu. Renkleri ve şekilleri onu bir şeyi hatırlatmıştı ve yaklaşıp daha yakından inceledi. Resme bakıldığında deniz kabukları ve mercanlardan oluşan bu tepenin bir zamanlar daha yüksek olduğu görülüyordu. Alt tarafında da net görülemeyecek kadar küçük çeşitli gösterişli süslemeler vardı. Şimdi geriye çok az bir kısmı kalmıştı. Kurumuş tutkalın üzerinde hâlâ birkaç kabuk duruyordu ve uzun zaman önce düşmüş kabuklardan kalan boşluklar minik fosiller gibi görünüyordu.

Ben in gözü bu boşluklardan birine takıldı. Su altındaymış gibi yavaş hareketlerle *Kutup Yıldızı* nı cebine koydu ve müze kutusunu alıp açtı. Deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağayı bulup o boşluğun üzerine koydu. Aynen düşündüğü gibi gizemli bir yapboza ait son parçaymışçasına kusursuz biçimde birebir uymuştu. Nasıl olabilirdi bu: New York'ta bir müzedeki on yıl öncesine ait minik deniz kabuğundan bir kaplumbağa nasıl olur da ülkenin öbür ucunda Minnesota'daki evine kadar gelebilirdi?

Zihninde her şeyi toparlamaya çalıştı. Kaplumbaga bir zamanlar babasına mı aitti acaba? Onu annesine vermiş olabilir miydi? Belki annesi de bu vüzden onu Ben e vermişti. Peki babası bu odada ne yapıyor olabilirdi? Ve annesi neden bu kadar çok şeyi Ben'den gizlemişti?

Görüne, çaldığı dosyalar takıldı ve onları koyabileceği bir yer aradı Dolabı açtı, bomboştu. Kâğıtları ozenle içine koyup yün battaniyenin ustüne uzandı.

Aslında amacı biraz dinlenmekti ama çok geçmeden çaresizce karların içinde koşmaya çalışıyordu. Birisi ayağından yakalayınca, "Yapma, Robby!" diye bağırdı. Dımdık oturup gözlerini açtı. Sabah olmalıydı çünkü Jamie, yeşil çantasıyla önünde duruyordu. Saat kaçtı acaba? Gizemli çekmecelere hızlı bir bakış attı ve en üstte deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağasının durduğunu gördü.

Daha sağlıklı düşünebildiğinde Jamie'ye, "Teyzemle enişteni aradın mı?" diye sordu.

Jamie'nin gözleri yaklaşan bir arabanın farlarına yakalanmış bir geyiğin gözleri gibi irileşti. "Unuttum," dedi.

Ben rahatlayarak "Çok iyi. Henüz gitmeye hazır değilim," dedi. Öğrendikleri karşısında hâlâ şaşkındı. Jamie'ye kurt maketini, babasını, hiç kimsenin onu tanımadığını anlattı. Konuştukça bütün öğrendiklerini ve hayal kırıklıklarını yeniden hatırlayarak heyecanlandı.

Jamie dalgın dalgın kafasını salladı.

"Belki de baban onu bilen birilerini tanıyordur," dedi Ben.

Jamie defteri ve kalemi alıp "*Babam çalışıyor,*" yazdı.

Ben çok üzgün görünmüş olmalıydı çünkü Jamie onu neşelendirmek için kocaman gülümsedi. "*Sana bir hediyem var,*" yazdı.

Çantasını açıp içinden kocaman sarı bir kitap çıkardı. Kapağında *Amerikan İşaret Dili Sözlüğü, Noah Fabricant ve Lydia Del Ono, 250 adet çizim kullanılmıştır. Şimdi İşaret Dili'ni öğrenmenin tam zamanı!* yazıyordu.

Ben kabalık etmemek için sözlüğü açtı. El ve kol çizimlerine, yukarıyı, aşağıyı, ileriyi ve geriyi gösteren oklara baktı. Şifre kitabı gibiydi. Hepsini nasıl öğrenebilirdi ki?

Sabırsızlıkla kitabın sayfalarını çevirdi. Yarısına gelmişti ki sayfaların arasında bir ayraç buldu. Jamie'nin ayracı hemen almaya çalışması Ben'i şaşırttı. Oyun oynamaya çalıştığını sanarak ayracı Jamie'den kaçırdı.

Üstünde *Kincaid Kitapları* yazıyordu.

Ben'in daha önce bulduğu ayraca benziyordu. Üzerinde aynı çizgili tente, aynı kitaplar ve aynı kedi vardı. Farklı olan tek şey adresti.

Ben allak bullak bir yüzle Jamie'ye baktı. "Başka bir Kincaid daha mı var?" dedi.

Jamie cevap vermedi.

Ben ayraca uzun uzun baktı.

"Jamie, bu kitabevi hâlâ var mı?"

Jamie'nin yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı. Neden böyle garip davranıyordu? Neden Ben'e bakmıyordu? Sonra kafasına dank etti. "Geçen gece sana Kincaid'i aradığımı söylemiştim. Sen de bana kapalı olduğunu söyledin."

Jamie hiç bir şey söylemedi.

"Bana taşındığını neden söylemedin?"

Nihayet Jamie, "Bilmiyordum. Dün öğren..."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

"Bana doğruyu söyle," dedi Ben.

Jamie'nin eli yazarken titredi. "Bu çok aptalca," yazdı.

Ben defteri gösterip Jamie'ye daha fazla yazmasını işaret etti.

"*Eğer babanı bulursan seni alıp götürecekti ve artık buraya gelemeyecektin. Bulamazsan da Gunflint Gölü'ne geri dönecektin ve seni bir daha asla göremeyecektim.*"

"Ne yapmamı bekliyordun ki? Sonsuza kadar burada kalamam."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Jamie. Sonra da, "*Sadece burada kalıp arkadaşım olmanı istedim*," yazdı. Gözlerini ovuşturup yere baktı.

Jamie'yi rahatlatıp ona ihanet etmiş olmasının sorun olmadığını mı söylemesi gerekiyordu? Jamie onun da arkadaş olmak istediğinin farkında değil miydi? Peki ama gerçek bir arkadaşın babasını bulmasına yardım etmesi gerekmez miydi?

Jamie kafasını kaldırıp birkaç kere göz kırptıktan sonra tekrar bir şeyler yazdı. Yüzü değişti ve daha kararlı bir şekilde kalemi kâğıda bastırdı.

"*Artık senin de bildiğin gibi kitapçının hâlâ açık olduğunu sana anlatmaya çalıştım. Tanıştığımız ilk gün. Yeni kitapçının olduğu yönü işaret ettim ama beni dinlemeden kaçtın. Sağır olduğunu nereden bilebilirdim ki?*"

Ben artık ne olduklarını anlayamıyormuş gibi kelimelere baktı. Sanki yerde bir delik açılmıştı da Ben'i içine çekmişti.

Afallamış hâlde defteri ve kalemi alıp ayağa kalktıktan sonra dolaba doğru yürüdü. Dolabın üstünde duran deniz kabuğundan kaplumbağayı alıp yeni kitap ayracıyla birlikte cebine attı.

Sonra da arkasına bile bakmadan kapıya yöneldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben günlerdir dışarıya çıkmamıştı. Şehir hâlâ sıcaktan kavruluyordu ve Kincaid'e vardığında terden sırılsıklam olmuştu.

Kitapçı umduğundan daha büyüktü. Kitaplar raflardan taşmış, masaların üzerini kaplamış, yığınlar hâlinde duruyordu. Vitrinden içeriye giren güneş ışığı içeride uçuşan tozları apaçık gösteriyordu. İçerisi serindi ve eski kâğıt kokuyordu. Ayrıca yandaki fırından gelen ekmek kokusu bayıltacak derecede güzeldi. Kitapçının tam ortasında asma kata çıkan her basamağı kitaplarla dolu bir merdiven vardı. İçeride hiç müşteri yoktu ve kasada da kimse yoktu. Tek yaşam işareti kasanın yanında uyuyan kara kediydi. Kasanın arkasındaki duvarda asılı eski saat 16.15'i gösteriyordu.

Gömleğinin koluyla alnını silip tezgâha doğru yürüdü.

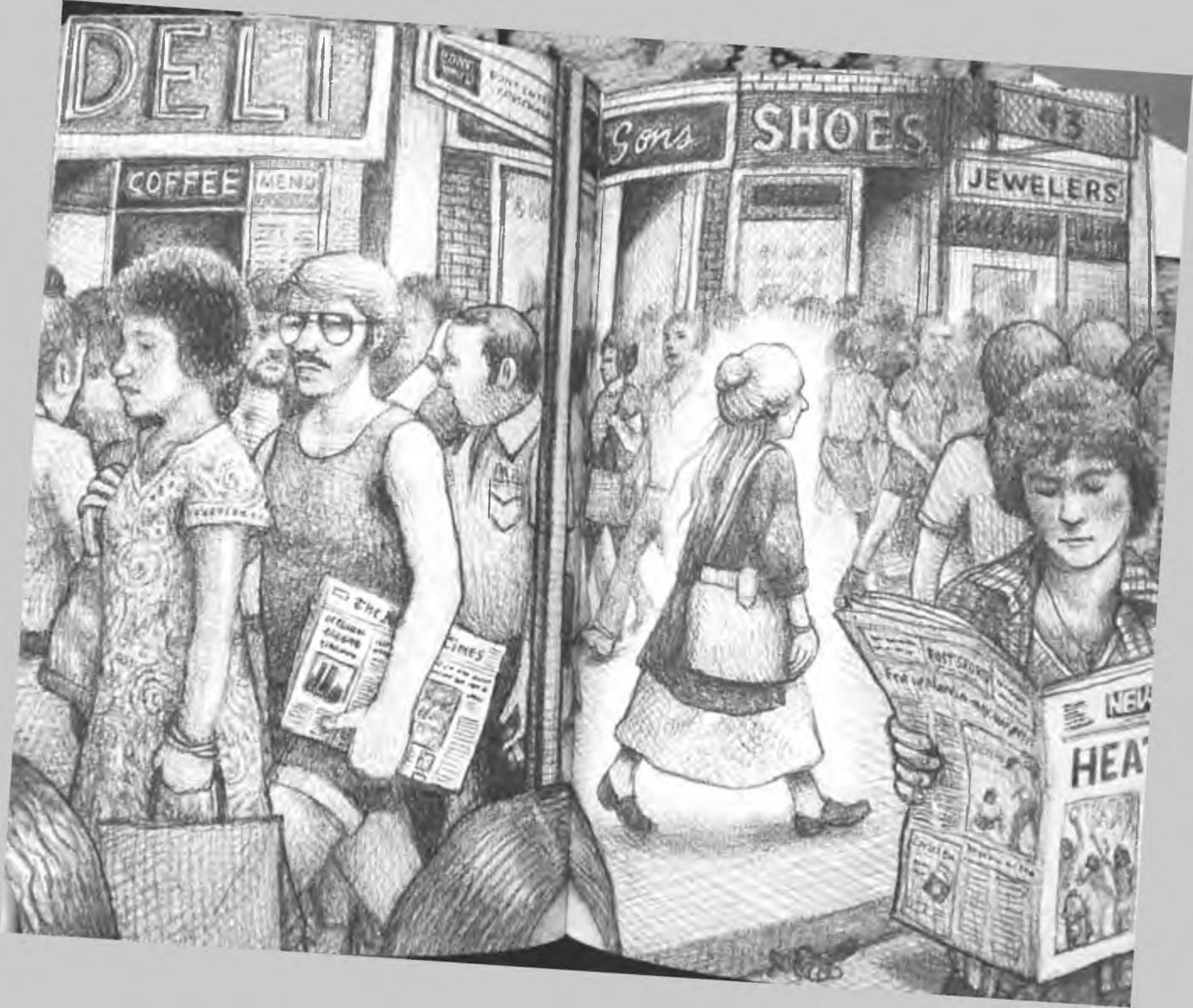
"Merhaba? Kimse yok mu?" diye seslendi. Yeteri kadar yüksek sesle konuştuğunu umuyordu. Kimse çıkmayınca elivle tezgâhı tıklattı. Yine kimse yoktu. Tek cevap veren yere zıplayıp merdivenlerden yukarıya koşan kediydi.

Kediyi takip etmeye karar verdi. Belki de dükkânın sahibi üst kattaydı. Merdivenlerden yukarıya çıktı ama görünürde kimse yoktu. Susamıştı ve en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Birdenbire midesi bulandı. Basamaklardan birine oturup kafasını dizlerinin üstüne koydu. Jamie'yi düşünüp defterini çıkardı. Sayfalarını çevirip Jamie'nin yazdıklarına baktı.

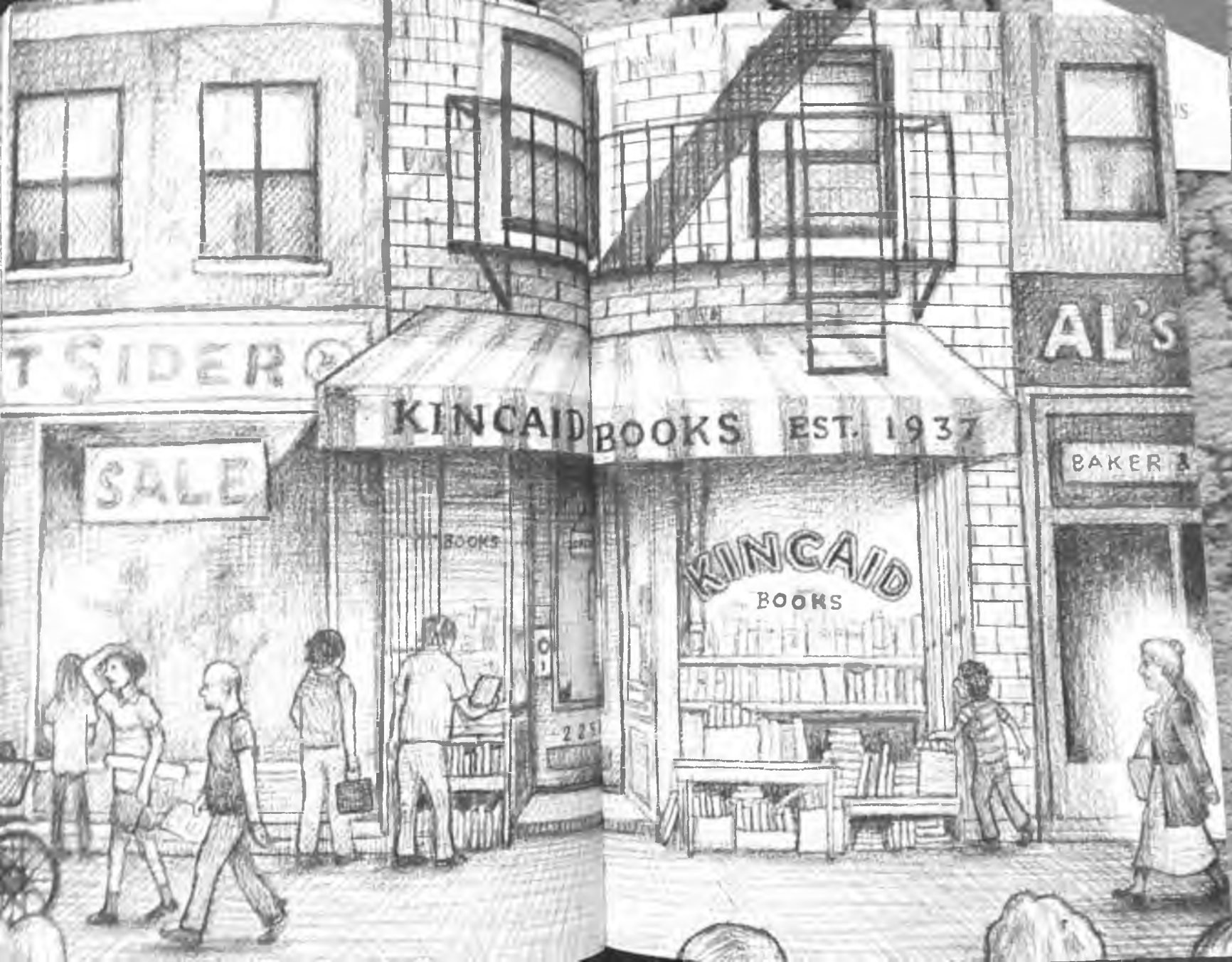
"*Sadece burada kalıp arkadaşım olmanı istedim.*"

Klimadan yayılan buz gibi hava titremesine sebep oldu. Yavaşça kafasını kaldırdığında ne kadar zamandır basamaklarda oturup birinin gelmesini beklediğinden emin değildi.

DELI
COFFEE
MENU
Sons
SHOES
JEWELERS
TIMES

KINCAID BOOKS EST. 1937
SALE
BOOKS
KINCAID
BOOKS
AL'S
BAKER

KIN
B

Kapıdan içeri adımını atar atmaz yaşlı kadını tanımıştı. Jamie'yle tanıştıkları ilk gün kurt maketinin önünde duran kadındı.

Tezgâhın arkasında beliren yuvarlak siyah gözlüklü yaşlı adama doğru yürürken bir mendille yüzünü sildi Adamı yanağından öptü. Birbirleriyle konuşmadılar ama elleri çeşitli şekiller yaparak hareket etmeye başladı. İşaret dilini kullandıklarını anlamak Ben'in yalnızca bir dakikasını aldı!

Biraz sohbetten sonra yaşlı adam kafasını telefona doğru çevirip bir elini kadına uzattı ve ahizeyi kaldırdı. Yaşlı adam telefonla konuşurken kadın hâlâ ona işaretler yapmaya devam ediyordu. Adamın aynı anda iki görüşme yapabilmesi Ben'i şaşkına çevirdi. Adam telefonda konuşabildiğine göre sadece kadın sağırdı. Telefonu kapattıktan sonra gülerek işaretlerle konuşmaya devam ettiler. Ben ellerinin ne kadar hızlı hareket ettiğini ve yüzlerindeki memnuniyeti görerek hayrete düştü. Ne kadar çalışırsa çalışsın işaret dilini bu kadar hızlı kullanabileceğini hiç sanmıyordu. Jamie'nin öğrettiği alfabe geldi aklına ama harfleri hatırlamaya çalışsa da başarılı olamadı.

Ben bir elinde tuttuğu defter ve kalemle ayağa kalktı ama sol bacağı otururken uyuşmuştu. Nasıl olduğunu anlayamadan bacağı büküldü ve merdivenlerden aşağıya

yuvarlandı. Büyük bir gümbürtüyle kitap yığınlarının arasına düştü.

Gözlerini açtığında yaşlı kadın ve adam korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Oturması için ona yardım ederlerken acıyla inledi. Yaşlı adam bir şeyler söylüyordu. Ben duyamadığını anlatmak için kulaklarını işaret edip, "Duyamıyorum," dedi. İşaret diliyle konuşmaya çalıştıklarında Ben kafasını sallayarak bilmediğini gösteren hareketler yaptı. "İşaret dilini de bilmiyorum," dedi. Yavaşça etrafına baktığında hemen yanına düşmüş defteri ve kalemi gördü. Yaşlı adam defteri alıp "*Kırığın var mı?*" yazdı.

Kollarını ve bacaklarını kımıldatıp kontrol ederek, "Sanırım yok," dedi. Düşmenin şiddetinden titriyordu. "Biraz su alabilir miyim?" diye sordu.

Yaşlı adam hemen arka tarafa gitti. Ben yaşlı kadının çok durgunlaştığını fark etti. Gördüğü en garip ifadeyle onu inceliyordu. Kafası karışmış, merak ediyormuş ve biraz da üzülmüş gibi bir ifadeydi.

Yaşlı adam elinde suyla geri geldi. Suyu içerken yaşlı kadının adama işaretlerle bir şeyler anlatıp tekrar Ben'e bakışını izledi. Ben'e yaklaşıp boynundaki madalyona dokundu. Ben başını eğdiğinde madalyonun açık olduğunu gördü.

Yaşlı kadın eliyle ağzını kapatıp adamın kolundan tuttu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Mendiliyle gözlerini silip elini Ben'in yüzüne koydu ve parmağıyla tenini okşadı.

Ben'in zihninde binlerce soru işareti vardı ama hiçbir şey soramadan yaşlı kadın defteri ve kalemi eline aldı.

Ben, kadının yazmaya başladığında kâğıdın üzerinde titreyen elini seyretti. Sonra da deftere yazdığı şeyi okuyabilmesi için Ben'e çevirdi.

"*Ben?*"

Yaşlı kadının elleri sıcacıktı. Ben i kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Ben olanlara anlam veremedi ve geri çekilip, "Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Kadın dudaklarını okuyabiliyor gibi görünüyordu ama yaşlı adam yine de söylediklerini ona işaret diliyle anlatıyordu. Kadın kalemi alıp kendisini göstererek "*Rose*," yazdı. Sonra da yaşlı adamı göstererek "*Abim Walter*," yazdı.

Ben yeniden, "Adımı nereden biliyorsunuz? Yoksa babamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

Walter, Ben'in sorularını kadına aktardı ve Rose da deftere, "*Annen nerede?*" yazdı.

Ben ne cevap vereceğini bilemedi. Açıklamak epey zamanını alacaktı.

Birden Jamie'ye olayı anlatmak için yazdığı sayfaları hatırladı. Defterin sayfalarını geriye doğru çevirip Rose'a uzattı. Madalyonu parmaklarının arasında ovuştururken Rose ve Walter'ın hikâyesini okumasını bekledi.

Okumayı bitirdiklerinde Rose tekrar Ben'e sarıldı. Ben başta biraz dirense de sonra kendisini bıraktı. Yabancı bile olsa birinin ona sarılması çok rahatlatıcıydı.

Rose, Ben i bırakıp gözlerini sildi. "*Annen için çok üzgünüm*," yazdı. "*Teyzen ve eniştenin burada olduğundan haberleri var mı?*"

Ben kafasını hayır anlamında salladı.

"*Çok endişelenmişlerdir! Telefon numaralarını yazar mısın?*" Abisine eliyle telefon işareti yaparak telefonda konuşmasını rica etti.

Ben numarayı yazdı ve teyzesiyle eniştesi artık nerede olduğunu ve güvende olduğunu bilecekleri için rahatladı.

"*Bizi nasıl bulabildin?*" yazdı Rose.

Ben'in cepleri bir sürü şeyle doluydu ama biraz karıştırdıktan sonra ilk bulduğu kitap ayracıyla Jamie'nin getirdiği sözlüğün içinde bulduğu ayracı çıkarıp Rose'a uzattı. Walter'la beraber ayracın arkasındaki Danny nin Elaine'e yazdığı notu okudular. Sonra Ben elini arka cebine atıp bir şey daha çıkardı.

WONDERSTRUCK

for
Danny
Love,
M
WONDERSTRUCK
FIRST EDITION
AMERICAN MUSEUM
OF
NATURAL HISTORY

Kadın kitaba dokunurken Ben tekrar, "Lütfen adımı nereden bildiğinizi söyler misiniz?" dedi.

Rose dudaklarını okuyup, "*Uzun zaman önce tanışmıştık*," yazdı.

Birkaç gün önce müzede karşılaşmış olmalarının dışında bu kadını hiç görmediğinden emindi.

"Nasıl tanıştık? Ne zaman tanıştık?" diye sordu Ben ve Walter sorusunu kadına çevirdi.

"Uzun hikâye ama tam burada başlıyor," dedi Rose, kitabın başındaki kırmızıyla yazılmış A harfini göstererek. "*Bu kitapçıyı açmadan önce Walter müzede çalışıyordu. Küçükken bu kitabı bana vermişti. Gülleri ve yaprakları da ben çizdim. Tıpkı bir imza gibi.*"

"Anlayamadım. Burada A yazıyor ama sen adının Rose olduğunu söyledin."

Rose, Walter'a dönüp kaçırdığı sözcükleri çevirmesini bekledi.

"*Annenin Aşı*," yazdı.

Sen Danny'nin annesi misin?" diye sordu ve birden bunun ne demek olduğu kafasına dank etti.

Rose'un yüzünü artık daha farklı görüyordu. Teni, beyaz saçları ve incecik zarif parmakları artık bir yabancıya ait değildi. "*Sen benim büyükannemsin*," yazdı.

Rose gözlerindeki yaşları silip gülümsedi.

Ben ona bir daha sarıldı. Bluzunun yumuşak dokusunu ve soluk alıp verirken hareket eden kaburgalarını hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra büyükannesinin kollarından kurtulup "O nerede? Minnesota'dan buraya bütün yolu onu bulabilmek için geldim," dedi.

Walter soruyu kadına çevirdikten sonra kadın düşüncelere daldı. "*Onun hakkında ne biliyorsun?*" yazdı sonunda.

Ben hızlı hızlı anlatsa da Walter ona yetişebiliyordu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü annem hiç bahsetmezdi. Annem öldükten sonra *Kutup Yıldızı*'nı ve ayracın üzerindeki notu buldum. Adının Daniel olduğunu ve New York'ta yaşadığını bu şekilde öğrendim." Ben babasının hâlâ yaşadığını sandığı apartmana gittiğini, müzeyi tesadüfen gördüğünü, kurt maketini ve dosyaları buluşunu anlattı. "Anneme yazdığı mektubu okuyunca müzede çalıştığını ve kurt maketini yaptığını öğrendim. Minnesota'ya araştırma için geldiğinde tanışmış olmalılar. Bütün bildiklerim bundan ibaret!"

Walter işaret diliyle anlatmayı bitirdikten sonra Rose başıyla onaylayıp "*Bütün sorularını elimden geldiğince cevaplayacağım, Ben. Karnın aç mı?*" yazdı.

Ben kafasını salladı. Ne kadar aç olduğunu neredeyse unutmuştu. Walter arka tarafa gidip bir sandviç ve bir bardak portakal suyuyla döndü. Yanında da Ben'in iştahla yiyip bitirdiği bir tabak kraker getirmişti.

Walter tabakları arka tarafa götürdükten sonra Rose'la bir şeyler konuştular ve Rose, "*Bütün sorularına cevap vermek istiyorum ama burada olmaz. Metroyla bir yere gitmemiz lazım. Biraz uzun bir yolculuk olacak. Hazır mısın?*" diye sordu.

"Evet," dedi Ben. "Ama neden burada anlatmıyorsun?"

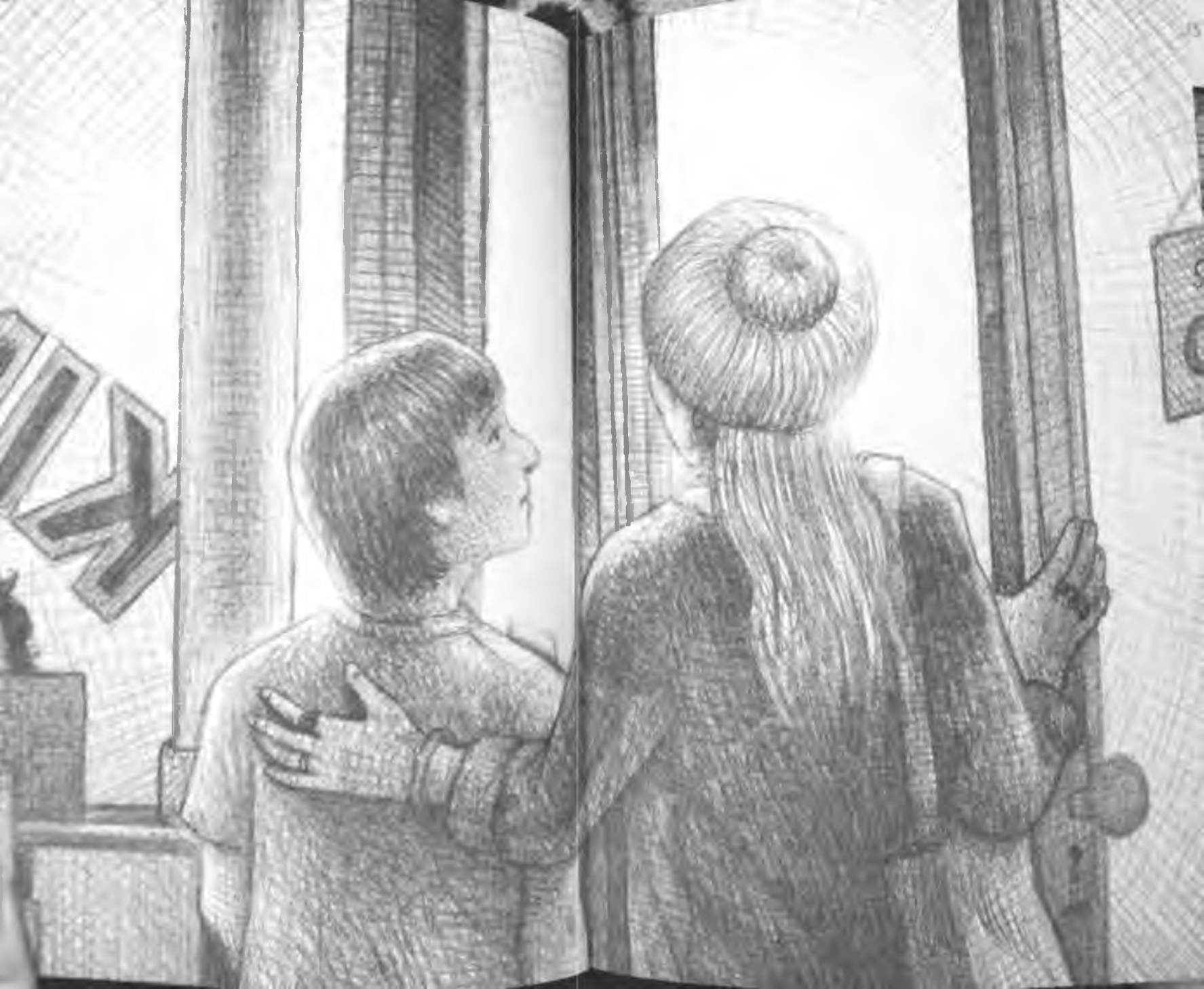
Rose dudaklarını okuyup Ben'in omuzlarını sıktı. Üzgün görünüyordu ve yüzündeki ifade karmakarışıktı.

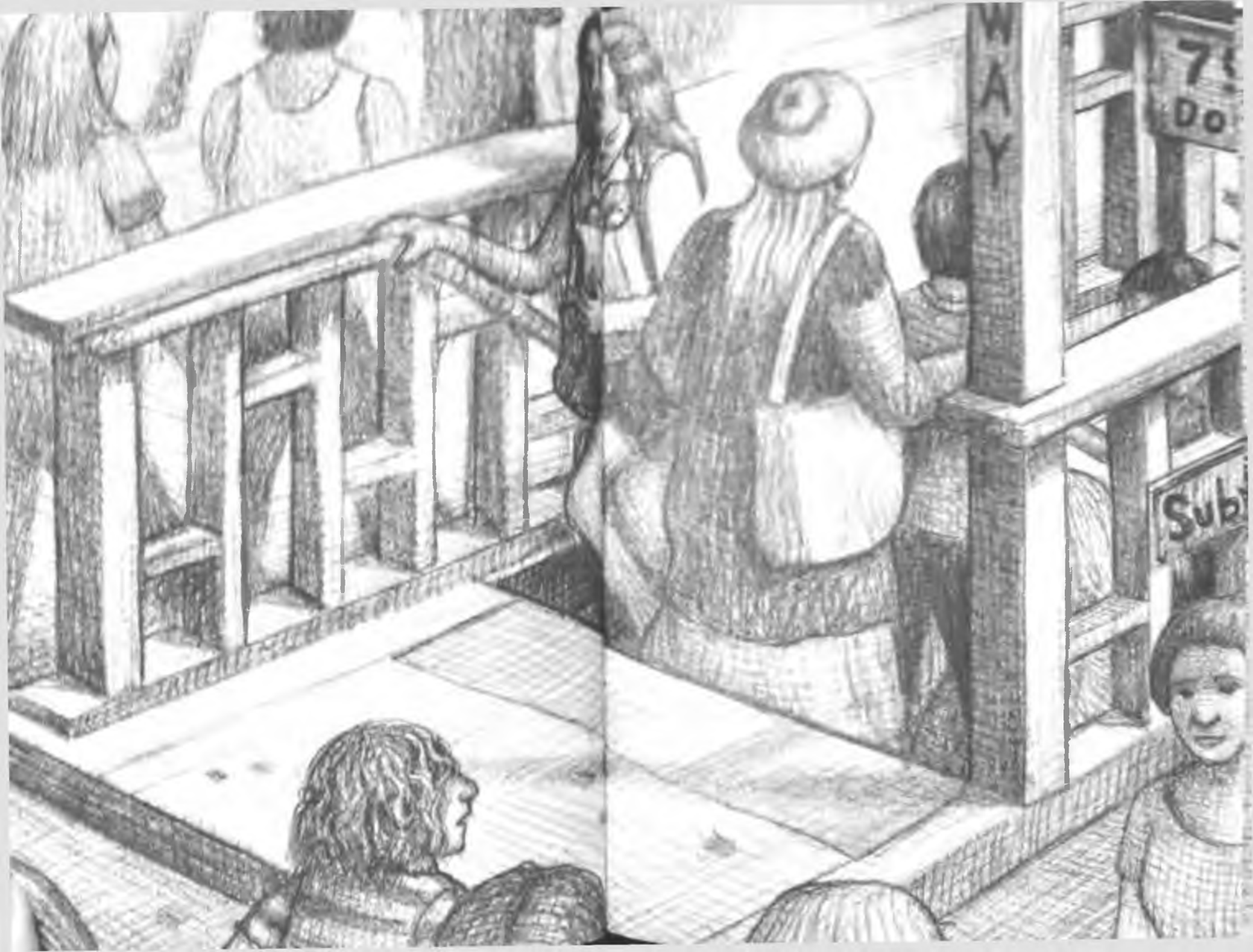
Şu anda yapabileceği tek şey onu takip edip öğrenmek istediği şeyleri anlatmasını beklemekti.

"*Hazır mısın?*"

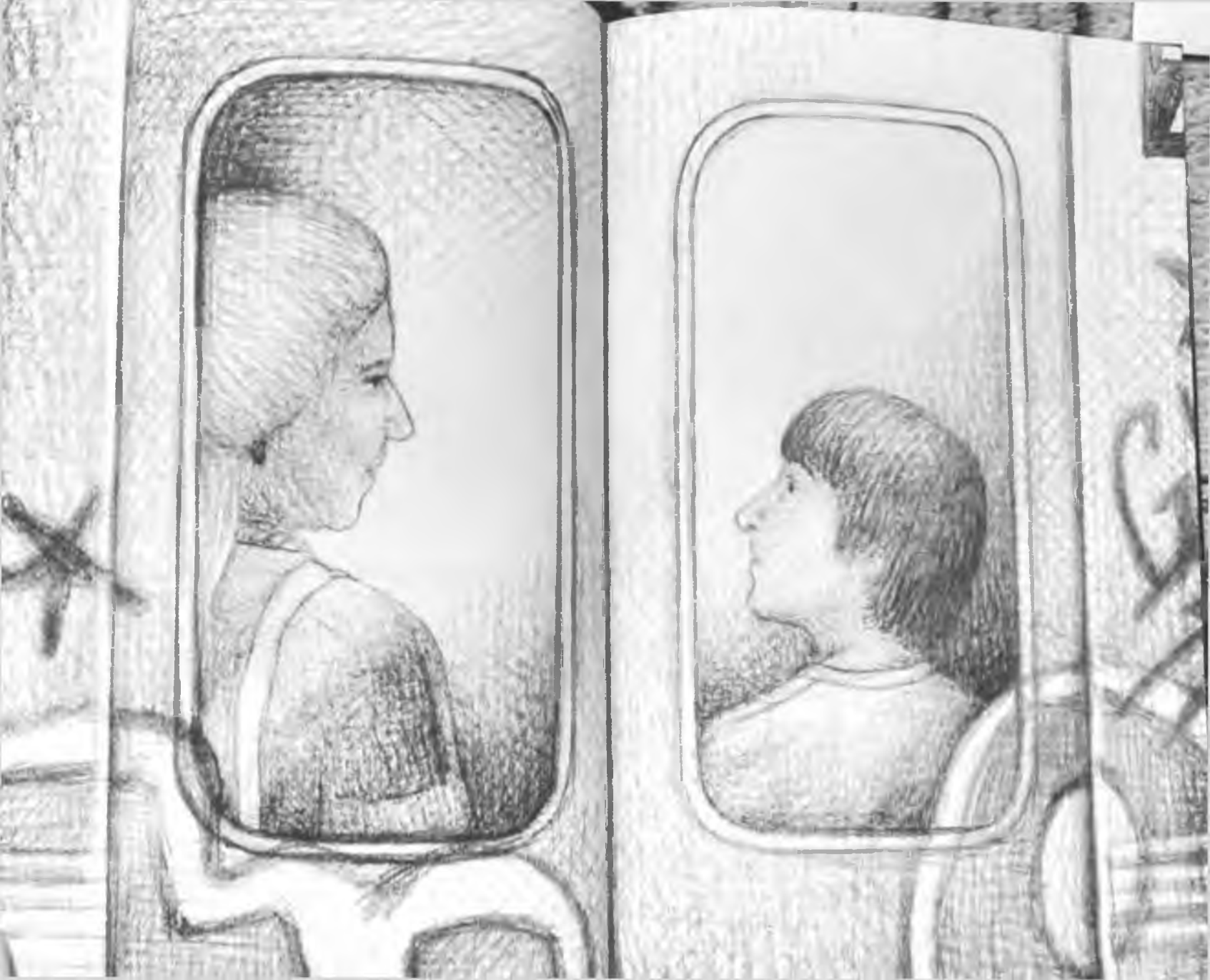
Ben boynundaki pürüzsüz gümüş madalyonu okşayıp başıyla onayladı.

Hazırdı.

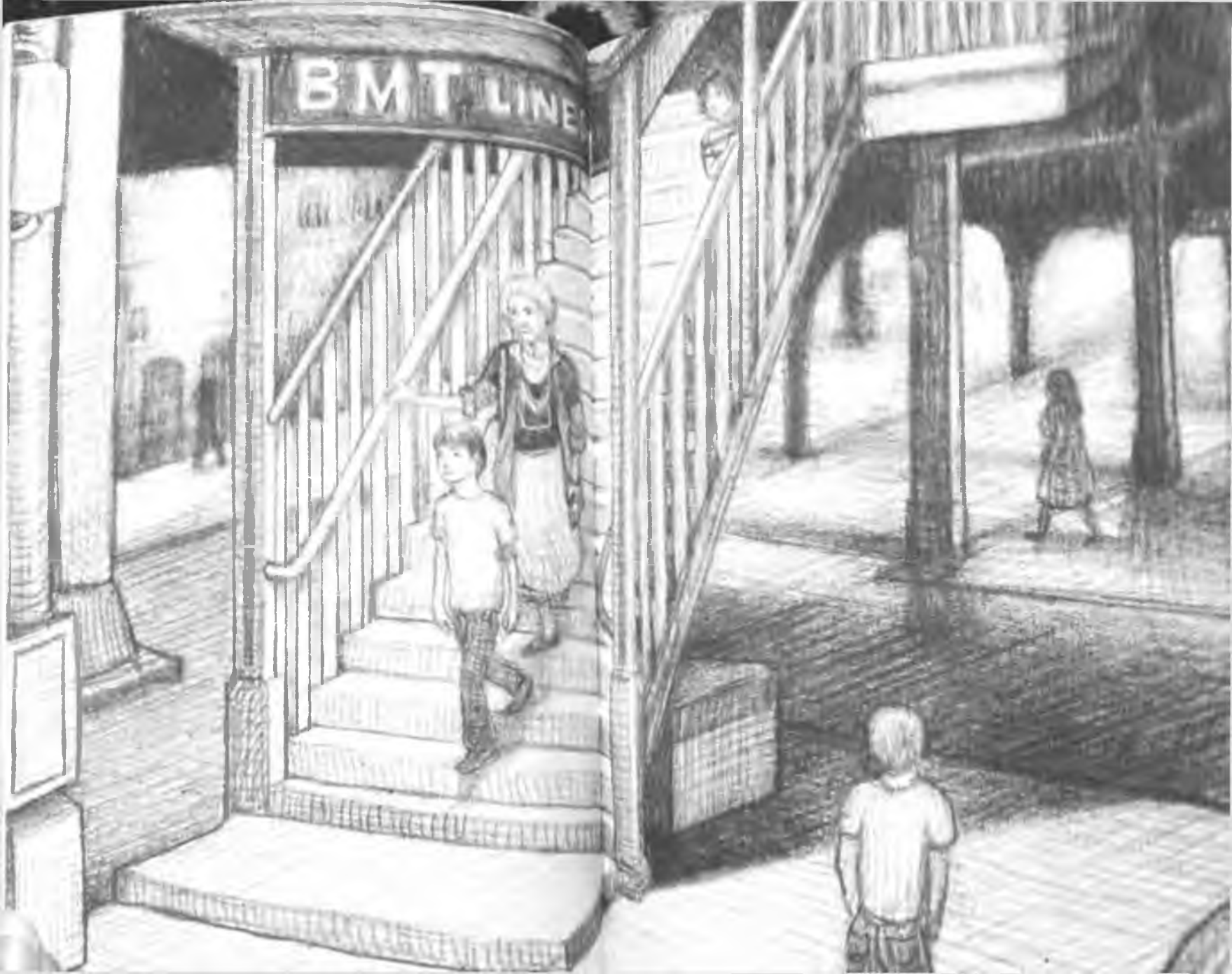

WAY
Sub

79

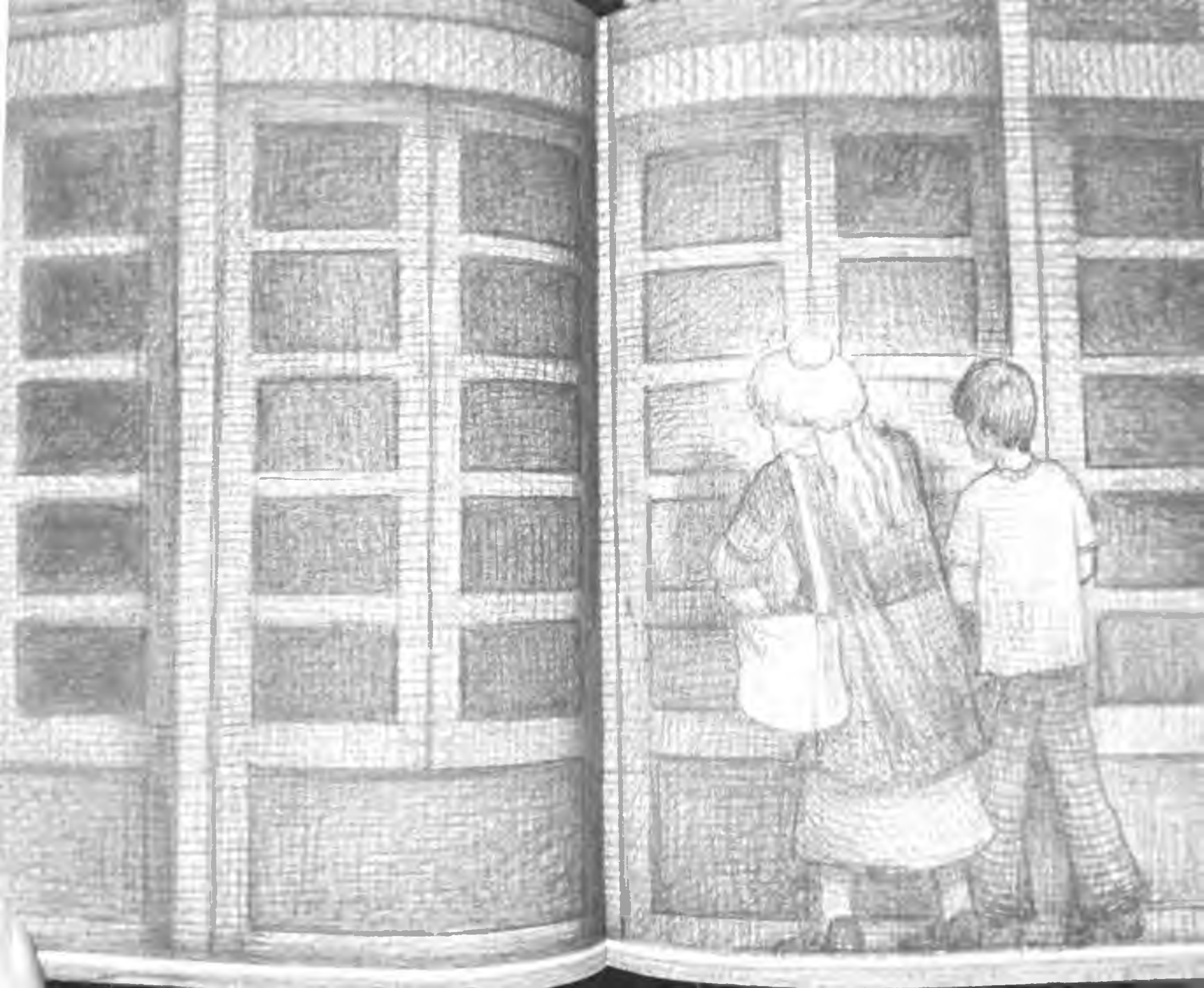

TO QUEENS
FXP

BMT LINE

QUEENS MUSEUM OF ART

Müzeden içeriye girdiklerinde Rose ışıkları açıp Ben'e banklardan birine oturmasını işaret etti. Kendisi de yanına oturup çantasından Ben'in defteriyle kalemini çıkardı.

"Sana anlatacağım bu hikâyenin tamamını yazmak epey zaman alacak. O yüzden sabırlı olmana ihtiyacım var. Tamam mı? Çünkü daha önce hiç bu kadar çok şeyi yazarak anlatmadım."

Hikâye mi? Ben hikâye istemiyordu ki. Babasını tanımak istiyordu. Yine de başını sallayıp yazdıklarını satır satır mümkün olduğu kadar hızlı okumaya devam etti.

"Burada on beş yıl çalıştım. Ama sana anlatacağım hikâye bundan çok daha eskiye dayanıyor.

"Küçükken penceremden New York'u görebiliyordum ama ailem oraya gitmeme hiç müsaade etmedi. Kulakları işitmeyen bir kızın evden çıkmasının çok tehlikeli olduğunu söylediler. Bu yüzden ben de New York'un kâğıttan minyatürlerini yapıp odamı bunlarla doldurdum. Birçok kez evden kaçtım ve sonunda beni kurtaran Walter oldu. Onu ADTM'de buldum."

Ben, Rose'un omzuna dokunup ADTM'yi gösterdi. Ne olduğunu bilmiyordu.

"Amerikan Doğal Tarih Müzesi"

Tabii ya. Ben devam etmesi için başını salladı.

"Walter'ın yeni bir serginin parçası olarak müzeye kitaplar satarken bu işi bulduğunu biliyordum."

Ben tekrar Rose'un omzuna dokundu. Bir kitabı açıyormuş gibi yapıp "Kutup Yıldızı," dedi.

Rose başını salladı. *"New York'a kaçtığımda on iki yaşındaydım. Sergi salonunda saklanırken Walter beni buldu. Sonra beni evine götürüp kitabı verdi. Müzeleri ve gizemli çekmeceleri hep sevmişimdir. Bana yardım edip o evden ve babamdan kurtarması için ona yalvardım. New York'ta kalıp bir şeyler öğrenmek istiyordum!*

"Walter'ın evinden gece dev binaları seyrediyordum. Öyle güzellerdi ki. Hoboken'dan suyun öbür tarafındaki şehre bakarak o kadar çok zaman geçirirdim ki sonunda artık orada olabilme isteğiyle yanıp tutuşur olmuştum.

"Walter bana işitme engellilere özel bir okul bulabilmem için yardımcı oldu. Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim. Annemiz ve babamız evlendiğinde annemiz henüz çok gençmiş. Walter'ı doğurduğunda yalnızca on yedi yaşındaymış. Sekiz yıl sonra da ben doğmuşum ve ondan kısa süre sonra da boşanmışlar. Annem ünlü olduğu için boşanmaları büyük bir skandala dönüşmüş -bir gün sana albümünü gösteririm. Anne ve babam gitmeme izin vermemek için direndiler ama abim onlarla savaşıp bütün öğrencilerin işitme engelli olduğu yatılı bir okulda okumam gerektiği konusunda onları ikna etti.

"Okula başlayana dek sağır biriyle hiç karşılaşmamıştım. Benim gibilerle bir arada olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ihtiyacım olan şey oymuş! Etrafta benim gibi bir sürü insan vardı! Maalesef derslerimi

sevmiyordum çünkü dudak okumaya ve konuşmaya zorlanıyorduk. Bundan nefret ediyordum ve okula başlayana kadar da bu konularda hiç iyi değildim. Evde de dudak okuma ve konuşma için bir öğretmenden özel ders alıyordum ve ondan nefret ediyordum. Bir gün büyük kitabını kesip kâğıttan binalar yaptım. Böylece çalışmak zorunda kalmayacaktım!

"Arkadaşlarım okul dışında bana işaret dilini öğrettiler ve işte o zaman önümde yeni bir dünyanın kapıları açıldı Gerçekten iletişim kurup espriler yapabiliyordum! Diğer insanlarla şakalaşıp gülebilmenin ne kadar keyifli olduğunu o zaman anladım. Hiç o kadar mutlu olmamıştım.

"Aynı okulda büyükbaban Bill Lobel'le tanıştım. Sınıftaki en yakışıklı, en güçlü, sporda en başarılı erkek oydu. Diğer birçok sınıf arkadaşım gibi büyük makinelerle ve baskı makineleriyle çalışıyordu. Sağır insanlar gürültüden rahatsız olmadıkları için o günlerde birçok sağır erkek matbaa işini öğrenmişti. Mezun olduktan sonra benim de bir işe ihtiyacım oldu. Walter, ADTM'de sergi bölümünde iş bulmama yardımcı oldu. Her zaman ellerimle bir şeyler yapmayı sevmişimdir, bu yüzden orada çalışmaktan, Hint Kızılderili köylerinin, Meksika köylerinin ve Arap şehirlerinin minyatürlerinin yapılmasına yardımcı olmaktan çok mutluydum.

"Okul bittikten sonra Bill'le evlendik. Çevremizdeki birçok insan, özellikle de ailelerimiz iki işitme engellinin evlenmesinin çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyorlardı. Herkes bu engelimizin çocuğumuza da geçmesinden endişe ediyordu. Ama Bill, dokuz yaşında bir hastalık sebebiyle işitme yetisini kaybetmiş. Benim de ne zaman ve nasıl sağır kaldığımı kimse bilmiyor. Doktor olan babam iki yaşındayken çok kötü düştüğümü ve ondan sonra sağır olduğumu söylese de bence doğuştan da olabilir. Bill'in ailesi de tıpkı benim ailem gibi sağır bir çocukla baş etmekte zorlanmışlar. Hepsi duyabilen beş kardeşi daha var, bu yüzden onunla pek ilgilenen olmamış. Ama okula başlayınca aynı benim gibi o da gelişip olgunlaşmış.

"Hamile kaldığımda sağır bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Ona okula gidene kadar bizim kaçırmış olduğumuz eğitimi verebileceğimizi biliyordum. Ama sağır olmak kolay bir şey değil ve Daniel duyabildiği için çok mutluyduk. Ama bu herkesi daha çok üzmüştü! Şimdi de iki sağır ebeveynin, duyan bir çocuğu nasıl yetiştireceğini düşünüyorlardı. Ailelerimiz gece ağladığında onu duyamayacağımızı söylüyordu. Daha da kötüsü hiçbir zaman konuşmayı öğrenemeyeceğini düşünüyorlardı. Kabul ediyorum, zordu ama arkadaşlarımızın yardımıyla, sürekli açık bıraktığımız radyodan duyduğu seslerle ve hatta ailelerimizin desteğiyle başardık. Dannyyi her şeyden çok sevdik."

Rose durakladı ve Ben yazdıklarını okumaya devam ederken yorulan eline masaj yaptı. Ben için o anda okuduğu hikâyenin, hikâyenin yazıldığı kağıdın ve kalemin dışındaki her şey yok olmuştu.

"Duyabiliyor olmasına rağmen durum Danny için de hiç kolay değildi sanırım. Birçok açıdan Bill ve benim büyürken içinde bulunduğumuz gibi bir duruma düşmüştü. Biz kendi anne babalarımızdan oldukça farklıydık ama Danny biri duyan, diğeri sağır iki dünyaya ait bir çocuk oldu. Yeteri kadar büyüdüğünde dışarıda bizim için tercümanlık yapıyordu ama bu durumdan hiç şikâyetçi olmadı. Mutlu bir çocuktu. Hele de resim yaparken dünyanın en mutlu çocuğuydu.

"Hayvan resimlerini boyamaya bayılıyordu ve muhteşem minik heykelcikler yapmıştı. Büyüyene dek sık sık benimle müzeye gelirdi. Maket yapma bölümünde yanıma oturup ben işimi yaparken o da kendi küçük projeleri üzerinde çalışıyordu. Müzedeki personel orayı yürütme işini Danny'ye bırakmış ve ona müze hakkında her şeyi öğretmişti. Çok geçmeden coğrafya, fen, matematik ve sanat âşığı olmuştu. Yarısı tamamlanmış maketlerin içinde ve depo olarak kullanılan odalarda oynamasına izin veriyorlardı."

Ben'in eli cebine kaydı ve deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağayı dikkatle çekip çıkardı. Kaplumbağayı Rose'a uzattığında Rose'un gözleri kocaman açıldı ve Ben yüzündeki ifadeye bakarak onun ne olduğunu kesinlikle bildiğini söyleyebilirdi.

Ben'e kaplumbağayı geri vermeden önce avucunun içinde bir kez çevirdi.

Ben defteri ve kalemi aldı. *"Üçüncü sınıfa geçtiğimde annem bunu bana verdi. Çok utangaç olduğum için bana Kaplumbağa diyordu. Hiçbir zaman bunu ona babamın verdiğini söylemedi."*

Rose gülümseyip defteri ve kalemi geri aldı. *"Kutup Yıldızı sergisi kapandıktan sonra sergideki her şeyi yok etmek istediler ama bir türlü fırsat bulamadılar. Yıllar geçtikçe odanın içini toz kapladı ve zamanla bir depoya dönüştü. Baban oradaki dolabın içine saklanırdı. Deniz kabuğundan kaplumbağayı da orada bulmuştu. Onu çok sevdiği için her zaman cebinde taşırdı.*

Ben babasının soğuk bir kış gecesi kaplumbağayı annesine verişini hayal etti.

Cebine geri koyarken Rose'a devam etmesini işaret etti.

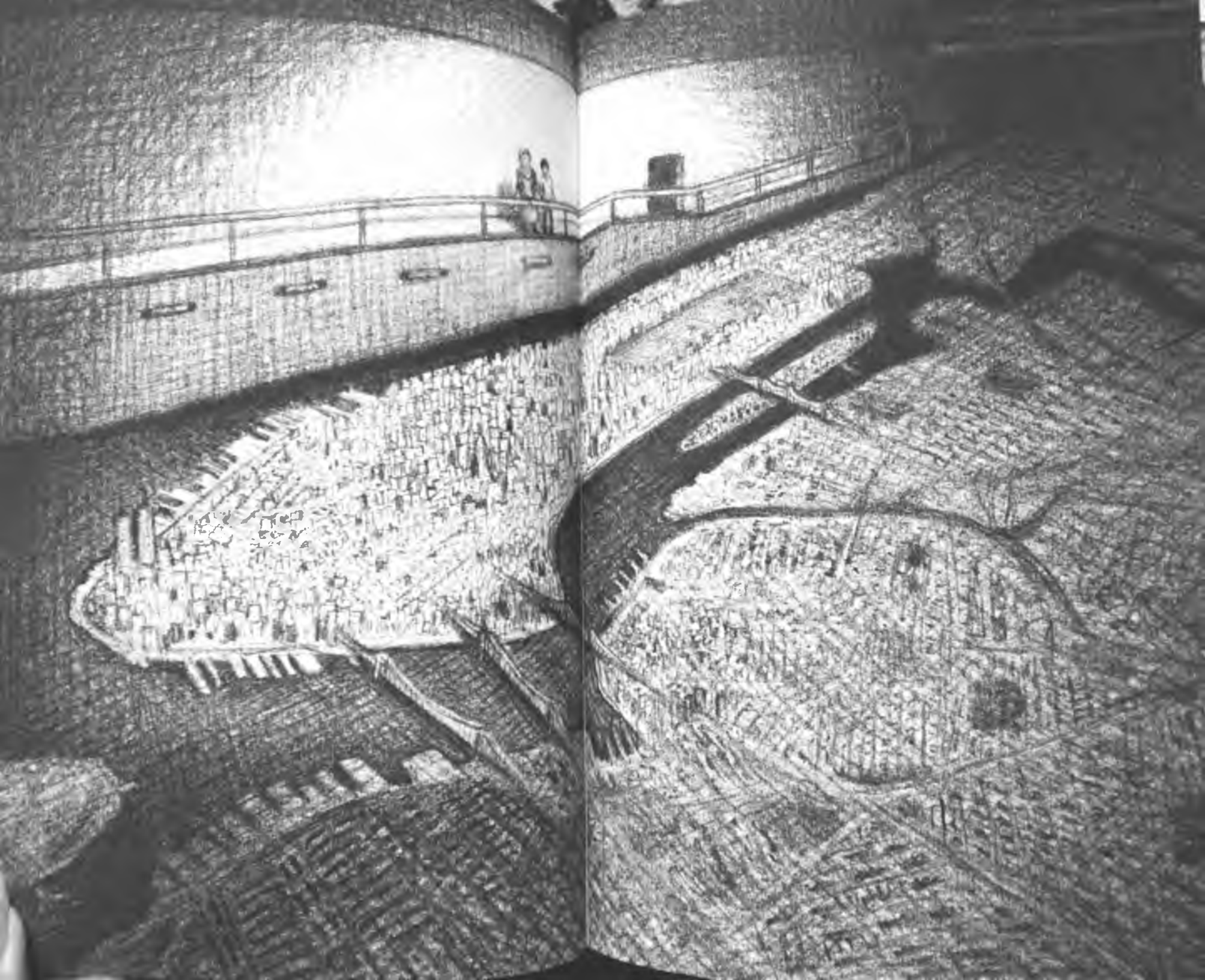
Rose, *yarısı tamamlanmış maketlerin içinde ve depo olarak kullanılan odalarda* yazısına doğru bir ok çizdi ve devam etti. *"Sonunda personel Danny'ye maketlerin yapılmasıyla alakalı her şeyi öğretti. Büyüdüğünde çalışmak istediği tek yer muze olmuştu ve yeterince büyüdüğünde onu hemen işe aldılar. Onunla gurur duyuyorduk.*

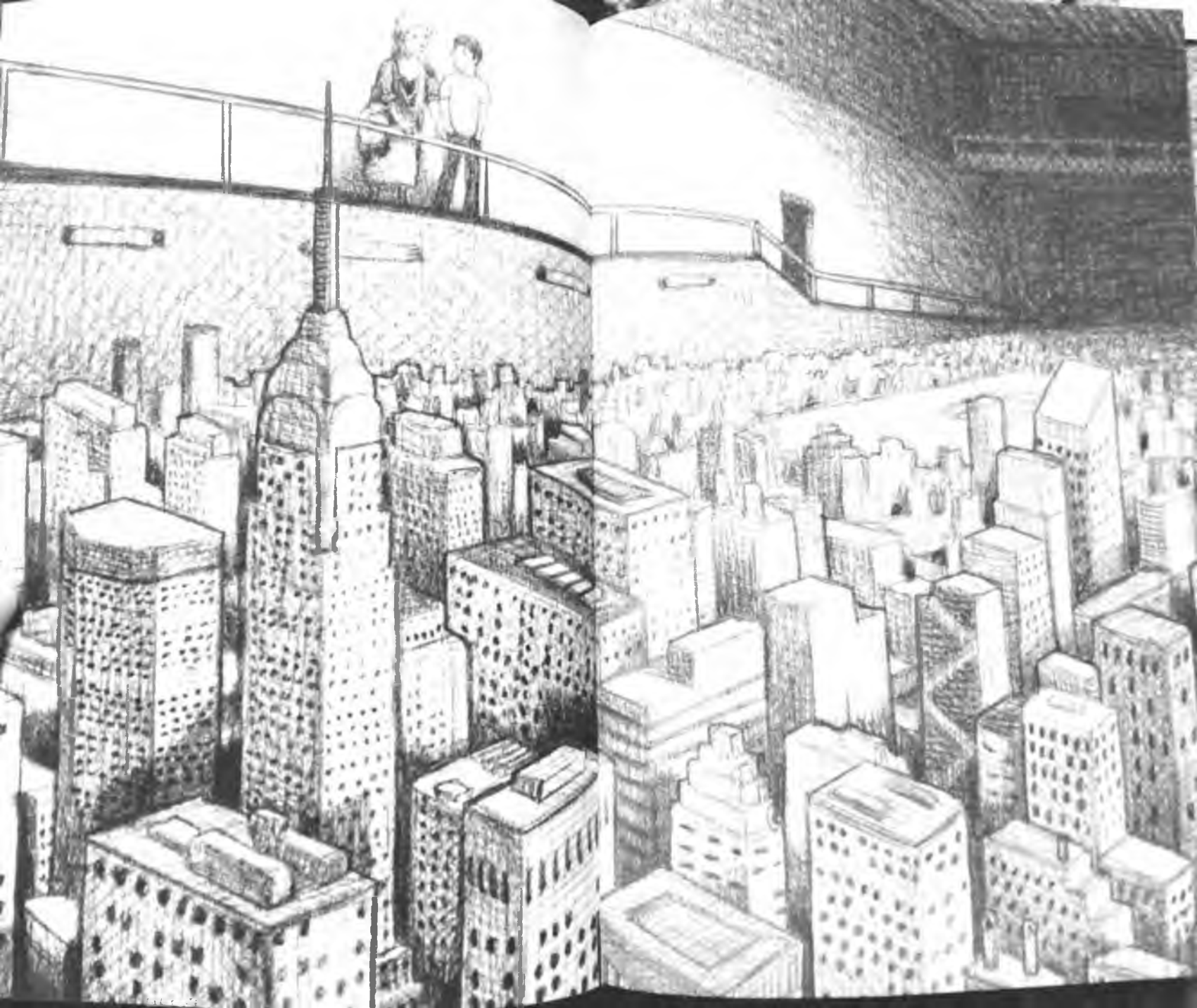
"Müzede büyük kısmı Danny'yle olmak üzere uzun yıllar çalıştım. Ama 1962'de Queens'te 1964'te yapılacak olan Dünya Fuarı için planlamalar yapılıyordu. Dünyadaki bütün ülkeler katılıyordu. Çok çeşitli gösteriler ve eğlenceler olacaktı. Bunlardan birisi de beş ilçesi ve 895.000 binasının tamamıyla New York şehrinin bir maketinin yapılmasıydı. Dünyadaki en büyük mimari maket olacaktı. Ona Panorama adını verdiler. Bütün binaları yapıp yapıştıracak, parkları ve tepeleri işleyecek insanlara ihtiyaçları vardı.

"Böyle bir iş fırsatını duyunca bu şansı kaçırmamak için hemen atladım. O kadar harika yıldan sonra ADTM'den ayrılacağım için çok üzgündüm ama yine de hayır diyemedim.

"Çocukken New York'u hayal ederek odamda birçok binanın kâğıttan maketini yapmıştım. Yani aslında bütün hayatım boyunca bir şekilde bu iş için hazırlık yapmışım. New York maketi için iki yıl çalıştım. Yüzlerce minik bina, apartmanlar ve mağazalar yaptım. Çok güzeldi."

Rose elini ovuşturmak için tekrar durdu. Sonra kalkıp Ben'in elinden tuttu ve onu karanlığa doğru çekti. Duvara gizlenmiş kontrol panelindeki birkaç tuşa bastı ve dev bir lamba odayı aydınlattı.

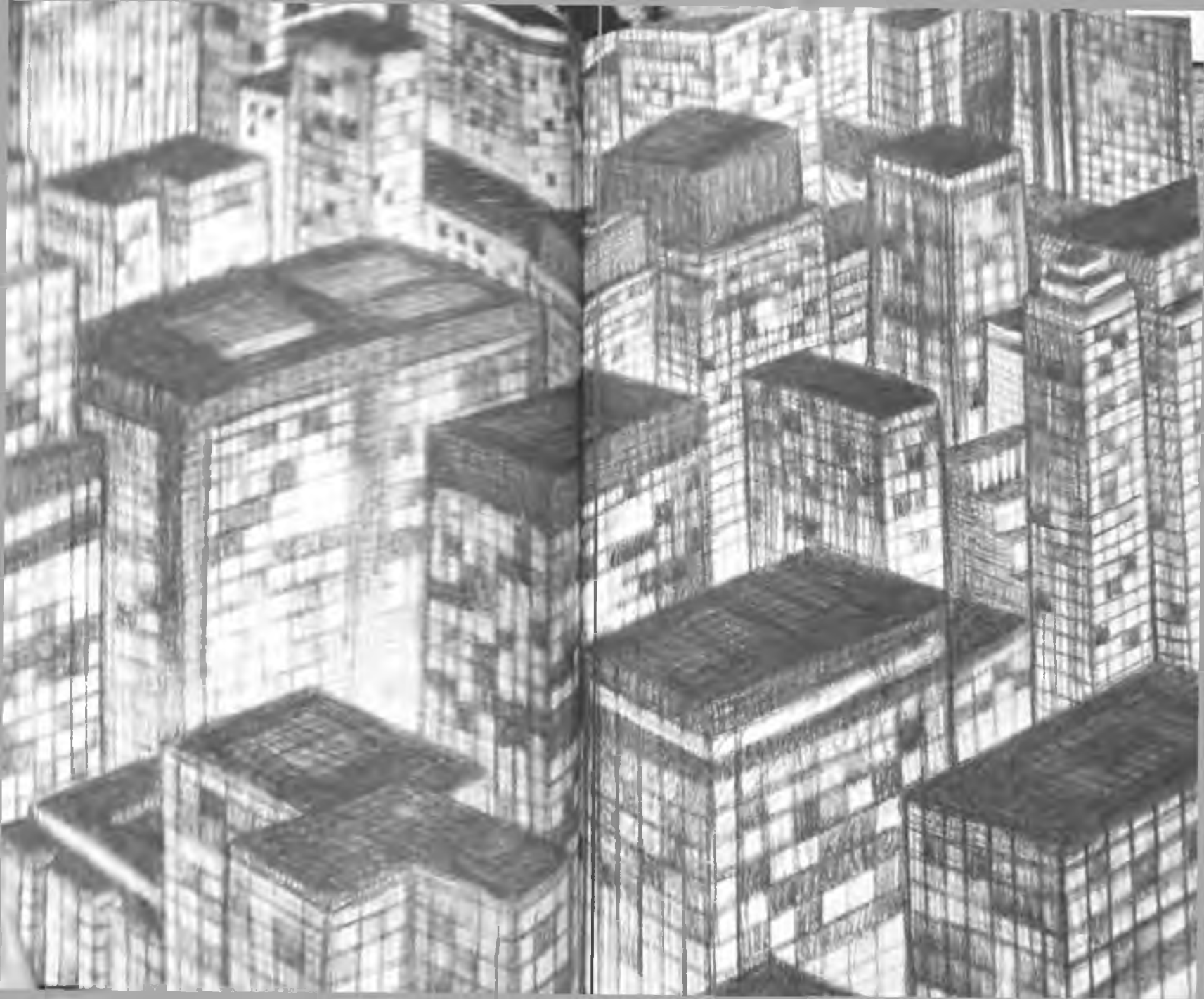

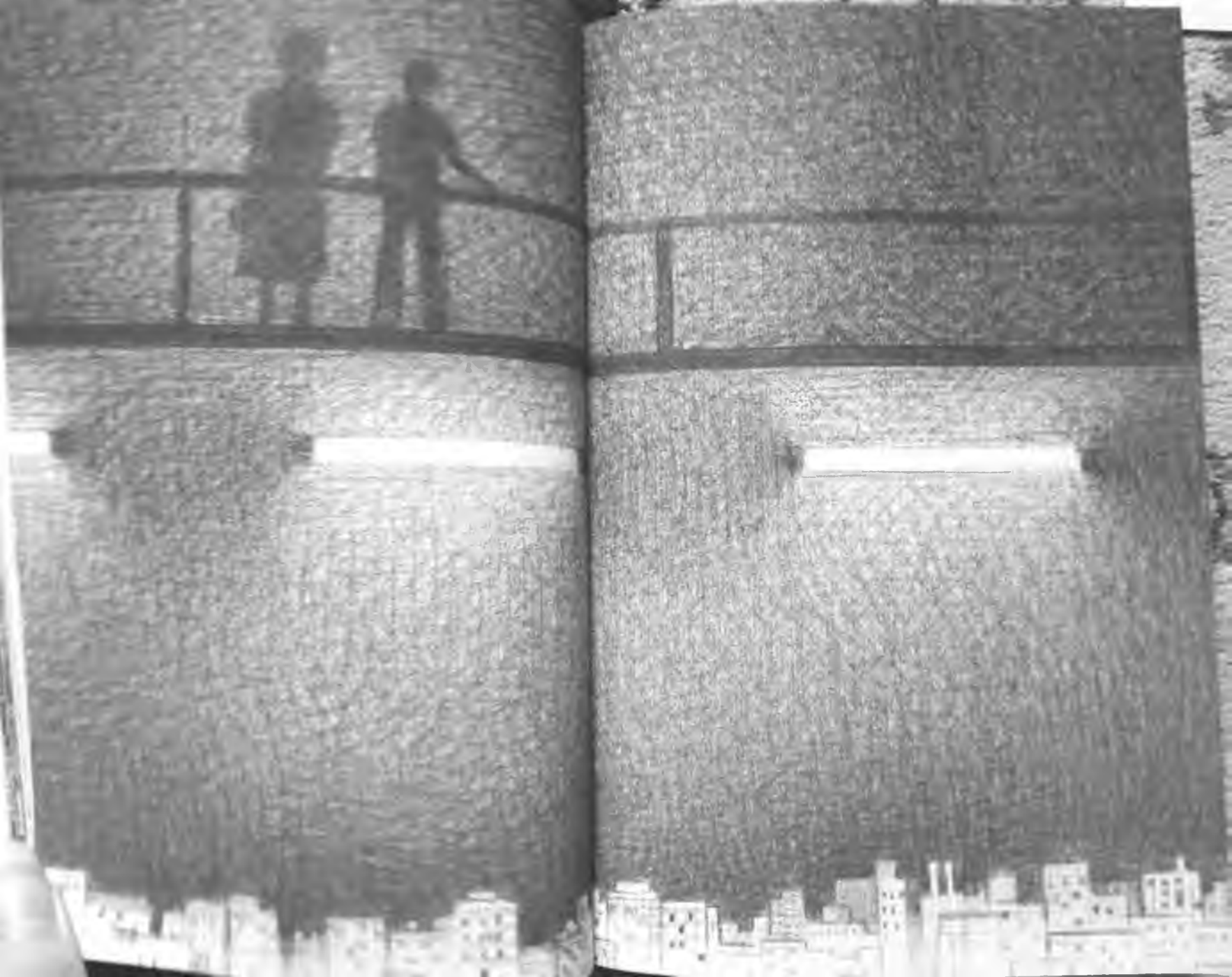
Panorama, Ben'in bugüne kadar gördüğü en harikulade şeydi. Çevresinde yavaş yavaş dolaşırken bütün şahane detayları inceledi. Maketi çevreleyen rampanın en tepesine ulaştıklarında Rose yazmak için tekrar durdu.

"*1964 Dünya Fuarı, açılışından birkaç yıl sonra kapatıldı ve içindeki her şey kaldırıldı. Ama panoramayı sergilemeye devam ettiler çünkü çok popülerdi. Maketin bakımını ve gerekli düzeltmelerini yapması, New York'taki yeni binaların minik minyatürlerini eklemesi ve eskiyip bozulan eski minyatürleri alıp götürmesi için birine ihtiyaçları vardı. Bana bu işi teklif ettiler.*"

Oda birden kararmaya başladı. Ben üzgün üzgün Rose'a baktı. Rose gülümseyerek "*Her on beş dakikada bir gece oluyor,*" diye açıkladı.

Neon boyalarla boyanmış, içlerinde lambalar yanıyormuş gibi görünen on milyon tane minik pencere karanlık şehri ışıklar saçarak aydınlatıyordu. Maket ihtişamla parlıyordu.

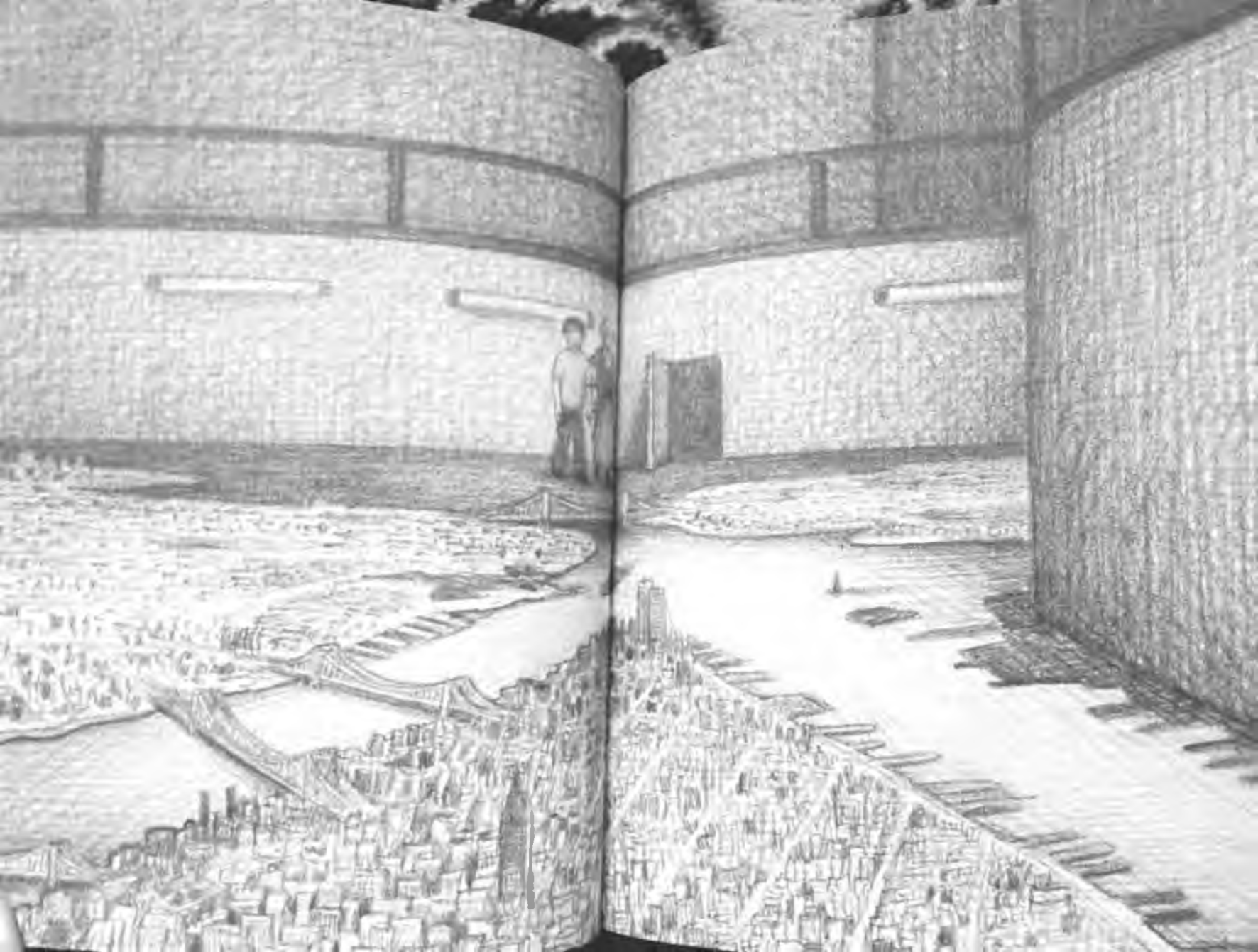

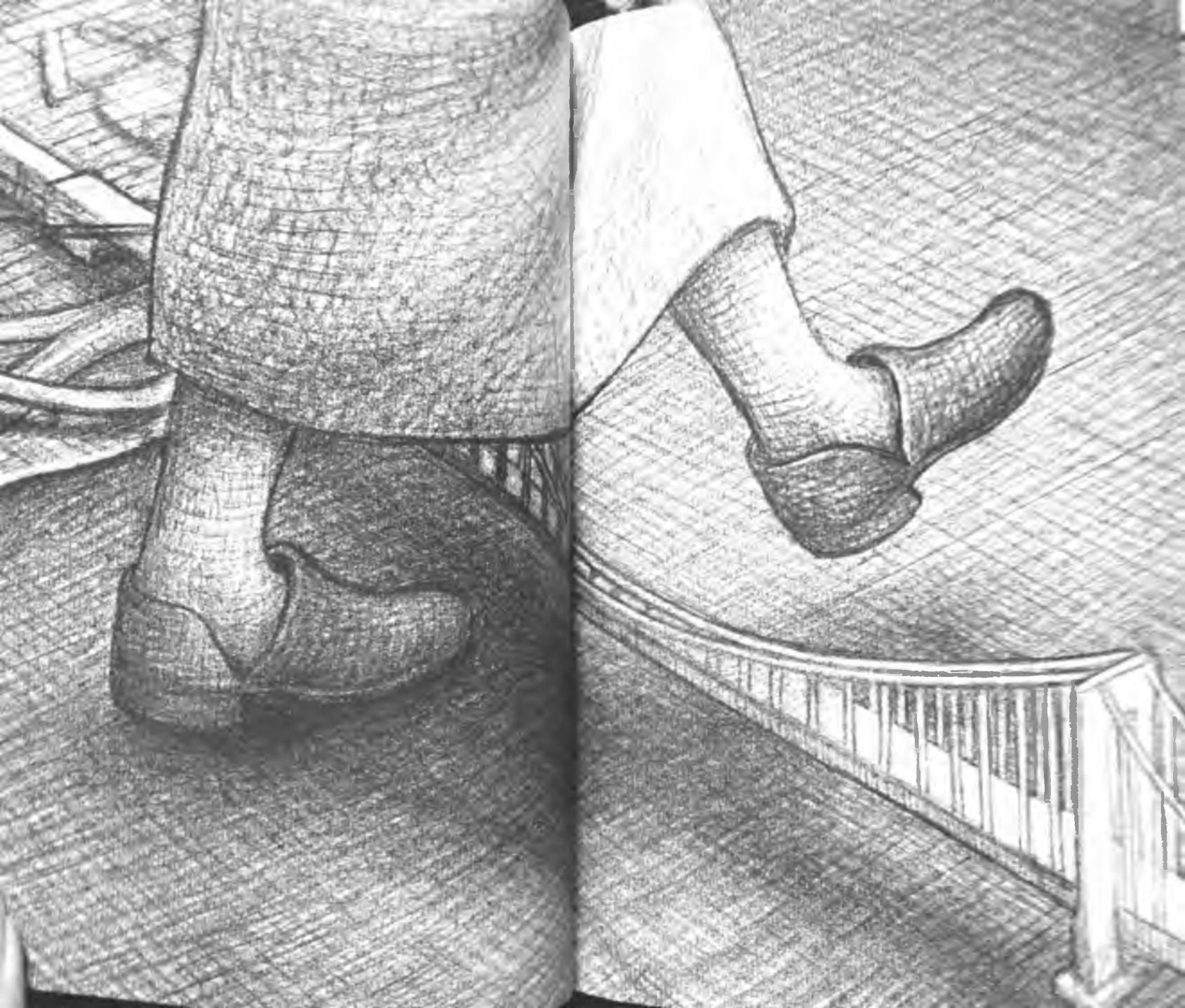
Yapay bir sabah, minyatür şehri aydınlatmaya başlarken Rose, Ben'i maketin etrafındaki patika yola yönlendirdi.

Şehrin her yerinin ismini yazdı: Manhattan, Bronx, Staten Adası, Brooklyn ve Queens. 1964 Dünya Fuarı'ndan geriye kalmayı başarabilen bir minyatürü işaret etti: Buraya gelirken önünden geçtikleri Unisfer denilen devasa gümüş yeryüzü maketinin minyatürü.

Aynı zamanda gökdelenleri ve köprüleri, yeşil parkları ve kıvrılarak ilerleyen yolları, bataklıkları, mezarlıkları ve elektrik santrallerini de gösterdi. Ben kendisini New York şehri semalarında kanat çırpan bir kuş gibi hissetti.

Ben'in daha önce fark etmediği bir kapının önüne geldiklerinde Rose anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı ve içeri girdiler. Birkaç basamak merdiven indikten sonra ikinci bir kapıya geldiler. O kapıdan da geçtikten sonra iki dev misali Atlantik Okyanusu'na ayak bastılar.

Üç köprü daha geçip Doğu Nehri nin ortasına geldiklerinde Rose yazmak için durdu. Ben defterden kafasını kaldırıp bakınca Rose'un yanında, Manhattan ve Brookly'nin arasında, Central Park'ı, Amerikan Doğal Tarih Müzesi ni, Hayden Yıldız Evi ni ve Authority Limanı nı gördü.

Yeniden gece oldu. Ben, ultraviyole ışıkta kıyafetlerinin, Rose'un gözlerinin ve dişlerinin, defterin sayfalarının mor gibi göründüğünü fark etti. Elektrikli güneş bir kez daha doğana dek kımıldamadan beklediler. Rose'un yazmaya devam ettiği deftere baktı.

"*Bu maketin yapılmasına yardım etmek çok hoşuma gitti. İki yıl boyunca zaman zaman herkes gittikten sonra kısa bir süre için de olsa onunla yalnız kalabilmek için gece geç saatlere kadar burada kaldım. Dannyyle bir araya geldiğimizde işlerin nasıl ilerlediğini anlatıyordum. O da bana son projelerinden bahsediyordu. O zamanlar, ADTM'de yeni bir maketin tasarlanmasında görevliydi. Bu onura erişebilen en genç insandı.*

Hikâyenin bu kısmını zaten biliyorsun, Ben. Müzede çalışan iki kişiyle birlikte Gunflint Gölü'ne gitti. İki arkadaşı Gol'deki büyük misafirhanede yer bulmuşlar ama Danny çalışabileceği özel bir alan istemiş. Araştırmaları için yardımını istedikleri kutüphanecinin, kız kardeşiyle birlikte sahip oldukları küçük bir kulübe varmış. Orayı Dannyye kiralamışlar."

Ben, kuzenleriyle beraber korsancılık ve canavar oyunları oynadıkları kulübede babasının kaldığını hayal etti ve babasıyla aynı yerlerde yürüyüp aynı sandalyelere oturmuş olmaları onu çok mutlu etti.

"*Göl'de uzun zaman geçirdikten sonra kurtlara odaklanmak istediğine karar verdi. Eğer dosyaları incelediysen çizimlerinin pek çoğunu görmüşsün'dür. Harika mektuplarla birlikte bana da birkaç çizim gönderdi. Neredeyse görür görmez annene âşık olmuş. Onu heyecanla anlatırdı. O ana dek tanıdığı herkesten farklıymış. Her zaman kütüphanecilerin hırka giyen yaşlı kadınlar olduğunu düşünürmüş ama Elaine genç ve güzelmiş ve etrafındakilerin onun hakkında ne söylediklerine aldırmayan bir kadınmış. Anneni tanımlarken 'radikal' kelimesini kullanırdı. Bence annenin tamamen kendi kurallarına göre yaşadığını söylemek istiyordu. Ve bu Danny'nin çok hoşuna gitmişti. Mektuplarında annenin özgür ruhlu, inatçı ve Göl e ve kitaplara âşık olduğunu yazıyordu.*"

Annesinin tanımadığı birisi tarafından bu kadar mükemmel anlatılmış olması çok tuhaftı.

"*Ancak ikisi de ilişkilerinin yürümeyeceğini biliyordu. Elaine Gunflint Gölü nden, Danny de New York'tan ayrılmayacaktı.*

"*Elaine nin bir kocaya ihtiyaç duymadığının, hatta istediğinin her zaman farkındaymış. Gölde ve kütüphanesinde ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu söylemiş. Danny*

onda neyin eksik olduğunu tam olarak anlayamamasına rağmen biraz melankolik bir tarafının olduğunu düşünüyordu.

"*Gunflint Gölü'ndeki araştırması sona erince kalbi kırık hâlde New York'a geri döndü. Orada maketi yaparken geçirdiği ve annene âşık olduğu zamanlar hayatının en mutlu günleriydi.*" Rose kısa bir süre yazmayı bıraktı ve kalemi tekrar hareket edene dek Ben nefesini tuttu.

"*Sonunda yapabildiği tek maket olan kurt maketini tamamladı. Hâlâ sık sık onu görmek için müzeye giderim.*"

"*Seni orada gördüm,*" diye yazdı Ben. "*Geçen gün.*"

Rose şaşırdı.

"*Neden babam daha fazla maket yapmadı?*" diye devam etti Ben. Ama daha yazarken cevabın ne olabileceğini anlamıştı.

Rose duraklayıp kalemi eline almadan önce Ben'in gözlerine baktı. "*Baban hastaydı, Ben. Kalbinde sorun vardı. Annene söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Bu hastalık onun savaşa katılmasına engel olduğu için mutlu olmuştum. Ama Gunflint Gölü'nden döndükten birkaç yıl sonra kalbi...*"

Cümlesini tamamlayamadı. Zaten Ben de ne olduğunu anlamıştı. Elleriyle yüzünü kapatıp kendini karanlığa bıraktı. Rose'un yaklaşıp kollarıyla onu sardığını hissetti. Notes almak dışında hiç hareket etmeden uzun süre öyle kaldılar. İkisi de ağlıyordu.

Bir süre sonra Ben gözlerini silip "Benden haberi var mıydı?" diye sordu.

Rose dudaklarını okumuştu. "*Bilmiyorum ama zannetmem. Eğer haberi olsaydı eminim seni çok severdi. Çocuklara bayılırdı. Okullardan müzeyi ziyarete gelen çocuklara rehberlik yapardı.*"

Ben'in alnına düşen saçları geriye atıp yanaklarında biriken gözyaşlarını sildi.

Ben kalemi alıp "*Ama daha önce tanıştığımızı söylemiştin. Babamın benden haberi yokken senin nasıl vardı?*"

"*Henüz hikâyemiz bitmedi, Ben. Seninle paylaşmak istediğim bir şey daha var. Bir sır.*" Rose durakladı ve Ben sabırsızlıkla devam etmesini beklerken ona biraz daha yaklaştı.

"*Bu panorama yalnızca şehrin bir maketi değil. Aynı zamanda babanın hikâyesi. Seni buraya getirmemin nedeni bu.*"

Ben, minyatür binalara baktıktan sonra tekrar Rose'un yazmaya devam ettiği deftere döndü.

"*Burada işe başladığımda panoramayı biraz kişiselleştirmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Bu yüzden çoğunlukla babanın çocukluğuna ait eşyalar toplayıp maketteki binaların içine gizledim. Sanırım içimde onun kalbinin zayıf olduğunu bilen bir parçam ondan bir şeylerin daima burada olmasını istedi. O zaman böyle düşünmemiştim. Babamı seviyordum ve bunu hem onun için hem de kendim için*

yapmak istedim. Ona küçük projemden bahsettiğimde saklayacağım eşyaları toplamama yardım etti. Yani bir bakıma bu maket, babanın New York'taki yaşamını anlatıyor. Sanki kendi gizemli çekmecelerimizi yapıyor gibiydik."

Ben, *Kutup Yıldızı* nda koleksiyonerlerle ilgili okuduklarını hatırladı ve babasının yaptığı gibi kendi hayatına ait parçaları toplayıp koleksiyon yapmanın nasıl olduğunu düşündü. Kendi koleksiyonuna koyacağın nesneleri ve hikâyeleri seçmek nasıl bir duyguydu acaba? Ben kendi yaşamına ait neleri toplardı ki? Sonra müze kutusunu, evini, kitaplarını ve gizli odayı düşününce çoktan toplamaya başladığını fark etti.

"*Burası babanın doğduğu hastane*" dedi Rose, gri yüksek bir binayı göstererek. "*İçine ilk doğduğu zaman birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı koydum. Burası da okuduğu okul,*" dedi parkın yanındaki alçak beyaz binayı göstererek.

"*Oraya kalemlerinden birini sakladım.*" Rose, Ben'e babasının hikâyesini anlatıp onun için önemli olan yerlere sakladığı eşyaları birer birer gösterdi. Babasının Central Park'ta bulduğu bozuk para, şu anda parkın minyatürünün altındaydı. Coney Adası'nda bulduğu gümüş bileklik de Rose'un yaptığı Büyülü Çark'ın altındaydı. Ve bebek lik dişi de onu yıllar önce kaybettiği bakkal dükkânının içine gizlenmişti.

Dev odanın üzerine yine gece çöktü. Ben yakındaki ufak havalimanından kalkan minik uçağı fark etti. Neredeyse görünmez bir telin üzerinde tavana uçup şehrin üzerinde taklalar atıp yere indi. Birkaç dakikada bir aynı şeyleri baştan tekrarlıyordu.

Tekrar gündüz olduğunda maket artık Ben için tanımadığı binalarla dolu koskoca bir alan değildi. Sanki babası canlanmıştı ve oradaydı.

Doğal Tarih Müzesi binasına bakıp Rose'un omzuna dokundu. "*Onun* içinde ne var?" diye sordu.

Rose, Ben'e Manhattan'ın güney ucuna doğru onu takip etmesini işaret etti. Williamsburg Köprüsü, Manhattan Köprüsü ve Brooklyn Köprüsü'nden geçerek geri döndüler. Hudson Nehri boyunca, Manhattan'ı New Jersey'den ayıran mavi boyalı suya ulaşana kadar adanın diğer tarafına doğru yürüdüler.

Rose, Manhattan'ın batı tarafına doğru eğilip müze maketini yerinden kaldırıp çıkarmaya çalıştı. Biraz zor olsa da sonunda çıkarmayı başardı. Maketi baş aşağı çevirip içinden katlanmış iki kâğıt parçası çıkardı. İlkini açıp müzedeki dosyaların içindekilerle aynı olan kurt resmini Ben'e uzattı.

"*Danny'nin bana gönderdiği resimlerden birisi*" dedi. Diğer kâğıdı da açtı. İçinden çıkan basit bir çocuk çizimiydi ama kurt maketine benzediği görülebiliyordu. Altında *Ben* yazdığını görünce şaşkınlıktan donakaldı.

"*Baban öldüğünde cenaze törenini müzede yaptık. İki kişi haricinde gelenlerin hepsini tanıyordum: Bir kadın ve*

yanında duran dört yaşlarındaki erkek çocuğu. Kadın işaret diliyle kendisini tanıtıp adının Elaine olduğunu söyledi. Danny'nin eski bir arkadaşıymış. Danny ona ailesinin işitme engelli olduğunu anlatmış ve biraz işaret dili öğretmiş."

Annesinin işaret dilini biliyor olması Ben'i hayrete düşürdü. Onunla hiç paylaşmamıştı. Aslında birkaç kez annesini koltukta oturmuş izlendiğinin farkında olmadan elleriyle havaya bir şeyler çizerken görmüştü. Acaba gizlice Danny'ye bir şeyler mi söylüyordu?

"Danny'nin mektuplarından kim olduğunu zaten biliyordum. Beni oğluyla tanıştırdı. Şaşkına döndüm çünkü Danny'nin çocukluğuna çok benziyordu. Oğlunu daha önce müzeye getirdiğini ve birlikte kurt maketini gördüklerini söyledi.

"Elbette o çocuk sendin. Senin elini sıktığımda cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattın. Kâğıdı açınca ağlamaya başladım. Kurtları çizmiştin ve resmin bende kalabileceğini söyledin."

Ben, bunların hiçbirini hatırlamıyordu ama doğruluğuna inandı. Bir şeyler toplayıp biriktirme isteği, müzelere duyduğu ilgi, kurtlarla ilgili rüyaları anlam kazanmıştı. Yani rüyaları sebepsiz değildi. *Babasının* kurtlarını görüyordu.

Son birkaç rüyasını düşündü. Kurtların ne kadar sessiz olduklarını, artık arkasından gelmediklerini hatırladı. Sonunda kurtların aslında onu *kovalamadıklarını,* ona

rehberlik edip karlı yollarda babasına gitmesi için öncülük ettiklerini anladı.

Rose kâğıt parçalarını katlayıp minik müzeye geri koyarken Ben cebinden deniz kabuklarından yapılmış kaplumbağayı çıkardı.

"Bunu da oraya koyabilir miyiz?" dedi.

Rose dudaklarını okuyup gülümsedi.

Ben kaplumbağayı nazikçe uzattı ve Rose diğer iki hazineyle birlikte onu da müzenin içine yerleştirdi. Müzeyi panoramaya geri koyduktan sonra yazmaya devam etti.

"Elaine senin Danny'nin oğlu olduğunu hiçbir zaman söylemedi ama Bill ve ben meraktan ölüyorduk. Danny'nin onu nasıl anlattığını hatırlayınca, annenin koca istemese bile çocuk isteyebileceğini düşündüm. Belki de Danny'nin bile ne olduğunu çözemediği o eksik sendin."

Ben gözlerini kırpıp derin bir nefes aldı.

Mademki annesi insanın hayatında bir şeyin eksik olması duygusunu bu kadar iyi biliyordu neden Ben'in hayatındaki *tek* eksikten hiç bahsetmemişti acaba? Onun da Danny gibi Göl'ü terk edeceğini mi düşünüyordu? Oğlunun sürekli olarak bir şeyler toplayıp biriktirdiğini, müzelere ilgi duyduğunu, babasıyla bu kadar çok ortak noktasının olduğunu görmek onun için zor olmuş olmalıydı. Oğlunu koruduğunu ya da kendini oğlunu kaybetmekten koruduğunu düşünmüş olmalıydı. Her iki şekilde de durumu artık anlamıştı.

"Annen seni kendisine sakladı ama Bill ve ben seni dü şünmekten kendimizi alamıyorduk. Bir gece Bill'le buraya gelip bu resmi müzenin içine sakladık."

Ben Rose'un omzuna dokunup "Bill nerede?" dedi.

Rose yazmaya başlamadan önce Ben'in elini tuttu. "*İki yıl önce öldü. Keşke birbirinizi tanısaydınız. Çok komik biriydi. Şaka yapmayı, okumayı severdi. Matbaada çalışmış olmakla gurur duyuyordu. Dannyyi çok severdi. Tanısaydı eminim seni de çok severdi.*" Rose kafasını sallayıp kendi kendine güldü. "*Ah, Ben! Bunca zaman doğru olup olmadığını gerçekten bir torunumuz olup olmadığını, Danny nin bir oğlu olup olmadığını merak ettim!*"

Ben, Rose'un yanağına dokundu. Anneannesinin yüzüne dokunmak çok garipti. Sanki teni kendi teninin ve babasının bir parçası gibiydi. Annesinin dokunuşlarını özlemişti.

Ben hâlâ annesinin New York seyahati planlayıp planlamadığını, annesinin odasındaki kitabı, ayracı ve büyükannesini bulmasının yalnızca bir tesadüf olup olmadığını bilmiyordu. Tam da o anda aklına geldi!

"*Bugün ayın kaçı?*" yazdı.

"*13 Temmuz. Neden sordun?*"

"*Yarın doğum günüm.*"

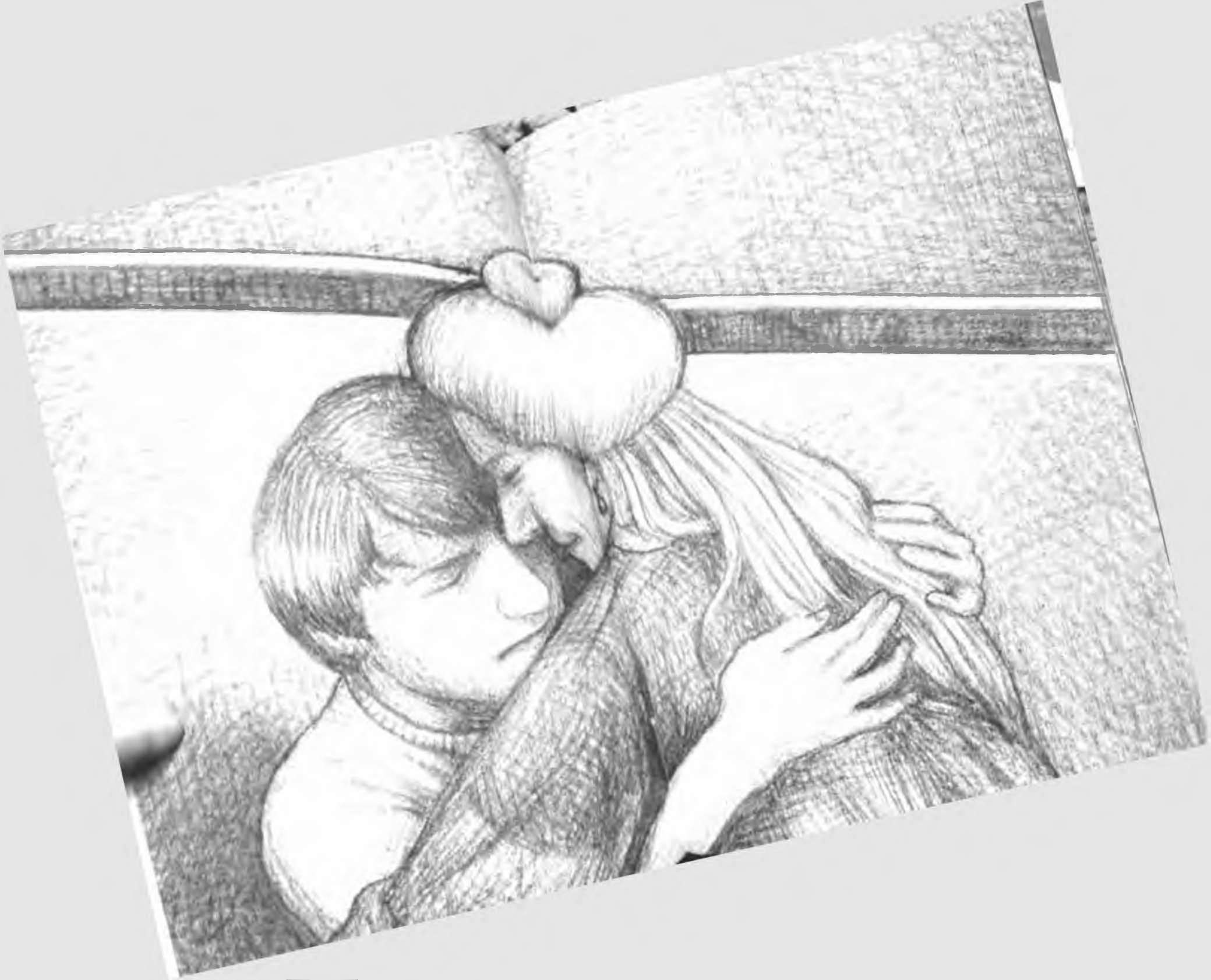
Rose'un gözleri ışıldadı.

"*Bana işaret dili öğretir misin?*" diye sordu

Rose sağ elini havaya kaldırıp başını sallarken yumruğunu aşağı yukarı hareket ettirdi.

Ben ne söylediğini anlayıp güldü.

"*Bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederim,*" yazdı Rose. "*Hayatta olsalardı annen ve baban seninle gurur duyardı.*"

Odanın içi birdenbire kapkaranlık oldu. Ultraviyole ışıklar da yanmadı ve her şey siyaha büründü. Ben korkunç bir panik hissetti. Neler oluyordu? Büyükannesinin ona dokunan eli ve ayaklarının altındaki zeminden başka her şey yok olmuştu sanki.

Ben yanında durduğu maketin minik parçalarını gözünde canlandırmaya çalıştı. En ufak yanlış bir harekette bir köprüyü ezebilirler ya da bütün bir semti yok edebilirlerdi. Düşmekten ya da Rose'un düşmesinden korktu. Nasıl yardım isteyebilirlerdi?

Rose el çantasını sıkıca tutup Ben'i yürümesi için yavaşça itti. Sanki kadife bir yorganın ağırlığı altında mücadele ediyorlarmış gibi milim milim ilerlediler. Kısa bir an uzakta çakan bir şimşeğin ışığı panoramanın müzenin çıkış kapılarına açılan girişini aydınlattı. Fırtına başlamış olmalıydı. Ben ürperdi ve binaya yıldırım düşmemesi için dua etti.

Rose'la birlikte ayaklarını minik adımlarla sürüyerek nehrin üzerinden yürümeye devam ettiler. Ben tişörtüyle yüzünü sildi. Kollarını uzatıp bir köprü ya da binayı ezmemeye dikkat ederek koyu karanlıkta ilerlediler. Onlara saatler geçmiş gibi gelen bir zaman sonra duvara çarptılar. Tekrar çakan bir şimşeğin de yardımıyla, el yordamıyla duvar boyunca ilerleyip kapıyı buldular. Adım adım karanlık

merdivenlere ulaşıp panoramayı çevreleyen geçitten geçtiler. Ötede giriş kapısı tarafında bir şimşek daha çaktı.

Panoramadan çıkıp lobiye yöneldiklerinde ışık daha da parlaklaştı. Ben'in kalp atışları hızlandı. Gözlerini kamaştıran ışığın ardından şiddetli gök gürültüsünü duyunca Rose'a sıkı sıkı tutundu. Işığın şiddetiyle gözleri acımıştı.

Birkaç dakika sonra artık şimşek çakmıyordu. Ben'in gözleri karanlığa alıştığında gördükleri sayesinde neler olduğunu anladı. Fırtına da şimşek de yoktu. Cam kapının arkasında *Jamie* bir eliyle fotoğraf makinesini tutmuş diğer elini de çılgınca onlara sallıyordu. Fotoğraf makinesinin flaşıyla onların dikkatini çekmeye çalışmıştı çünkü kapıya vurmak işe yaramamıştı. Yerde bir yığın çekilmiş fotoğraf duruyordu.

Ben kapıya doğru koşarken Rose'a açmasını işaret etti. Dışarıda gece olmuştu ama sokak lambaları ve kapının önündeki ışık yanmıyordu. Rose çantasından anahtarı alıp kapıyı açtı. Jamie, Rose'a baktı ve Ben'i kucaklamadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu Ben.

"Seni takip ettim," dedi Jamie.

Rose çocukları kenara çekip kapıyı açtı. Uzun koridorlardan ve karanlık merdivenlerden yavaşça geçip çatıya çıktılar

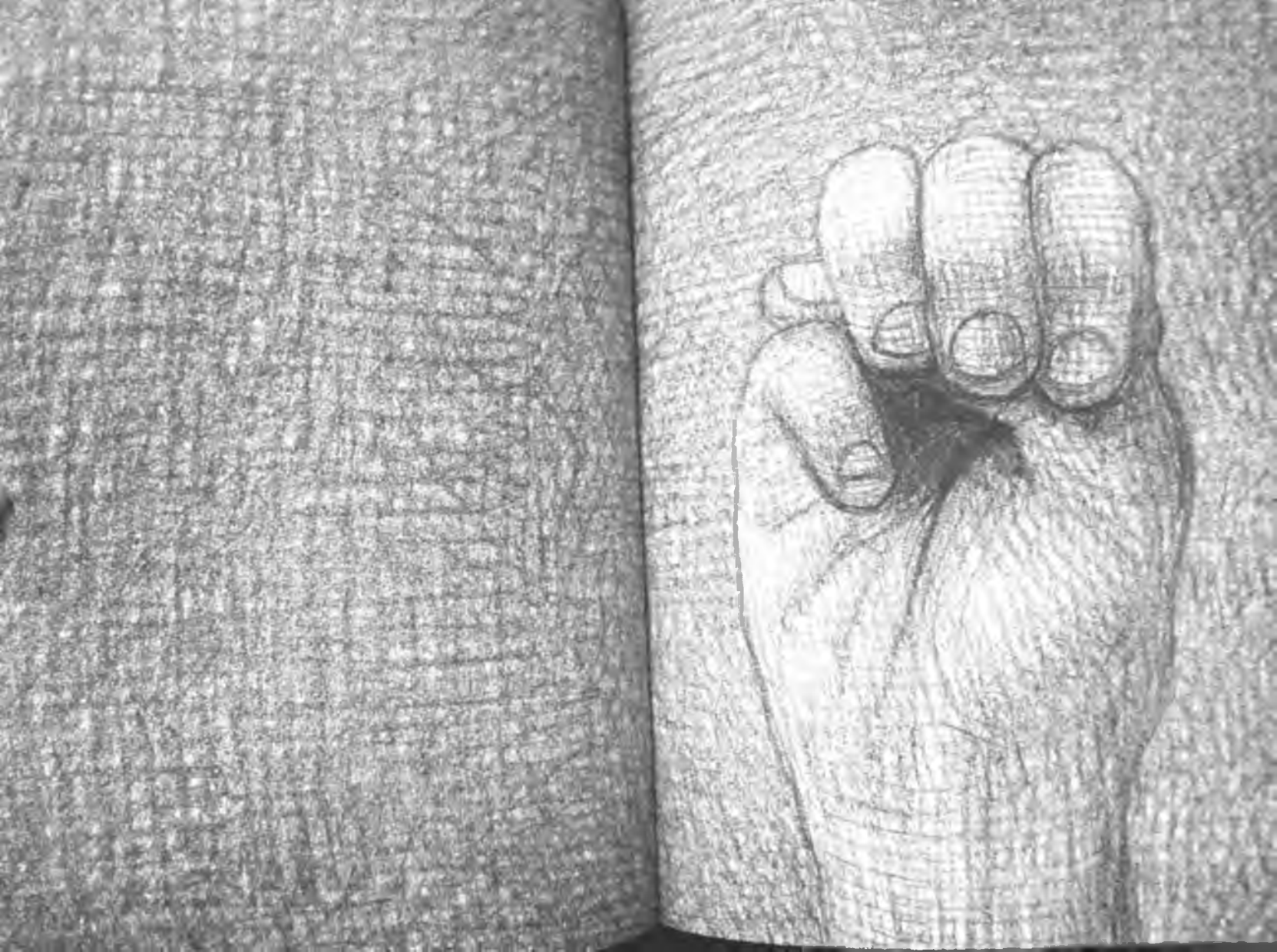
Çatının kenarına oturdular ve korkudan solukları kesildi Nehrin üzerinden Manhattan'ı seyrederlerken ılık bir meltem saçlarını uçuşturuyordu.

Şehrin tamamının karanlıklar altında olması Ben'i şaşırttı. Ufuk çizgisi uzakta küçük bir karaltı gibi görünüyordu. Önlerinde duran gerçek şehirle arkalarında bıraktıkları panorama arasındaki tek fark üzerlerinde ihtişamla uzanan gökyüzüydü.

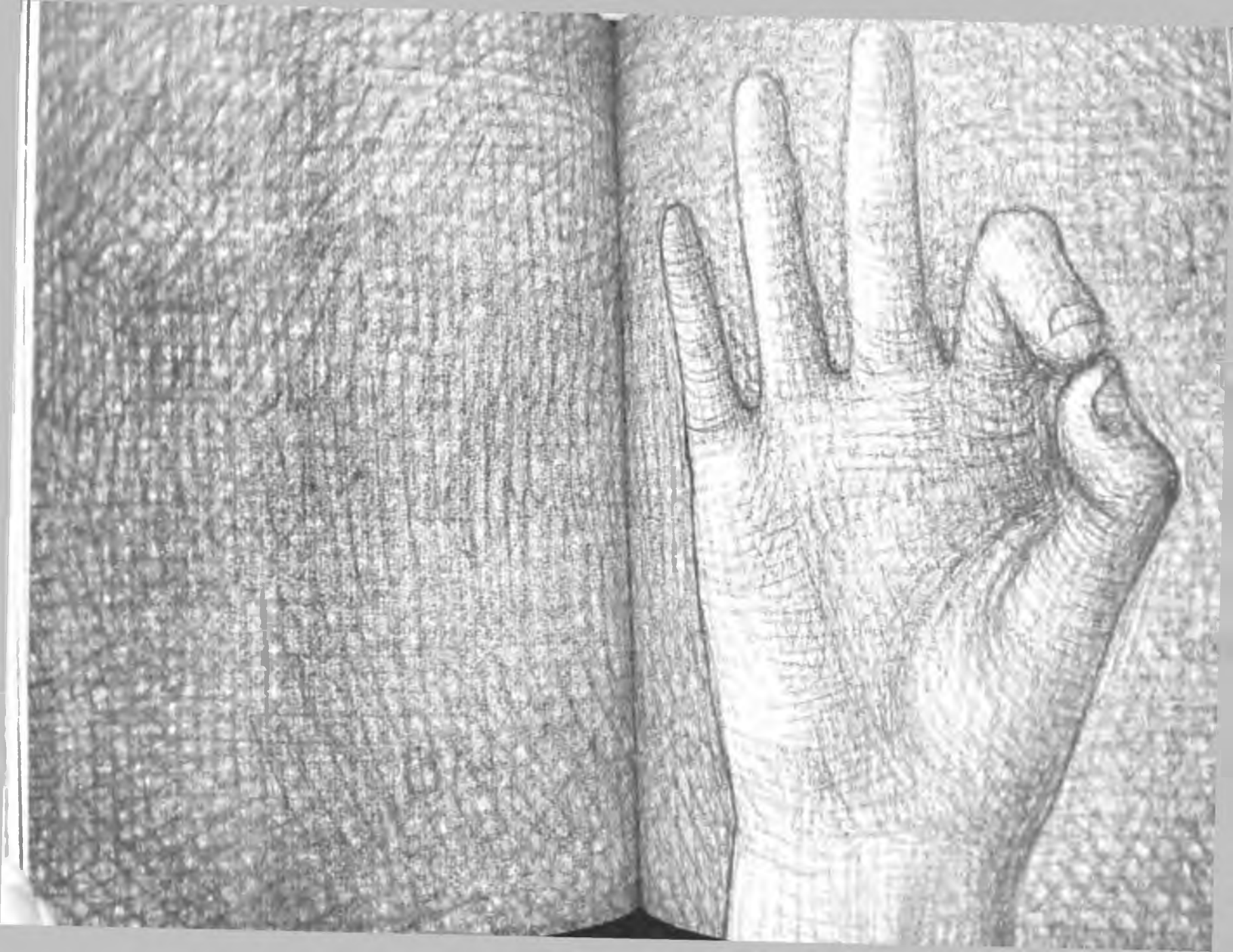
Jamie, Ben ve Rose'a dönüp tekrar tekrar baktı. Tam Rose'la konuşmaya çalışıyordu ki Rose fark etmeyip çantasına uzandı. Çantasından defteri ve kalemi çıkarıp bir şeyler yazdıktan sonra meraklı bir gülümsemeyle Jamie'ye uzattı. Kelimeler ay ışığında görülebiliyordu.

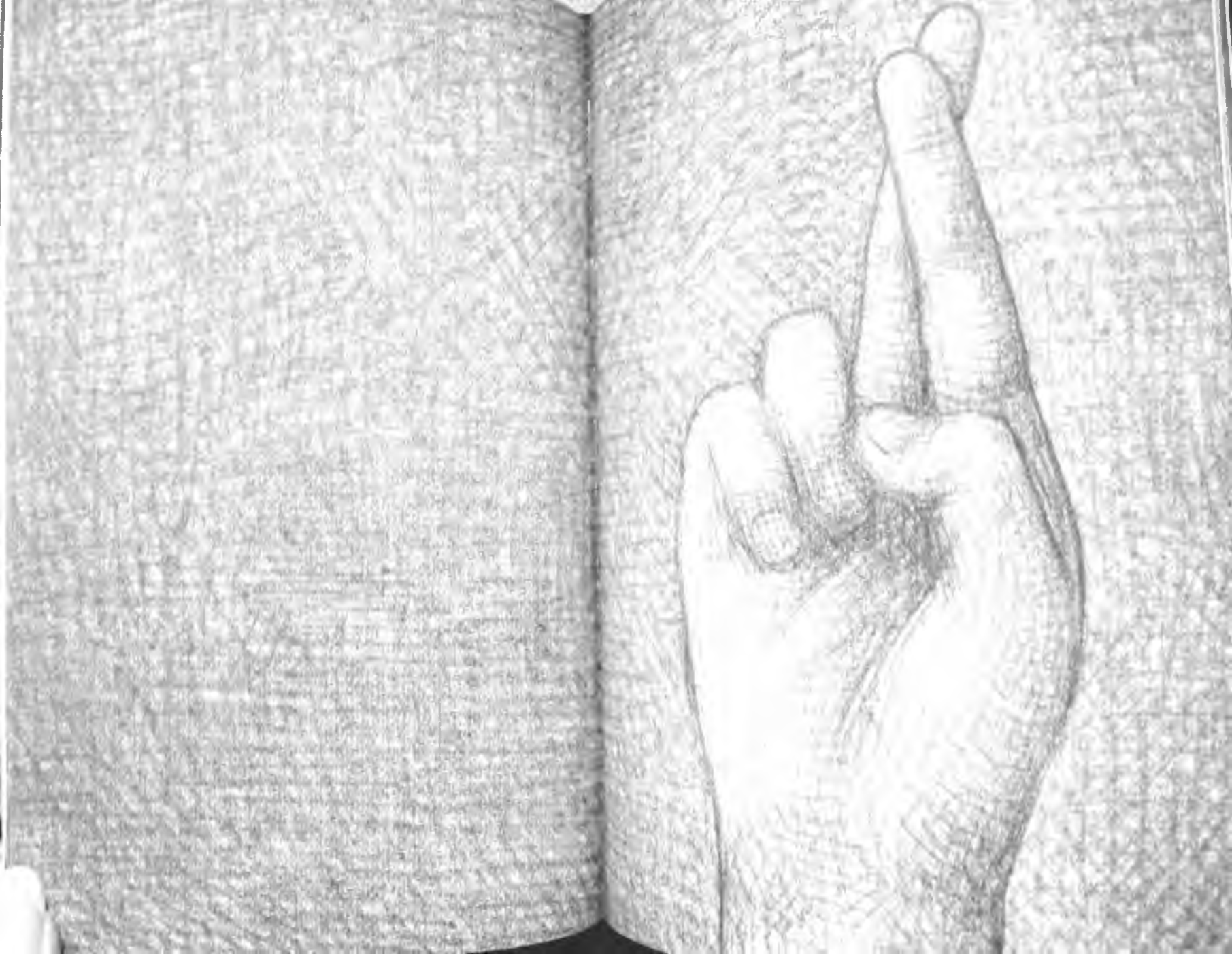
"*Sen de kimsin?*"

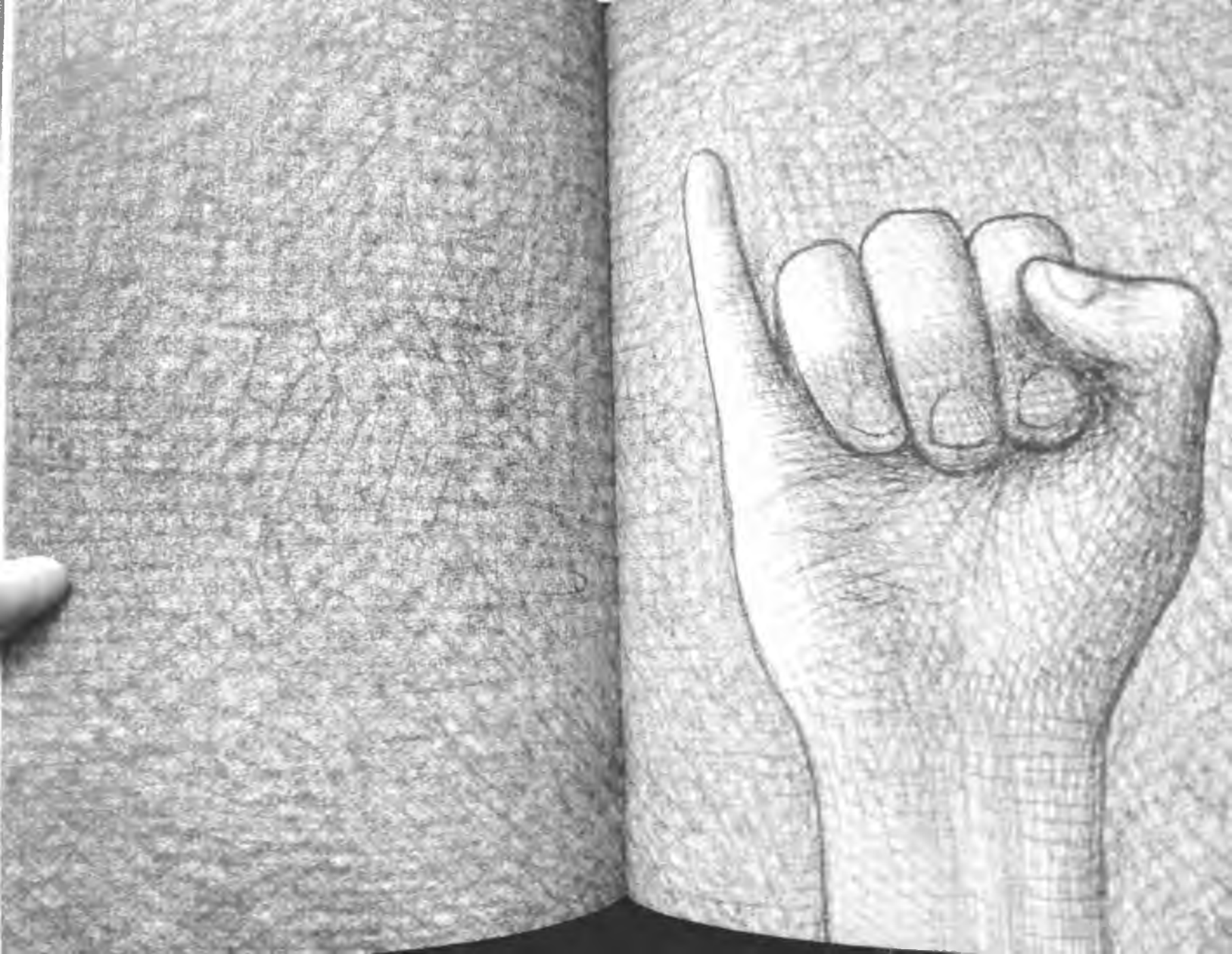
Ben, Jamie nin omzunun üzerinden soruyu okuyup "Sanırım bu soruya ben cevap verebilirim," dedi.

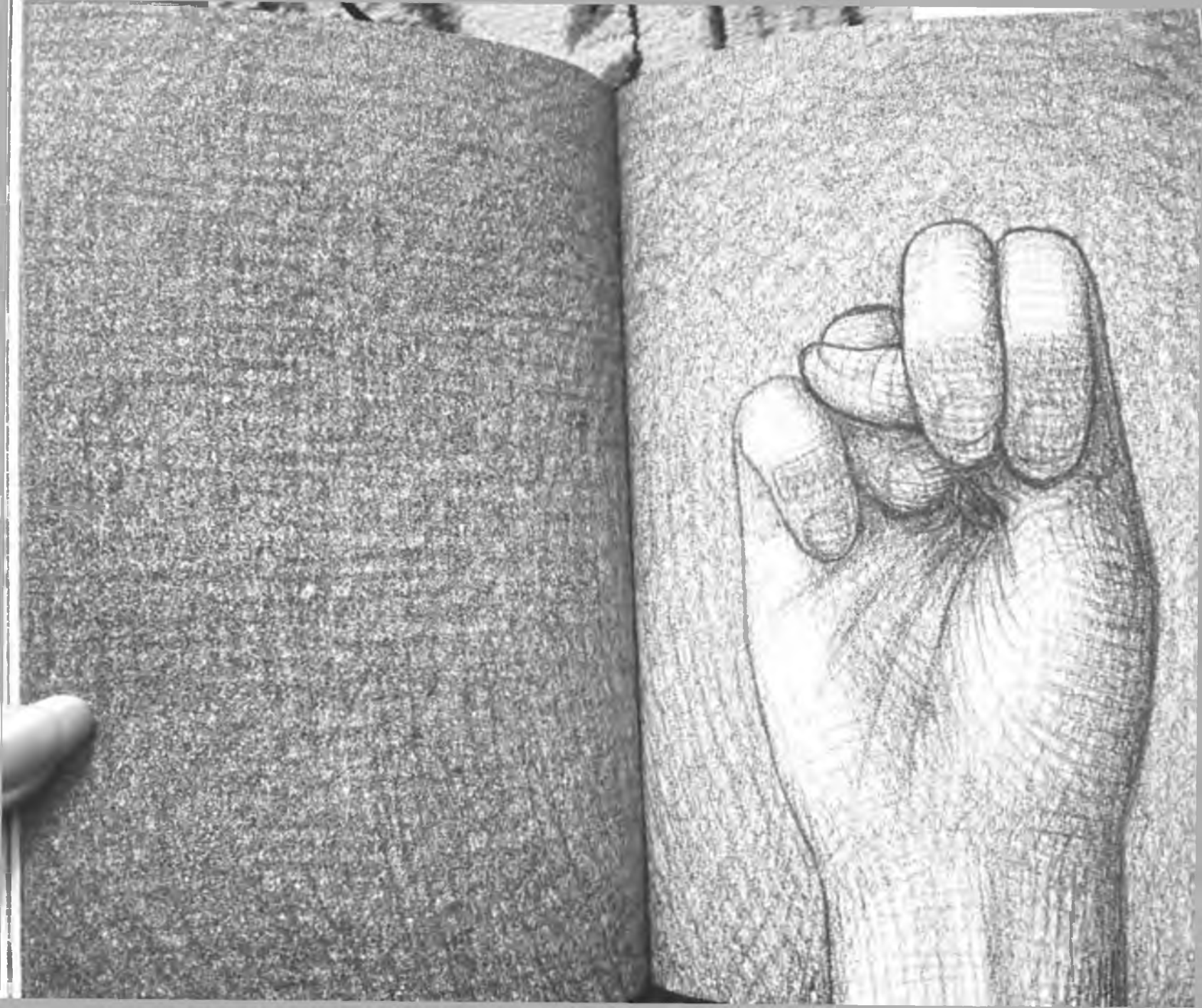

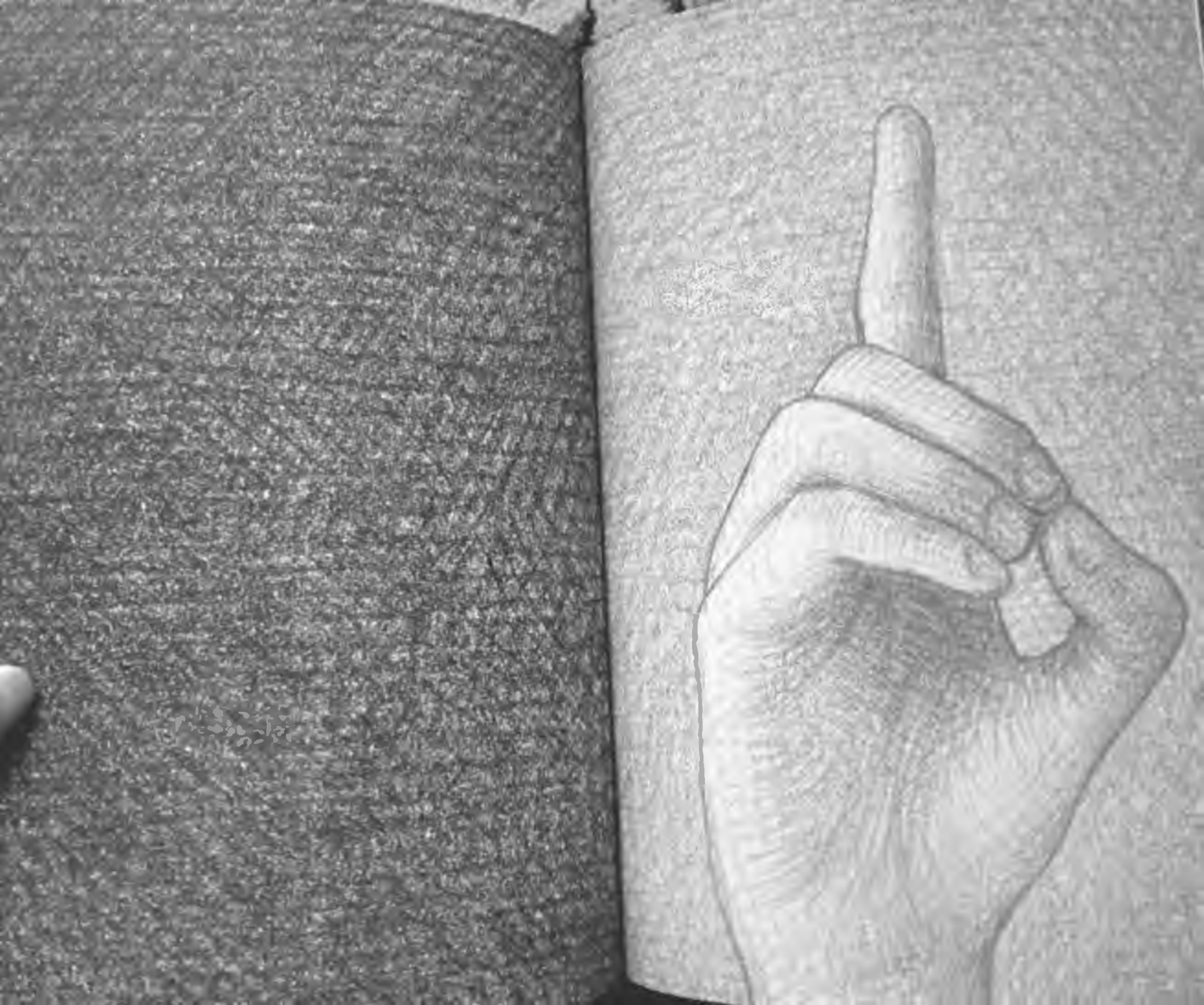

Ben parmaklarının ucunda titreşen harfleri hissedebiliyordu. *Arkadaşım.*

Jamie gülümseyip parmaklarıyla ismini heceledikten sonra tokalaştılar.

"Bu Rose, büyükannem," diye tanıttı Ben, Jamie'ye.

Jamie şaşkınlıktan dondu kaldı. Ben, arkadaşının çarpık gülümsemesini görünce söylediklerinin şaka olduğunu düşündüğünden emindi. "Gerçekten mi?" diye sordu sonunda.

Ben defterin sayfalarını çevirip Rose'un yazdıklarını gösterdi.

"Daha sonra bunları okuduğunda her şeyi öğreneceksin," dedi Ben ve söyledikten sonra da ne kadar doğru olduğunu fark etti.

Defter sadece babasının, büyükanne ve büyükbabasının hikâyesini değil aynı zamanda Ben in Jamie ye annesi, teyzesi, enişteşi ve kuzenleri hakkında yazdıklarını, Jamie'nin anne ve babasının hikâyesini, müzeyi ve sohbetlerinin bütün parçalarını içeriyordu.

Ben, onu buraya getiren bütün bağlantıları düşünerek nasıl olup da her şeyin define haritasındaki bir yol gibi izinin sürülebildiğine ve bu yolun bir kitap, bir kaplumbağa ve eski bir sergideki çekmeceden nasıl Walter, Rose, Danny ve Elaine'e, oradan da Ben'e ulaşabildiğine hayret etti.

Tabii ki Jamie olmasaydı Ben bu yola hemen ulaşamazdı. Dunya mucizelerle doluydu.

"Baban nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu Ben Jamie'ye.

Jamie hayır anlamında kafasını salladı

"Senin için endişelenecek!"

Ben boş bir sayfa çevirip, "*Bu kesinti daha ne kadar sürecek? Jamie babasına nereye gittiğini söylemeyi unutmuş,*' yazdı.

Rose okuduktan sonra bir süre Jamie'ye baktı. "*Erkek kardeşim nerede olduğumuzu biliyor.* diye cevap verdi "*Gelip arabasıyla bizi alacak ve biz de seni eve bırakacağız Merak etme. Şu anda yapabileceğimiz tek şey beklemek*

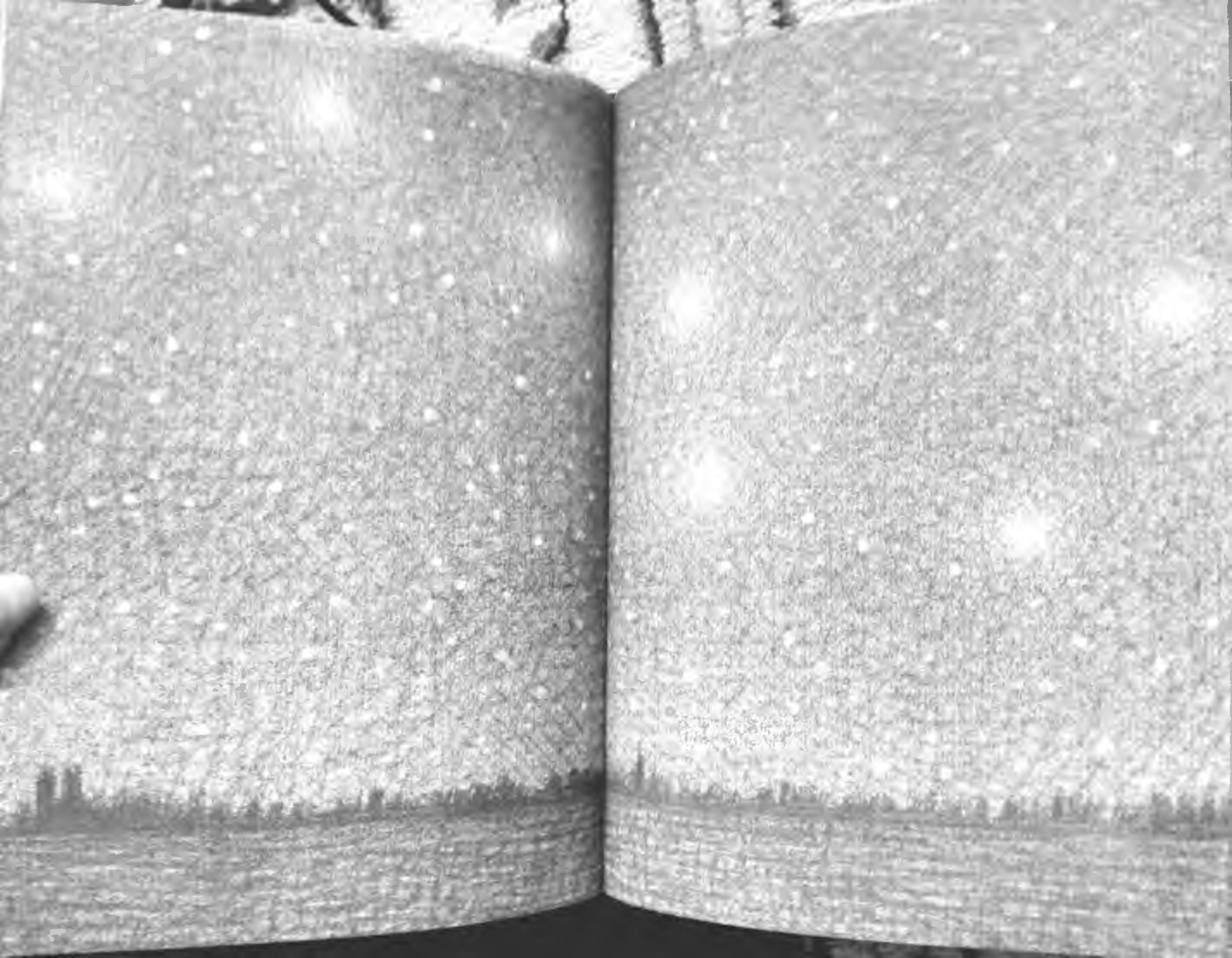
Ben elini Jamie'nin omzuna koyunca Jamie ona bakıp gülümsedi.

Ben karanlık ufka bakıp şehirde elektrik olmadan neler yapılabileceğini merak etti. Minnesota'da evinde fırtınaya yakalandığında elektriklerin kesilmesi onu çok korkutmuştu ama bu ona annesinin yatağına oturup el fenerinin ışığında *Kutup Yıldızı* nı okuma şansını vermişti.

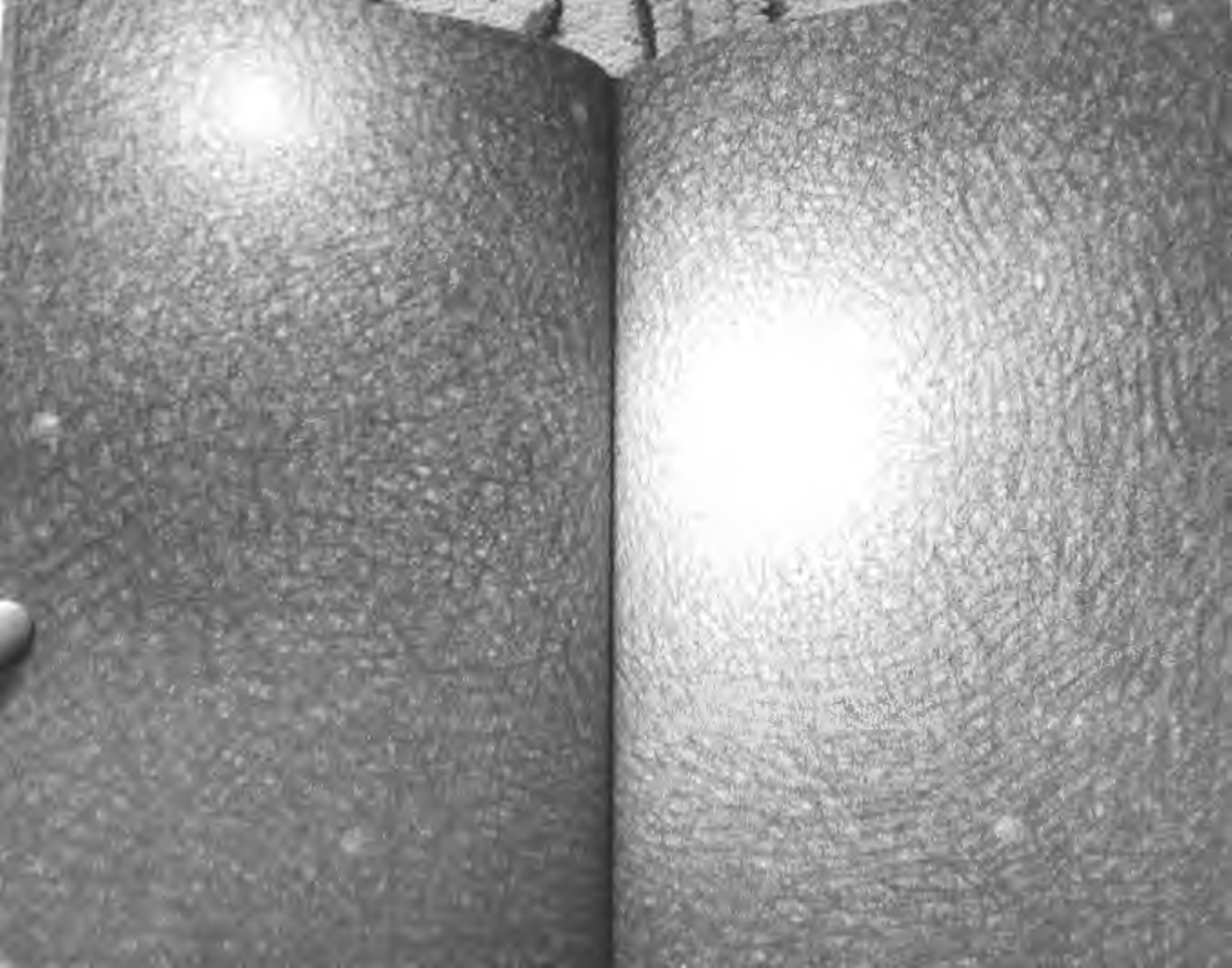
New York'taki herkesin el feneri ışığında kitap okuduğunu hayal etti ve bir kesintiden diğer kesintiye ne kadar çok şey yaşadığını düşünerek inanamadı.

Teyzesi ve eniştesine şimdiye kadar çoktan haber verilmiş olduğundan emindi. Gunflint Gölü'ne hemen dönmesi gerekmesin diye dua etti. Rose ona panoramayı ve babasının yaşamını tanıttıktan sonra artık New York'u tek başına keşfetmeye hazırdı. Belki bir süre büyükannesiyle kalabilirdi ya da Jamie gibi yazları gelebilirdi. Ne olursa olsun Ben, arkadaşı, büyükannesi ve karanlıkta ışıkların yeniden yanmasını bekleyen diğer milyonlarca insan gibi buraya ait olduğunu biliyordu.

Jamie, Ben'e, Ben de Rose a yaslandı ve müzenin çatısında yıldızları seyrederek uzun uzun hayaller kurdular.

SON

TEŞEKKÜR

Hugo Cabret ve Buluşu üzerinde çalışırken Amerika'daki işitme engellilerin yaşamını anlatan *İşitme Engellilerin Gözünden* adlı bir belgesel izledim. Belgeselde sinema ve 1927'de sinema dünyasına giren yeni ses teknolojisiyle ilgili bir bölüm beni büyüledi. İşitme problemi olmayanlarla işitme engelliler bu teknolojinin öncesinde birlikte sinema keyfi yapabiliyordu. Sonrasında ise ilk kez işitme engelliler sesli sinemaların dışında tutulmaya başlandı. Rose'un hikâyesinin başlangıcı bu anlayış oldu.Belgeselde birçok örnekte karşılaştığımız gibi işitme problemi olmayan bir aile tarafından yetiştirilmiş genç bir adamla yapılan bir röportaj yer alıyordu. Üniversiteye başlayıp kendisi gibi işitme engelli insanlarla tanıştığında kendisini toplumun bir parçası gibi hissetmeye başlamıştı. İnsanın biyolojik ailesinin dışında bir kültür arayışına girmesi oldukça ilgimi çekmişti.

Kutup Yıldızı nın ilk tohumları yıllar önce New York'ta Amerikan Doğal Tarih Müzesi'nde çalışmış olan arkadaşım Sean Murtha tarafından atıldı. 90'lı yılların başında beni davet ettiği bir müze turunda oraya kesinlikle vurulmuştum. Sonrasında kendi kendime, *mutlaka burada geçen bir hikâye yazmalıyım*, diye düşündüm. *Kutup Yıldızı* için yaptığım araştırmalarımda bana yardımcı olan Sean ve meslektaşı Amfibi, Sürüngen ve Kuş Fosilleri koleksiyonları yöneticisi Carl Mehling, Tom Baione, Mary DeJong, Kathleen Maguire, Barbara Mathe, Mai Qaraman, Stephen Quinn, Eleanor Schwartz ve yine Amerikan Doğal Tarih Müzesi'ndeki araştırmama yardımcı olan Ellen Silberman'a yardımları için minnettarım.

Müzeye ait çizimlerim 1927 yılına ait belgelerdeki tasvirlere dayanmaktadır. Araştırmam süresince müzenin 1927 ve 1977 yılına ait gerçek planlarını buldum ve böylece her şeyin yeri konusunda fikir sahibi oldum. Gerek duydukça bazı değişiklikler yaptım Mesela 1927'de Ahnighito Yetmiş Yedinci Cadde'deki odada yer alıyordu. Ancak Rose'un göktaşını bulmadan önce müzede biraz dolaşmasını istediğim için yerini değiştirdim.

Yıllardır müzedeki en sevdiğim maket Kuzey Amerika Memelileri bölümündeki kurtlar oldu. Sonunda maketin zeminini boyayan sanatçı James Perry Wilson'la tanıştım ve Ben'e onun soyadını verdim. Wilson'ın maket dekorunu görebilmek için Minnesota'ya bizzat gittim.

Ben in teyzesi ve eniştesinin çalıştığı Gunflint Lodge 1929'dan beri Bruce Kerfoot'un ailesi ve eşi Sue'ya aittir. Gunflint Gölü ve çevresinin milyarlarca yıl önce bir göktaşının düşmesiyle oluştuğunu onlardan öğrendim. Bu bilgi çok yeni olmasına rağmen hikâyeme uyduğu için Ben in bunu 1970'te öğrenmiş olduğunu yazdım. Minnesota Jeoloji Projesi nden Mark Jirsa beni gerçek göktaşı ve bölgeye özgü taşlar konusunda bilgilendirdi.

Doğu kıyısında ise David Levithan bana Hoboken turu yaptırdı. Birlikte Hoboken Tarih Derneği ve Stevens Teknoloji Enstitüsü'ne uğradık. Rose'un evinin maketi oradaki kampüste aynı kitapta olduğu gibi Manhattan'a bakan bir tepede yer almaktadır.

Queens Sanat Müzesi'ni ilk kez dört yıl önce gördüm ve panoramaya âşık oldum. Louise Weinberg ve Arnold Kanarvogel'le birlikte panoramayı dolaştık. Müzenin yönetim kurulu üyesi Tom Finkelpearl de projenin en başından beri desteğini esirgemedi.

Elektrik kesintileri aynı hikâyemde olduğu gibi 13 Temmuz 1977 de başladı. Ben kesintilerin sebebini bilmiyordu ama

Daha sonra elektrik şebekesine yıldırım düştüğünü öğrenecekti.

Ülkenin önde gelen yıldırım çarpması yaralanmaları uzmanı Dr. Mary Ann Cooper metni okuduktan sonra yıldırım çarpmasının etkilerini ve yaralanan kişinin bununla nasıl başa edileceğini anlamama yardımcı oldu. Erkek kardeşim Dr. Lee Selznick de Ben gibi bir kulağı sağır doğdu. Ben'in gözlem ve düşüncelerinin birçoğu erkek kardeşime ait.

Kitabımın iki ana karakterinin de işitme engelli olmasına karar verdiğimden beri bu kültür hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istedim. Konuyla ilgili kitaplar okudum, röportajlar yaptım, işitme engelli olan ve bu konuda uzman olan kişilerle sohbet ettim. Ortağımın California Üniversitesi'nden meslektaşları Carol Padden ve eşi Tom Humphries ülkenin bu konuyla ilgili önde gelen iki uzmanı ve birçok aşamada metni okuyup çocukluklarına ait kişisel hikâyelerini benimle paylaştılar. Bana anlattıklarından sonra Ben ve Rose un çevreleriyle nasıl bir etkileşim içinde olacaklarını anlamış oldum. Carol ve Tom için yıllarca tercüman olarak çalışmış Rick Rubin bu süreçte bana çok yardımcı oldu. Özellikle de Tom beni PS 47 arşivini görmem için Manhatran'da bir işitme engelliler okuluna götürdüğünde. Arşiv sorumlusu ve aynı zamanda da okulun eski öğrencilerinden Lloyd Shikin bizi bir çeşit mini müzeye dönüştürdüğü bir sınıfa götürüp bize 1920'ler ve sonrasına ait işitme engelliler eğitimiyle ilgili fotoğrafları, makaleleri ve çeşitli tarihi eserleri gösterdi.

Ve tabii ki sonu bir müzeye uzanan her çocuk kitabının E. L. Konigsburg'un *From the Mixed-up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler*'ına şükran borcu vardır. Bu borcu ödemek için *Kutup Yıldızı*, Konigsburg ve kitabına göndermelerle doludur. Siz kaç tanesine rastladınız?

Pam Conrad tarafından yazılmış iki kitap bu süreçte bana ilham verdi. *My Daniel*, torunlarını Amerikan Doğal Tarih Müzesi'ne götürüp onlara küçükken erkek kardeşiyle Nebraska'da keşfettikleri bir dinozor iskeletini gösteren yaşlı bir kadın hakkında. Diğer kitap ise Richard Egielski tarafından resmedilmiş ve göbeğinin ağzından yazılmış *Call Me Ahnighito*.

Aslında hepimiz bir çukurun ortasındayız. Fark yaratan tek şey bazıları çukura bakarken diğerlerinin yıldızlara bakıyor olması." sözü Oscar Wilde'ın Lady Windermere's Fan oyunundan alınmıştır.

Birçok arkadaşım ve meslektaşım hikâyemi okuyup bana fikir verdiler. Leslie Budnick, Michael Citrin, Deborah de Luna, Dan Hurlin Wendy Lukehart, Michael Mayer, Peter Mendelsund, Ida Pearl, Pam Muñoz Ryan, Dr. Edward Spector, Sarah Weeks, Jacqueline Woodson, Paul O. Zelinsky ve Jonah Zuckerman'a bunun için teşekkür ederim. Kutup Yıldızı nın Ben in elindeki kopyasına yaprakları ve çiçekleri çizen yeğenim Allison Selznick'e, yeğenlerim Brennan ve Dillan'a ve bana Oscar Wilde'ın sözünden bahseden Jordan Spector'a da teşekkür ederim. La Jolla'daki Warwick Kitabevi çalışanları, özellikle de Jan Iverson ve Janet Lutz bu süreçte bana çok destek oldular.

Lapis Basımevi'nden Tony Nichols, Angela Hanka ve Catherine Wagner'a emekleri için çok teşekkürler. Noel Silverman'a hem muhteşem avukatlığı hem de arkadaşlığı için çok teşekkürler.

Scholastic ekibinden Ellie Berger, Lori Benton, Emellia Zamani, Chelsea Donaldson, Monique Vescia, Joy Simpkins, Karyn Browne, Adam Cruz, Meryl Wolfe, Rachel Coun, Stacy Lellos, John Mason, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, Charisse Meloto, Jazan Higgins ve Rachel Horowitz'e destek ve hevesleriyle beni şaşırtmaya devam ettikleri için teşekkür ederim. Kitabın harika tasarımı için David Saylor ve Charles Kreloff'a ve kesinlikle kitabın var olma sebebi editörüm Tracy Mack e bir kez daha sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Ve son olarak elbette her şey için David Serlin e sonsuz teşekkürler.

daha sonra elektrik şebekesine yıldırım düştüğünü öğrenecekti.

Ülkenin önde gelen yıldırım çarpması yaralanmaları uzmanı Dr. Mary Ann Cooper metni okuduktan sonra yıldırım çarpmasının etkilerini ve yaralanan kişinin bununla nasıl başedebileceğini anlamama yardımcı oldu. Erkek kardeşim Dr. Lee Selznick de Ben gibi bir kulağı sağır doğdu. Ben'in gözlem ve düşüncelerinin birçoğu erkek kardeşime ait.

Kitabımın iki ana karakterinin de işitme engelli olmasına karar verdiğimden beri bu kültür hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istedim. Konuyla ilgili kitaplar okudum, röportajlar yaptım, işitme engelli olan ve bu konuda uzman olan kişilerle sohbet ettim. Ortağımın California Üniversitesi'nden meslektaşları Carol Padden ve eşi Tom Humphries ülkenin bu konuyla ilgili önde gelen iki uzmanı ve birçok aşamada metni okuyup çocukluklarına ait kişisel hikâyelerini benimle paylaştılar. Bana anlattıklarından sonra Ben ve Rose'un çevreleriyle nasıl bir etkileşim içinde olacaklarını anlamış oldum. Carol ve Tom için yıllarca tercüman olarak çalışmış Rick Rubin bu süreçte bana çok yardımcı oldu. Özellikle de Tom beni PS 47 arşivini görmem için Manhattan'da bir işitme engelliler okuluna götürdüğünde. Arşiv sorumlusu ve aynı zamanda da okulun eski öğrencilerinden Lloyd Shikin bizi bir çeşit mini müzeye dönüştürdüğü bir sınıfa götürüp bize 1920 ler ve sonrasına ait işitme engelliler eğitimiyle ilgili fotoğrafları, makaleleri ve çeşitli tarihi eserleri gösterdi.

Ve tabii ki sonu bir müzeye uzanan her çocuk kitabının E. L. Konigsburg'un *From the Mixed-up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler*'ine şükran borcu vardır. Bu borcu ödemek için *Kutup Yıldızı*, Konigsburg ve kitabına göndermelerle doludur. Siz kaç tanesine rastladınız?

Pam Conrad tarafından yazılmış iki kitap bu süreçte bana ilham verdi. *My Daniel* torunlarını Amerikan Doğal Tarih Müzesi ne götürüp onlara küçükken erkek kardeşiyle Nebraska'da keşfettikleri bir dinozor iskeletini gösteren yaşlı bir kadın hakkında. Diğer kitap ise Richard Egielski tarafından resmedilmiş ve göktaşının ağzından yazılmış *Call Me Ahnighito*.

"Aslında hepimiz bir çukurun ortasındayız. Fark yaratan tek şey bazıları çukura bakarken diğerlerinin yıldızlara bakıyor olması," sözü Oscar Wilde ın Lady Windermere's Fan oyunundan alınmıştır.

Birçok arkadaşım ve meslektaşım hikâyemi okuyup bana fikir verdiler. Leslie Budnick, Michael Citrin, Deborah de Luna, Dan Hurlin Wendy Lukehart, Michael Mayer, Peter Mendelsund, Ida Pearl, Pam Muñoz Ryan, Dr. Edward Spector, Sarah Weeks, Jacqueline Woodson, Paul O. Zelinsky ve Jonah Zuckerman'a bunun için teşekkür ederim. Kutup Yıldızı nın Ben in elindeki kopyasına yaprakları ve çiçekleri çizen yeğenim Allison Selznick'e, yeğenlerim Brennan ve Dillan'a ve bana Oscar Wilde'ın sözünden bahseden Jordan Spector'a da teşekkür ederim. La Jolla'daki Warwick Kitabevi çalışanları, özellikle de Jan Iverson ve Janet Lutz bu süreçte bana çok destek oldular.

Lapis Basımevi'nden Tony Nichols, Angela Hanka ve Catherine Wagner'a emekleri için çok teşekkürler. Noel Silverman'a hem muhteşem avukatlığı hem de arkadaşlığı için çok teşekkürler.

Scholastic ekibinden Ellie Berger, Lori Benton, Emellia Zamani, Chelsea Donaldson, Monique Vescia, Joy Simpkins, Karyn Browne, Adam Cruz, Meryl Wolfe, Rachel Coun, Stacy Lellos, John Mason, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, Charisse Meloto, Jazan Higgins ve Rachel Horowitz'e destek ve hevesleriyle beni şaşırtmaya devam ettikleri için teşekkür ederim. Kitabın harika tasarımı için David Saylor ve Charles Kreloff'a ve kesinlikle kitabın var olma sebebi editörüm Tracy Mack'e bir kez daha sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Ve son olarak elbette her şey için David Serlin e sonsuz teşekkürler.

